

C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy.pdf\J_P_GAREN-Mark_Stone_44-Beznadě.PDB

PDB Name: J_P_GAREN-Mark_Stone_44-Beznadě

Creator ID: REAd

PDB Type: TEXT

Version: 0

Unique ID Seed: 0

Creation Date: 11.7.2002

Modification Date: 16.7.2002

Last Backup Date: 12.7.2002

Modification Number: 180

JEAN-PIERRE GAREN
MARK STONE

BEZNADĚJNÉ PÁTRÁNÍ

1

Mark Stone byl statný, vysoký a svalnatý šestatřicátník s hnědými vlasy a obličejem osmahlým desítkami sluncí. Právě otevřel oči a čekal, až ho přejde obvyklá nevolnost, která provází přechod ze subprostoru do normálního vesmíru. Byl to nepříjemný pocit nebytí, závratí, směsice všelijakých, i těch nejintimnějších myšlenek. Konečně se vše stabilizovalo a Mark si vydechl úlevou.

Jeho přítel, android Ray, mu podal kelímek se vzpružujícím nápojem a Mark ho do sebe převrátil.

Ray se Markovi dost podobal, až na to, že byl podsaditější. Původně byl zamýšlen jako doprovod agentů Služby pro dohled nad primitivními planetami a nebyl od člověka k rozeznání. Dokonce se i potil a rostly mu vousy. Domorodce na primitivních planetách by ani ve snu nenapadlo, že před nimi nestojí živá bytost, nýbrž stroj, který nahrává vše, co vidí a slyší.

Mark pohlédl na obrazovky, na nichž už bylo vidět rudé slunce.

"Vynořili jsme se správně v soustavě Terrania V," ubezpečil ho Ray.

Když pilotoval Ray, byl omyl skoro na sto procent vyloučen, ale putování subprostorem vás může občas překvapit. Magnetické bouře vám rozházejí autopilota a zaženou vás do jiného sektoru Galaxie.

"Terrania V je třetí planeta ze šesti. Jako jediná se podobá Zemi," pokračoval android.

"To mi říkáš novinku," zavrčel Mark. "Vezmi to k ní nejkratší cestou."

"Ale brždění bude kruté. Zvlášť pro tebe."

"Jsem na to zvyklý a chci tam být co nejdřív," odpověděl Mark suše a smutně.

Ray pouze přikývl, dobře věděl, co přítele trápí. Prsty se mu rozjely po barevných tlačítkách. Nastalo prudké přetížení, ale Mark navzdory všemu zapnul videorádio.

Na kontrolní věži měl službu jakýsi zrzavý mladík.

"Tady Merkur," hlásil se Mark. "Žádáme o povolení k přistání. Tak za dvě hodiny."

"Země nás o vašem přiletu informovala, ale čekali jsme vás až zítra."

"Nerad se courám," zažertoval Mark. Neměl pražádnou chuť vysvětlovat, že má loď s tím nejnovějším pohonem od Cosmos Jetu. Nevýhodou však byl podstatně nepříjemnější přechod do normálního prostoru, ale Mark byl už na něco takového zvyklý.

"Merkure, dávám povolení k přistání. Potřebujete technickou pomoc?"

"Ne, jsme naprosto samostatní. Pouze mi dejte souřadnice místa přistání."

Chlapík mu pomalu odrecitoval řadu čísel.

"Ne abyste to zvorali," neodpustil si nakonec. "Nebo se aspoň vyhněte věži, dokud neskončím službu."

Všechno začalo přede dvěma dny. Mark si hověl ve svém oblíbeném křesle, které se automaticky přizpůsobovalo tělu. Vrátil se z mise a litoval, že nezastihl Elsu Swensonovou. Den předtím odjela na inspekci jedné z poboček Cosmos Jetu, který řídila. Elsa Swensonová byla nejbohatší žena Pozemské unie a řízení četných rozvětvených společností jí zabíralo dost času.

Mark se s ní seznámil na planetě Venusii za dramatických okolností, které je málem stály život. Už šest let spolu měli poměr, který z jakéhosi studu udržovali aspoň v diskrétnosti, když už ho nemohli utajit. A protože oba měli náročná zaměstnání, kterých se nechtěli vzdát, viděli se jen pár dní v měsíci. O to však byla jejich setkání vášnivější a něžnější.

Ozval se zvonek a vyhnal Markovi z hlavy svůdné křivky Elsinahého těla. Ray šel otevřít a vrátil se do pokoje s admirálem Neumanem, velitelem Vesmírné policie. Byl to vysoký štíhlý muž s krátkými šedými vlasy a přísným pohledem.

"Uctívá poklona, pane admirále," zabručel Mark a zmocnily se ho obavy.

Kdykoli za ním admirál Neuman zavítal, čekala ho nebezpečná dobrodružství, v nichž riskoval nejen svůj život, ale i Rayovu existenci.

Ukázal na protější křeslo a Neuman se posadil. Ray mu okamžitě strčil do ruky sklenku armagnaku.

Admirál kývnutím hlavy poděkoval a hned se napil, jakoby na kuráž. Mark značně znejistěl, takhle se Neuman zpravidla nechoval.

Konečně se admirál odhodlal: "Mám pro vás velice nemilou zprávu. Právě jsem ji dostal od svých lidí na Terranii V a rozhodl jsem se, že vám jí sdělím osobně. Helijet slečny Swensonové havaroval."

"Je to vážné?" zeptal se Mark a cítil, jak se mu svírá srdce.

Admirál pomalu svěsil hlavu.

"Stroj se zřítil nad územím Wixů. Zřejmě okamžitě vzplanul. Dvě hodiny po havárii letěla nad místem nehody naše hlídka a pořídila tyto snímky."

Vytáhl z kapsy černé uniformy několik snímků. Trosky shořelého stroje uprostřed měsíční krajiny. Černá, pochmurná skvrna ve skalnaté poušti.

"Našli její tělo?" vypravil ze sebe Mark.

"Pilot nepovažoval za nutné přistát. Sám dobře víte, že když nějaký helijet chytne, pak všechno shoří během několika minut. A nic už se nenajde. Ale asi kilometr od místa nehody si pilot všiml jakéhosi domorodce. Přistál a dobře udělal. Ten chlap měl ještě v ruce raketomet."

Mark si zabořil obličej do dlaní. Nedokázal se ubránit slzám a ramena se mu chvěla.

"Proč?" říkal si. "Proč? Vždyť na Terranii V se přece neválčí."

Admirál si rozpačitě odkašlal. "To máte pravdu, aspoň oficiálně tomu tak je. Jenže ve skutečnosti..."

"Co tím chcete říct?" skočil mu do řeči Mark.

"Situace se tam podobá situaci na Terranii IX, kam jsme před časem vyslali vašeho synovce Standmana."

Mark dobře věděl, o čem jde, dělal tenkrát tajného prostředníka mezi Oliverem Standmanem a admirálovou kanceláří.

"Terranii V jsme, jak dobře víte, objevili asi před třemi stoletími. Tenkrát tam byla humanoidní populace na úrovni doby kamenné. Divoši přijali první kolonisty příznivě a navázali s nimi kontakt. Styky možná nebyly zrovna srdečné, ale pro domorodce určitě užitečné, protože kolonisté jim přinesli nové techniky lovu zvířete a ryb. Stalo se tak samozřejmě ještě před přijetím zákona o nevměšování. Kdyby došlo k takovému objevu dnes, pak by planeta byla zakázána pro jakoukoli kolonizaci. Vzniklo první město, a to hlavně díky teplým pramenům, které mu dodávaly dostatek levné energie. O něco později bylo založeno o kus dál další město na bohatém ložisku titanu."

Admirál si odkašlal a pokračoval: "Po schválení zákona o nevměšování naši vedoucí činitelé zjistili, že tento zákon půjde na Terranii V těžko aplikovat. Jak evakuovat víc než sto tisíc obyvatel? Když o tom rozhodovali, jistě se už vědělo o ložisku titanu. Kontinent tedy rozdělili na dvě zóny. V jedné byla obě města s bezpečnostním pásmem v okruhu dobrých sto kilometrů. Zbytek nechali domorodcům. Četné ostrůvky se nedělily, čekalo se, až co přinese geologický průzkum. Ten však zřejmě nic nepřinesl, protože od té doby se už nic nedělilo. Nějací ti domorodci se integrovali do naší civilizace a většina si dál žila kočovnickým životem."

"Proč ten útok na Elsu?" zeptal se nervózně Mark.

"Už měsíc tam dochází k incidentům. Domorodci přepadli farmy na samotách a chtěli je vyplnit. Místní úřady se pokoušely kontaktovat náčelníky, ale ti jim to nedokázali uspokojivě vysvětlit. Nicméně je to poprvé, co zaútočili na létající stroj. Normálně mají jen oštěpy a pazourkové nože. Nechápu to."

Mark si vztekle otřel slzu na tváři a zavrčel: "Odletím na Terranii V. Nesnesu představu, že Elsinu tělo leží opuštěno na poušti. Musí být důstojně pohřbena. Zároveň chci objasnit, jak k tomu došlo a kdo v tom má prsty."

"A případně ji pomstít," zabručel Neuman. "Jestli při tom náhodou zjistíte, proč se Wixové začali chovat jinak, buďte tak laskav a dejte mi vědět. Uvědomím policejního velitele Terranie V plukovníka Kingstona. Požádám ho, aby vám byl nápomocen. Chápu vaši bolest a plně ji sdílím. Slečna Swensonová byla výjimečná osobnost a velice jsem si jí vážil."

Nicméně vám radím, abyste postupoval obezřetně." Gestem zarazil možné protesty. "Znám Rayovo impulzivní chování, když ví, že jste nešťastný. Proto ho žádám, aby za sebou nenechal přílišný nepořádek. Nemůžu ho krýt věčně."

Admirál tím narážel na nedávný případ, kdy Marka a Elsu unesla mafie. Když je Ray hledal, zanechával za sebou krvavou spoušť a hlavy zločinců se doslova válely v prachu.

Jakmile se za Neumanem zavřely dveře, Mark se neudržel a znovu zavzlykal. Ray mu podal sklenici staré whisky, kterou Mark miloval a kterou ho naučila pít Elsa.

"Rychle se napij, nesnesu, když jsi nešťastný."

Marka takový projev citu nijak nepřekvapil. Robot sice city nezná, jak je dobře známo a vědecky dokázáno - kybernetici tvrdí, že androidi mohou jednat pouze podle zadaného programu - ale během misí se mezi Markem a Rayem vytvořila jakási zvláštní symbióza. Když Ray cítil, že jeho přítel je v nebezpečí, elektronické neurony mu zachvátily podivný zmatek, zablokoval původní programy a zbyla jen velice nebezpečná afektivita. A Mark zase neváhal riskovat život, aby zachránil poškozeného androida. Nebylo to snad tím, že Ray měl psychický přijímač a vysílač? Tyto modely se velice brzy přestaly vyrábět, protože jen málokterý člověk je dokázal využít. Mark měl přirozené vlohy pro telepatii, které mu ještě zvýšila jedna rostlinná bytost na vzdálené planetě. Nyní dokázal s Rayem telepaticky komunikovat na značnou vzdálenost.

Android se objevil s cestovním vakem.

"Předpokládám, že se tady nechceš příliš zdržovat. Můžeme rovnou vyrazit."

Ve výťahu na parkoviště Ray zavrčel: "Neumanovo chování je zvláštní. Proč tě přišel informovat osobně, když ti to klidně mohl říct videofonem?"

"Určitě z přátelství, protože dobře ví, jaká pouta mě pojila s Elsou. Působí koženě, ale ve skutečnosti ke mně cítí něco jako přátelství. Aspoň si to myslím. Už několikrát to prokázal, třeba když zabránil tomu, aby tě po posledním případu recyklovali. Těch mrtvol, cos nechal za sebou, byla pěkná řádka."

Ray pokýval hlavou, ale neřekl nic. Nasedli do transu, což je vozidlo pohybující se pár centimetrů nad zemí díky antigravitaci. Motor zavrčel a Ray zamířil do automaticky se otevírajících dveří parkingu.

Zanedlouho dojeli na astroport a nastoupili do kosmické lodi Merkur, která se ničím nelišila od bojového člunu Služby pro dohled nad primitivními planetami.

"Merkur připraven?" zeptal se nejistě Mark.

"Stále ve střehu," usmál se Ray. "Vždycky když se vrátíme z akce, rovnou doplním zásoby. Ty se rozhoduješ příliš rychle a já stres nemám rád. Takže všechno je v naprostém pořádku."

Vešli do pilotní kabiny. Ray rychle usedl do křesla a zapnul motory. Mark se zatím videorádiem spojil s kontrolní věží.

"Tady Merkur. Žádám o souhlas ke startu."

"Nejste na seznamu hlášených startů," namítl příkře operátor. "Musíte si dvě hodinky počkat. Dřív nemám okno." Ohlédl se na vedlejší obrazovku a zašklebil se. "Promiňte, právě jsem zjistil, že vám policie dává prioritu. Můžete začít s odpočítáváním. Start za čtyřicet pět sekund."

"Admirál neztrácel čas," poznamenal Ray.

Ve čtyřicáté páté sekundě se Merkur vznesl. A ze Země se zakrátko stala namodralá, zmenšující se kulička.

2

Terrania V připomínala ve svitu velkého rudého slunce fialovou kouli.

Palubní počítač hlásil kovovým hlasem údaje analyzátoru: "Hmota 0,91 Země. Atmosféra pozemského typu, pouze o trochu více kyslíku a o něco méně oxidu uhličitého. Znečištění prakticky žádné."

"Zřejmě ještě neobjevili půvaby znečišťování," zasmál se Ray.

Počítač pokračoval: "Velký kontinent, táhnoucí se severojižním směrem, široký pět tisíc kilometrů. Kontinent podélně rozděluje horský masiv. Četné vrcholy přesahují pět tisíc metrů. Jinak planetu pokrývají oceány s množstvím neobydlených ostrůvků."

Na obrazovce se ukázalo zvětšení jedné části kontinentu.

"Hlavní město Baltimore leží na západním pobřeží, osm set kilometrů severně od rovníku. Jméno mu dal zakladatel, který pocházel z pozemského Baltimoru."

"Zkrat' to," zavrčel Mark. "Na hodinu dějepisu nemám náladu."

"Rozdíly mezi ročními obdobími jsou nepatrné. Klima v hlavním městě je většinou mírné, a to díky blízkosti oceánu, občas panují vedra, ale většina domů má klimatizaci. Druhé město, Titan, je od Baltimoru vzdáleno dva tisíce kilometrů, nachází se na úpatí hor, zhruba na úrovni rovníku. Četné bouře, ale přinášejí málo osvěžení. Astroport se nachází padesát kilometrů jižně od Baltimoru..."

Operátor na věži se otočil ke kolegovi, který ho právě střídal. Uvolnil mu místo a tiše hvízdal.

"Dobřej pilot, ale buď má naspěch, nebo je v bezvědomí. Nikdy jsem neviděl tak prudký přistání. To muselo být géček! Pošli mu schůdky, ať se mu lip vylézá, pokud ještě vůbec může chodit."

"Nač? Tahle loď je naprosto soběstačná. Hele, mají vlastní schůdky."

Kontrolní věž byla vysoká třicet metrů a byl z ní rozhled po celém astroportu. Astroport měl dvacet plošin, které by klidně unesly nákladní loď. Plánovali ho a vybudovali v době, kdy Terrania V doufala v rychlý rozvoj. Ale když byl přijat zákon o nevměšování, provoz se omezil a astroport už jen vegetoval. Ve velké dvoupodlažní budově sídlila administrativa a služby.

Nacházela se v severní části astroportu nedaleko opravárenských dílen, kde se vzhledem k slabému provozu prací zrovna nepřetřhli.

Vystřídaný operátor se ještě jednou podíval na Merkur a zamířil ke dveřím.

"Přeju pěknou zábavu," řekl mu kolega. "A nezapomeň mě zítra vystřídat. A kdybys výjimečně mohl přijít přesně."

"Jakou zábavu, člověče? Musím odpoledne k soudu. Mám svědčit ohledně toho sestřeleného helijetu.

Původně jsem si chtěl vyrazit s kočkou k moři."

"Pořád chodíš s Paulou?"

"Jasně, nelítám z květu na květ jako ty."

"Ale dej si bacha, aby tě nakonec neutáhla."

"Klídek, tak daleko jsme se ještě nedostali."

Mark došlápl na plastotitanovou plochu a telepaticky Rayovi sdělil:

"Zapni automatickou obranu, ale decentně. Nechci, aby nám v Merkuru někdo šmejdil. Ještě by mohl přijít na tajemství nového pohonu."

"Hotovo. Spustí se za minutu."

Kovové schůdky zajely do lodi a otvor se za nimi uzavřel. V té chvíli dojel k lodi trans Cosmos Jetu. Vystoupil z něj plavovlasý obr. Vypadal tak na čtyřicet a měl perfektně vyžehlené plátěné kalhoty s ještě perfektnějšími puky, bleděmodrou košili a vestu podle poslední pozemské módy. Podal Markovi ruku a představil se:

"Edward Bankert, ředitel Cosmos Jetu na Terranii V Pane Stone, právě mě informovali o vašem přiletu. Vítejte na naší planetě a věřte mi, že bych vás radši uvítal za méně dramatických okolností."

Mark mu mechanicky sevřel ruku. Bankert se podíval na Raye.

"Ray Johnson, můj spolupracovník," představil ho pohotově Mark.

Bankert se dál o Raye nezajímal.

Markovi se náhle sevřelo srdce, protože o kousek dál spatřil Elsinu jachtu Neptun S. Stejně jako Merkur připomínala čluny Služby. Měla silnou výzbroj, pouze vnitřní zařízení bylo pojato pohodlněji a skýtalo pasažérům větší komfort.

"Můžete nasednout a já vás odvezu do hotelu," navrhl Bankert.

"Nejdřív bych se rád podíval do té jachty."

"Nic zvláštního tam nenajdete. Policie už posádku vyslechla."

"Chci se setkat s velitelem."

Dojeli k jachtě, Mark vystoupil z transu a přikázal:

"Počkejte tady, za pár minut jsem zpátky."

Vylezl po schůdkách nahoru do jachty a jeden člen posádky ho zavedl na můstek. Přivítal ho podsaditý muž s kulatým obličejem a šikmýma očima.

"Jsem druhý důstojník poručík Kasiro."

"A kdepak máte velitele Yuka?"

"Zmizel současně se slečnou Swensonovou. To on pilotoval ten helijet, který jim dal k dispozici Cosmos Jet."

"Vím, jaký je Yuko pilot, a nedokážu si představit, že by nehodu zavinil on."

Poručík svěsil hlavu.

"Přesně to jsem tvrdil policii. Jsem rád, že sdílíte můj názor." Chvíli mlčel a potom tlumeným hlasem dodal: "Kdybyste nějak potřeboval při vyšetřování pomoci, bylo by mi ctí, kdybych s vámi mohl spolupracovat. Velitel a já jsme totiž soukmenovci. Myslíme si, že duše mrtvých spíše dojdou klidu... když jsou pomstěny. Takže můžete se mnou kdykoli počítat, i kdyby to nebylo legální."

Mark mu podal ruku a řekl: "Budu s vámi počítat. Zjistím pravdu a nebudu šetřit nikoho, na to máte mé slovo. Dlužím to památce slečny Swensonové."

Pak se vrátil do transu. Vůz řídil Bankert. Zajeli k přiletové hale, kde díky Bankertovi proběhly formality rychle. Když vytahoval kreditní kartu společnosti, že zaplatí poplatky, Mark trval na tom, že si je zaplatí sám.

Silnice vedoucí k městu byla rovná jako pravítko. Kolem se střídala obdělávaná pole s pastvinami, na nichž se popásaly jakési šestinohé krávy.

"To jsou zelakové," vysvětloval Bankert. "První kolonisti je dovezli z nějaké daleké planety. Jsou to býložravci a velice rychle přibývají na váze."

"Znám je," vzdychl si Mark.

To Bankerta poněkud vyvedlo z konceptu, takže pokračoval až po menší pauze: "Obyvatelstvo má tak pořád zásobu čerstvého masa. Ale mají i čerstvou zeleninu, tu pěstují roboti. Uvidíte, že po gastronomické stránce jsme na tom mnohem líp než na staré dobré Zemi."

"O tom vůbec nepochybuju," odvětil bez zájmu Mark.

"Objednal jsem vám apartmá v tom nejlepším hotelu." Bankert se kriticky podíval na Markovu kombinézu a dodal: "Jistě se budete chtít nejdřív umýt a převléknout."

"To počká. Co nejdřív se chci setkat s velitelem Vesmírné policie. Takže jedeme za ním."

Bankert se pousmál. "Plukovník Kingstone bývá zpravidla velice zaměstnán, ale když s ním promluví, jistě vás přednostně přijme." Na chvíli se odmlčel. "Zmizení slečny Swensonové je pro společnost hotová katastrofa. Než jsem tady nastoupil, abych dal pobočku do pořádku, dělal jsem několik let na generálním ředitelství a patřil jsem mezi její nejbližší spolupracovníky. Ví, že jejím nejušnější přáním byl rozvoj Cosmos Jetu. Nejlépe její památku uctíme tím, že budeme pokračovat v jejím díle. Jako většinový podílník byste tedy měl převzít funkci předsedy správní rady. Rád vám pomohu, abyste se rychleji seznámil s chodem podniku. Navíc mám pár dobrých nápadů, jak zvýšit obrát, a hlavně dividendy."

"Ambiciózní chlapec," komentoval jeho slova - samozřejmě telepaticky - Ray. "Neztrácí čas."

Mark suše odpověděl: "Ještě jsem se nerozhodl. Podnik může zatím řídit náměstek Seidman."

"Znám ho velice dobře. Je svědomitý a pracoval k naprosté spokojenosti slečny Swensonové. Jenže přece jen je už v letech a nebude tak dynamický, když ho neřídí přímo slečna Swensonová. To ona rozhodovala o všem zásadním."

Dojeli do města a konverzace ustala. Baltimore si zachoval půvab starých měst. Měl sice třídy rovné jako pravitko, ale lemovaly je malé, nanejvýš pětipatrové stavby. Dvakrát odbočili a zastavili před moderní budovou z ocele a skla.

"Tady sídlí Vesmírná policie."

U vchodu stál urostlý policista v černé uniformě, přilbě a s termometrem na rameni. Bankert se legitimoval a policista je pustil dovnitř.

"Plukovník sedí v posledním patře," vysvětloval Bankert. "Nejdřív se musíme ohlásit v sekretariátu. Výtahy jsou tamhle."

Nedalo se říct, že by to v budově hučelo jako v úle. Když se tomu Mark podívil, Bankert odpověděl:

"Stavy jsou nízké a plukovník musel vyslat hodně mužů do terénu. Farmáři se obávají útoku Wixů."

V posledním patře je očekávala milá blondýnka. Košile stejnozáje se jí až nebezpečně napínala přes řadra, která evidentně nepotřebovala podprsenku. Stiskla tlačítko na staříckém ctihodném telefonu a informovala plukovníka o návštěvě.

"Ať jdou dál," zachraptělo to v mikrofonu.

Ray mrkl a telepaticky utrousil: "Radši na tebe počkám tady a budu té rozkošné dívence dělat společnost."

Marka to nepřekvapilo. Rayovi se soužitím s ním velice rozšířila škála citů. Objevil přátelství, po něm vztek, nenávisť, pomstychtivost a nedávno i lásku. A vedl si v ní dobře.

"Dobrá, ale pozor! O nějaký diplomatický incident rozhodně nestojíme. Bylo by velice nevkusné, kdyby tě začali považovat za nebezpečného satyru."

Kingstone byl malé postavy, kulatoučký a olýsalý. Podal Markovi ruku, měl ji studenou a bez života jako leklou rybu.

"Posaďte se. Kancelář admirála mě už informovala. Bohužel vám vzhledem k současné situaci nemůžu věnovat tolik času, kolik bych chtěl. Co pro vás můžu udělat?"

"Nejdřív bych se rád podíval na místo neštěstí."

Plukovník si hlasitě povzdychl.

"S tím budou momentálně problémy. Silně nás zneklidňuje, že divoši mají rakety země-vzduch. Po dohodě s civilními úřady jsme se rozhodli pro naprostý zákaz letů nad územím tohoto kmene. Civilní lety do Titanu vedeme obloukem na sever nebo na jih. Je to o tisíc kilometrů dál."

"V tom případě tam nepoletím, ale pojedu," zavrčel Mark.

Kingstone zavrtěl hlavou.

"Ani to vám nemůžu momentálně povolit. Abych vám zajistil bezpečnost, musel bych vám přidělit ozbrojený doprovod. Ale na to musím mít souhlas komise pro nevměšování. Už včera jsem požádal o souhlas s vysláním hlídky k vesnici Wixů, aby zjistila, jak jsou vyzbrojeni. A na odpověď ještě čekám."

"To byste se načekal. Já ty ouřady znám. Zadek ze židle nezvednou, ale... Než rozhodnou sebestní pitomost, trvá jim to týdny. Na vaše problémy kašlou a vidí jenom paragrafy."

Plukovník rezignovaně pokrčil rameny.

"Nemůžu si dovolovat kritizovat své nadřízené. Musím dodržovat řády a čekat na rozkazy."

"Taky bych se rád podíval na protokol o té nehodě."

Kingstone se roztržitě podíval na hodinky.

"Proces s jejím vrahem začíná za půl hodiny. Nejjednodušší bude, když se ho zúčastníte. Tím se dozvíte všechny podrobnosti a uslyšíte svědky. Ušetříte si tak spoustu času a získáte přehled. Řeknu jim, aby vám pak dali i nahrávku. Budete mít jednoznačný platný doklad, který můžete předložit správní radě. Smrt slečny Swensonové bude oficiálně uznána, což usnadní převod plných mocí na správní radu."

Mluvil skoro spiklenecky, jako by chtěl naznačit, že dobře ví, oč Markovi jde, a že zájmy finančníků mu nejsou cizí. Mark se ovládl a Bankert plukovníkovi poděkoval.

"Zdrž je ještě pár minut," ozval se Ray. "Pak ti to vysvětlím."

Mark se tedy obrátil k plukovníkovi a usmál se.

"Jakmile bude možné dostat se k vraku, dejte mi laskavě vědět. Je to bezpodmínečně nutné. Společnost by ráda postavila slečně Swensonové pomník."

"Nemějte strach, pane Stone," zareagoval Bankert. "Já to všechno zařídím. Hned zítra vyhlásím konkurs na pomník a návrhy vám předložím k posouzení."

Mark zaváhal a kontaktoval Raye.

"Už můžeš," řekl android.

V předpokoji se Ray opíral o stěnu a tvářil se jako nevinátko. Sekretářka byla růžová jako pivoňka a rozzářenýma očima cosi velice pozorně sledovala na obrazovce počítače.

V transu si Bankert opět začal hrát na průvodce: "Soudní budova je ve vedlejší ulici. Jsme tam za tři minuty."

Mark mu nevěnoval pozornost, protože zrovna hovořil s Rayem.

"Můžeš mi vysvětlit, oč šlo?"

"Té maličké něco chybělo a já se rozhodl, že jí to poskytnu. Máme přece pomáhat bližnímu svému, ne? Její manžel je seržant, má ustavičně služby a vůbec si jí nehledí. Plukovník ho občas sice zastoupí, ale jeho snahy na pracovním stole jsou buď velice krátké, nebo naprosto neúspěšné."

"Takže během několika minut jsi jí vrátil životní rovnováhu."

"Znáš to, stačí trochu správné techniky, a můžu ti říct, že Bessy byla náramně spokojená. A s obavami, že vejdete, jen stoupalo její vzrušení. Navíc mě pozvala na večer k sobě domů, protože její manžel má celou noc službu. Asi potřebuje kompletní terapii."

3

Justiční palác byla strohá dvoupatrová budova z plastických prefabrikátů vyztužených ocelí a betonem. Sál, kde měl zasedat soud, se nacházel v prvním patře. Byla to velká a pochmurná místnost, která působila šedě a zaprášeně.

Na velkém stole stál soudní počítač a měl zaznamenat všechny výpovědi. Soudce, který u něj seděl, tu byl jen proto, aby rozhodl, co se má zaznamenat a co ne. Počítač pak vyslovil rozsudek.

Vpravo seděl žalobce. Malý, bledý, s kulatým bříškem padesátníků.

Vlevo u malého stolu seděl obviněný.

Mark se na domorodce se zájmem zahleděl. Byl to statný mladík bronzové pleti. Měl kožené kalhoty a otevřenou vestu bez rukávů, jež odhalovala svalnatou hrud'. Udivenýma očima se rozhlížel po sále.

Vedle něj seděl mladý advokát ex offi a jen stěží zakrýval, jak ho otravuje, že zde musí být. Naprosto jasný případ, nevyhnutelný rozsudek, žádná naděje, že by se blýskl a udělal si reklamu. Už se nemohl dočkat, až bude po všem.

Soudce, bělovlasý stařec, zahájil přelíčení. Úderem kladívka umlčel šepot v takřka prázdném sále. Proč by se sem někdo obtěžoval, když všechno stejně přenáší televize.

"Slovo má obžaloba."

Prokurátor zvolna vstal a suše spustil:

"Obviněný je obžalován z vraždy slečny Elsy Swensonové a jejího pilota Yuka. Prvním svědkem obžaloby je pan Mullaney."

Operátor z astroportu složil přísahu a vypovídal:

"Měl jsem službu, když jsem se dozvěděl, že helijet Cosmos Jetu má odletět do Titanu. Stroj odstartoval

a dal jsem mu souřadnice. Nabral kurz v přesně předepsané výšce tří tisíc metrů. Ještě jsem ho viděl na radaru, když jsem dostal rádiovou zprávu: 'Výbuch na palubě. Musím přistát. Žádám naléhavě o pomoc. Mayday, mayday.' Stroj začal rychle ztrácet výšku a ztratil se mi. Okamžitě jsem zavolal policii a za necelou hodinu odstartoval ozbrojený helijet."

Soudce se podíval na mlčícího obhájce a rozhodl:

"Výpověď lze zaregistrovat. Další svědek, prosím."

Předstoupil snědý chlap v černé kombinéze policejních pilotů.

"Kapitán Sacchi," představil se. "Dostal jsem rozkaz od plukovníka Kingstonea, abych vzlétl a hledal ten helijet. Za necelou půlhodinu jsem se dostal na místo neštěstí. Hledání mi usnadnil sloup kouře nad pouští. Ze stroje Cosmos Jetu zbyl už jen žhavý, rozpálený šrot."

Podal soudci snímky a ten je promítl na velké obrazovce. Byly to tytéž, které Markovi ukázal admirál Neuman.

"Několikrát jsme místo přeletěli, abychom se ujistili, že poblíž vraku nikdo není. Pilot a jeho pasažér byli bezpochyby okamžitě mrtví. Rozšířili jsme okruh pátrání a asi kilometr od místa neštěstí jsme si všimli jakéhosi domorodce. V ruce měl raketomet. Přistáli jsme tedy a zatkli jsme ho."

O slovo se přihlásil prokurátor. Ukázal na kovovou trubku na stole a zeptal se:

"Poznááte tuto zbraň?"

"Ovšem. Tu jsme přivezli. Je to lehká protivzdušná zbraň. Střela je samonaváděcí. Může s ní zacházet prakticky kdokoli. Stačí jen stisknout spoušť."

"Žádám, aby byla přijata jako předmět doličný," řekl prokurátor.

"Souhlasím," přikývl soudce a advokát nestačil ani otevřít ústa.

Svědék se už chystal odejít, a tu se obhájce zeptal:

"Obviněný se vzdal bez odporu?"

"Nijak se nebránil. Bylo to pro něj to nejrozumnější řešení, protože my byli dva a měli jsme pistole."

Soudce si odkašlal a dal tak najevo netrpělivost.

"Rád bych obviněného vyslechl. Zavolejte prosím tlumočníka."

Tlumočník byl střední postavy a rovněž bronzové pleti. Na sobě měl jen pestrobarevnou košili a rozřepené plátěné kalhoty.

"Zeptejte se ho, jak přišel k tomu raketometu."

Tlumočník začal hovořit s obžalovaným. Řeč Wixů byla velice melodická a občas v ní zaznívaly podivné pisklavé zvuky. Obžalovaný se najednou rozpovídal a gestikuloval tak mocně, že k němu justiční stráž pro jistotu přistoupila blíž.

"Tak co?" zeptal se netrpělivě soudce.

"Říká, že tu trubku mu dal náčelník. Prý jich viděl víc. Náčelník mu řekl, aby šel na místo, nad kterým přelétávají ti velcí řvoucí ptáci. Měl namířit trubku jejich směrem a stisknout knoflík. Protože pozemšťané jsou krutí vetřelci, kteří Wixy olupují a které je třeba zabít. Neodvážuji se opakovat soudu, co slibuje všem, kdo jsou přítomni v této síni."

"Zeptejte se ho, zda se přiznává k sestřelení helijetu."

Započala další debata a rovněž ji provázela gestikulace.

"Samozřejmě se přiznává a je na to hrdý. Prohlašuje, že se smrti nebojí a že ho jeho lidé pomstí."

Soudce podrážděně trhl hlavou.

"Stačí! Tato výpověď necht' je zaznamenána. Chcete ještě něco dodat?" zeptal se obhájce. "Chcete předvolat nějakého svědka?"

Advokát zavrtěl hlavou. Už ztratil dost času a spěchal domů.

Soudce teatrálním gestem zatáhl za páku. Zablikalo několik kontrolky. Za třicet sekund se na obrazovce ukázal rozsudek: **OBVINĚNÝ SE ODSUZUJE K TRESTU SMRTI.**

Soudce vstal a prohlásil: "Rozsudek bude vykonán zítra za svítání. Vzhledem k tomu, že nemáme dezintegrační komoru, odsouzený bude zastřelen."

Tlumočník rozsudek přeložil. Odsouzeného na okamžik překvapil, ale pak se rozkřičel a začal opět gestikulovat. Dva muži justiční stráže měli co dělat, aby se nevrhl na soudce, který právě opouštěl soudní síň. Museli přivolat ještě tři kolegy, aby Wixe vyvlekli ze sálu.

Na chodbě se Mark setkal s Bankertem, který se tvářil smutně, jak se v takové situaci patřilo.

"Musíme uznat fakta. Slečna Swensonová se stala nevinnou obětí toho fanatika."

"Rád bych si s ním promluvil," vypravil ze sebe Mark.

"Asi to nepůjde tak snadno, ale můžeme požádat prokurátora. Tak trochu se s ním znám."

Prokurátora našli v jeho pracovně, kde nahlížel do jakéhosi tlustého spisu. Vyslechl si Markovu žádost a odpověděl:

"To bohužel nejde. Rád bych příteli Bankertovi vyhověl, ale předpisy jsou předpisy. Odsouzený k smrti musí být do popravky v naprosté izolaci. Nikdo do jeho cely nesmí vstoupit. Věřte mi, pane Stone, že je mi to velice líto. Nač jste se ho chtěl zeptat?"

"Rád bych pochopil, proč se Wixové najednou tak bouří, když celá léta žili s pozemšťany v míru."

Prokurátor si hlasitě vzdychl.

"To bychom věděli rádi všichni. Vesmírná policie to vyšetřuje už několik neděl, ale jde to ztuhla, protože jí v činnosti brání komise pro nevměšování. Kdy už konečně pochopí, že je třeba přistoupit k represii, abychom zabránili masakru? Zřejmě s nimi nehne ani smrt tak významné osoby, jakou byla slečna Swensonová. Kolik bude ještě třeba obětí?"

Bankert odvezl Marka do hotelu, pěkné budovy uprostřed zahrady. U bazénu se slunily půvabné dívky.

"Odpočiňte si, pane Stone. Měl jste velice náročný začátek dne. Až se trochu vzpamatujete, povečeříme spolu a promluvíme si. Věřte, že budoucnost Cosmos Jetu mi leží na srdci stejně jako vám."

Mark se smutně pousmál a zavrtěl hlavou.

"Dneska bych radši zůstal sám. Ozvu se vám zítra."

Vešli s Rayem do hotelové haly. Hned k nim přispěchal portýr a zavedl je do apartmá, skládajícího se ze dvou pokojů a salonu. Jakmile se za ním zavřely dveře, Mark řekl:

"Sežeň adresu nějakého obchodníka s vozy. Chci si koupit trans. Pojedeme se na ty trosky podívat, ať nám to plukovník dovolí nebo ne. Nebudu čekat týdny na to, až se nějaká komise konečně vyjádří. Stejně neočekávám, že by dala souhlas."

"A co když padneme do léčky?"

"Však ty mě ochrániš."

Z Rayova pravého ukazováku totiž mohl vyšlehnout laserový paprsek a v levém předloktí měl schovaný dezintegrátor. Android si velice lidsky vzdychl a otevřel cestovní vak, který s sebou tahal už od přistání.

"Já tušil, že nebudeš mít rozum. Vezmi si tohle."

Podal Markovi široký opasek. Vypadal jako z kůže, ale ve skutečnosti to bylo velmi účinné ochranné zařízení, které kolem těla vytvářelo silové pole. Dalo se narušit jedině energií vyšší, než vytvářel malý atomový generátor, který se skrýval v přezce. Opasek chránil svého majitele před různými projektily, a dokonce i před laserovými paprsky.

Mark se usmál, opásal se a vzal si od Raye pistoli.

"Schovej si ji laskavě do kapsy. Nemůžu být ustavičně s tebou."

Mark ze zkušenosti věděl, že nemá smysl se s Rayem přít, a poslechl. Ray zatím ťukal do klávesnice hotelového počítače.

"Jedna garáž je půl kilometru odtud."

Majitel byl nervózní mužik s černými nakadeřenými vlasy. Přistoupil k Markovi a úslužně se usmíval.

"Potřebuji terénní trans, ale chci ho hned," prohlásil kategoricky Mark a ukázal na vozidlo ve výkladní skříni.

"Ten je vynikající," přitakal mu majitel, ale tvářil se nejistě a nedůvěřivě. Zákazník se mu nezdál. "Jenže vám nemůžeme dát kredit, pokud ho neodsouhlasí naše místní banka, která je pobočkou Galaktické banky."

Mark dopáleně vytáhl kreditní kartu.

"Neztrácejme čas a zavolejte rovnou ředitele pobočky."

Majitel si přivolal plavovlasého mladíčka, jehož jedinou pracovní náplní zřejmě bylo hltat očima hnědovlasou sekretářku. Předal mu kartu a opět se obrátil k Markovi.

"Tohle je ideální model do těch nejtěžších podmínek. Zvedne se až deset metrů nad zem a zvládne až padesátistupňové svahy. Má posílený generátor, tedy dojezd pět tisíc kilometrů. Generátor se dá běžně

vyměnit v kterémkoli servisu."

"Skvělé. Tak mi ho připravte."

V té chvíli se mladíček vrátil a mával na šéfa, aby šel k němu.

"Co je? Nemá dost?"

Blondák zavrtěl hlavou.

"Mluvil jsem osobně s ředitelem. Musel jsem mu číslo několikrát zopakovat a potom se podíval do počítače. Tento zákazník má neomezený úvěr."

"Co znamená neomezený?"

"Znamená to, že když si chce koupit trans, tak ho banka okamžitě proplatí. Jestli si chce pořídit celý náš podnik, taky."

Majitel vykulil oči a rozběhl se k Markovi. Nyní se choval naprosto jinak.

"Nechcete se radši podívat na luxusní model s barem u zadního sedadla, trojrozměrnou televizí a sklopnými sedadly?"

Bradou ukázal na brunetku a tlumeně dodal: "Lisa vám ho určitě s radostí předvede."

"Děkuji za laskavou nabídku, ale já chci tenhle. A připravte mi ho, prosím, rychle, protože spěchám."

"Dick se do toho hned pustí. Jen vyřídí formality a je to."

A za deset minut si už Ray sedl za volant.

"Není špatné být bohatý," poznamenal. "Ten chlápek by ti klidně vypucoval i boty, kdybys ho o to požádal."

"Řekněme, že peníze často ledacos usnadní. Zajed' k nějakému obchodu, nakoupíme proviant a podobné věci na několikadenní výpravu."

Když se vrátili do hotelu, slunce se už sklánělo k obzoru. Mark si objednal večeři na pokoj, protože neměl chuť jíst ve společnosti šťastných lidí.

"Tohle byla patrně poslední kloudná večeře na dlouhou dobu," vzdychl si. "Vyrazíme kolem půlnoci, protože se chci dostat na území Wixů před svítáním. Musíme v recepci nahlásit, že si pokoj podržíme celý týden, i když v něm nebudeme pořád. Řekneme jim třeba, že nás pozvali přátelé. Vedení tak aspoň neoznámí naše zmizení policii."

Ray po celou večeři mlčel.

Mark odstrčil talíř a řekl: "Ted' se na dvě hodinky natáhnu."

Překvapilo ho, že mu Ray okamžitě neodpověděl. Zopakoval větu.

"Promiň, Marku, ale přejížděl jsem si záznam procesu. Některé detaily mě šokují."

"Co jako?"

"Ten raketomet byl model ZX 3421."

"No a co?"

"Je určen pro rakety země-vzduch, a to na nízko letící cíle. Nad tisíc metrů nefungují. Jenže operátor z věže tvrdí, že Elsin helijet letěl ve třech tisících."

Mark sebou trhl, chtěl se na něco zeptat, ale Ray ho nepustil ke slovu:

"A je tu ještě něco mnohem podivnějšího. Nahrál jsem si výpověď toho Wixe v domorodém jazyce.

Však víš, že mám univerzální translátor. Trvalo mi několik hodin, než jsem ho nastavil, protože bylo málo jazykového materiálu..."

"A z toho plyne?"

"Že říkal něco naprosto jiného, než tlumočník tlumočil."

"To chceš jako říct, že zkreslil výpověď svého soukmenovce?"

"Nezkreslil. Úplně ji změnil."

"Tak co tedy ten Wix vypovídal?"

"Viděl prý letět vysoko na obloze stroj. Vtom stříbrný pták náhle ztratil výšku a zmizel z dohledu. Krátce nato se ukázal jiný a ten letěl dost nízko. Viděl, jak se od helijetu odpoutaly dva malé body a hned potom se zvedl sloup ohně. Z helijetu vypadlo ještě něco, a to ještě pár metrů nad zemí."

"No dál," naléhal Mark, protože android se odmlčel.

"Wix povídal, že byl zvědavý, a tak šel k místu neštěstí. Než došel k hořícímu stroji, spatřil podivnou

trubku a sebral ji. Zrovna si ji prohlížel, když nad ním přeletěl další, větší stroj a přistál kousek od něj. Dva muži ho zatklí a zavřeli do cely. Ani neposlouchali, co jim povídal."

Mark se zamyslel a namítl: "Je to poněkud nedůvěryhodné. Kdyby byl ve vzduchu ještě třetí helijet, radar by ho zachytil, ne?"

Ray zvolna potřásl hlavou. "To není tak jisté. Wix tvrdil, že letěl hodně nízko. Tím se radaru vyhnul. Ale to nevysvětluje, proč ten rádoby tlumočník netlumočil přesně. Neměl přece posuzovat svědkovu věrohodnost. Jediné, co přeložil správně, byl rozsudek smrti. V té chvíli začal Wix protestovat a bránit se."

V místnosti nadlouho zavládlo ticho. Potom si Mark vzdychl a řekl: "Rád bych si s tím Wixem promluvil."

"To půjde těžko, protože je na samotce a zítra bude popravený. Času máme málo."

"Začínají mě vážně štvát," zavrčel Mark. "Ale i když uvědomím Neumana, popraví toho Wixe dřív, než stačí zasáhnout. Nejdřív musíme zjistit, kde ho mají."

Ray se usmál.

"Tuhle informaci najdu myslím velice snadno. Dej si skotskou a já zatím sednu k videofonu."

Odešel do vedlejšího pokoje. Mark ani nedopil a android už byl zpátky.

"Mám to. Zavolal jsem své přítelkyni Bessy, abych se omluvil, že dneska večer nemůžu přijít. Vysvětlil jsem jí, že můj šéf je prevít, který chce, abych pracoval ještě v noci. Bylo jí to moc líto, zvláště když její manžel má dneska celou noc službu. Hlídá toho odsouzence k smrti, který je v podzemní cele justičního paláce. Převezou ho na popraviště zítra v pět v antonu a s eskortou. Popravky jsou zde výjimkou a z úsporných důvodů se popravuje na obyčejné policejní střelnici."

Mark se zašklebil.

"Jestli se s tím chlapíkem chceme setkat, musíme se dostat do soudní budovy. Asi to nebude procházka, soudím, že ji střeží."

"Má drahá přítelkyně je dost upovídaná. Ani jsem se nemusel ptát a vysvětlila mi, že je tam zadní vchod pro personál."

Dveře jsou zamčený, ale nikdo je nehlídá. A navíc je tam jen obyčejný zámek, na elektronický nedostali prostředky."

"Teď už jen doufejme, že si z tebe nedělala srandu. Vzhůru do neznáma!"

4

Ray zastavil v jedné ulici nedaleko justičního paláce. Jeho obrysy se před nimi matně rýsovaly ve tmě. Terrania V měla jen malý neduživý měsíc, který ještě nevyšel, a občasné svítilny dávaly jen málo světla. Po dvou minutách chůze Ray zašeptal: "Tohle je ten vchod. Podle detektorů tu nikdo není."

Dřevěné dveře měly masivní zámek. Ray si ho zběžně prohlédl.

"Stačí přešmiknout laserem západku."

Tenký červený paprsek projel zámkem jako máslem a dveře se otevřely. Vešli do dlouhé temné chodby a narazili na schody vedoucí do podzemí. Potichu po nich sešli. Spatřili světlo a zaslechli hlasy.

U stolu seděli tři muži v černých uniformách Vesmírné policie a mastili karty. Na druhém konci místnosti byly otevřené dveře a za nimi mříže cely. Wix ležel na prýčně a zdálo se, že spí.

"Mám je omráčit?" zeptal se Ray.

"Lepší bude anestetikum. Doufám, že ho máš s sebou."

"Jasně. Bez nádobíčka nedám ani ránu."

Rozepnul si kalhoty a otevřel otvor v pravém stehně. Z dutiny vytáhl dvoucentimetrovou kuličku naplněnou nažloutlou tekutinou. Současně podal Markovi bílý prášek.

"Vem si to! Abys neusnul jako oni!"

Lehce postrčil kuličku do strážnice. Rozbila se tak tiše, že si dozorcí ničeho nevšimli. Silně prchavá kapalina se okamžitě odpařila. Za minutu už mužům poklesla hlava. Jeden jenom zamumlal:

"Jsem nějaký ospalý..."

Větu už nedokončil, protože mu hlava padla na stůl, u kterého pochrupevali kolegové. Wix spal rovněž. Ray sebral svazek klíčů ze stěny a odemkl celu.

"Vezmi ho na záda," přikázal Mark. "Vzbudíme ho až pak."

Ulice byla i nadále prázdná. Obyvatelé Baltimoru chodili zřejmě spát se slepicemi, nebo spíš civěli na televizi. Bez potíží došli k transu. Ray složil domorodce na zadní sedadlo a přehodil přes něj deku, aby ho nebylo vidět.

"A honem pryč," řekl Mark. "Nevíme, jestli tady někde nejezdí patroly. Byl bych nerad, kdyby vyhlásili poplach a my byli ještě ve městě."

Ray nastartoval a rozjel se dlouhou třídou. Provoz byl slabý a pozemšťany nijak neomezoval. Android nicméně dodržoval předepsanou rychlost a dbal na světla na křižovatkách. Nebyla vhodná chvíle na to, aby je zastavil nějaký horlivý polda. Plán města si prostudoval v hotelu, takže jel najisto.

Za půl hodiny byli z Baltimoru venku a před nimi se táhla dlouhá, přímá silnice. Byla naprostá tma, protože měsíc stále ještě nevyšel a silnice nebyla osvětlená.

"Asi bude rozumnější, když nebudeš svítit. Kdyby si nějaký vesničan nebo někdo, kdo nemůže spát, všiml, že tady jedeme, mohl by to nahlásit úřadům. Přejdi na infrapaprsky."

Trans se rozjel. Konečně vyšel malý měsíc a bylo možné rozeznat obrysy krajiny. Občasné temné skvrny naznačovaly křoviny a v dále tu a tam zablikala světla nějaké farmy.

Mark se otočil a stáhl z Wixe pokrývku. Domorodec ještě spal.

"Doufáme, že se mu zdá něco hezkého," poznamenal Ray. "Než se probere, asi bych tě měl naučit základům jejich jazyka. Usnadní to poněkud konverzaci. Vyšlu ti do neuronů to, co získal translátor z jeho výpovědi."

Mark se uvolnil, zavřel oči a otevřel svou mysl, jak ho to kdysi naučila ona rostlinná bytost. Ray s ním navázal kontakt. Netrvalo to ani minutu. Mark se narovnal a zklamaně zavrčel:

"To je všecko? S tímhle mě nikdo nebude podezřívat, že jsem nějaký těžký intelektuál."

"Jejich jazyk je dost primitivní, dosud nepřišli na půvaby dokonavosti a nedokonavosti a všelijakých časů a prázdných slov. Až si s nimi promluvíme víc, slovníček se nám zaručeně obohatí."

Několik minut uplynulo v naprostém tichu. Silnice byla dál přímá, ale povrch vozovky teď tvořila obyčejná uježděná hlína.

"Ujeli jsme už dvě stě kilometrů, což znamená, že jsme na území Wixů. Měli bychom si začít dávat pozor."

"Myslím, že je načase probudit to naše živé zavazadlo, jestli se chceme dostat k troskám."

Android nadzvedl domorodci hlavu, něžně mu otevřel ústa a šoupl do nich bílý prášek, který se okamžitě rozpustil. Za dvě minuty Wix otevřel oči. Oči mu ještě plavaly, ale vzpomínky rychle nabíhaly a s nimi starosti. Podíval se na pozemšťany, kteří se nad ním skláněli a jejichž tváře osvětloval měsíc.

Náhle se posadil a vykřikl: "Já nechci umřít!"

Ray ho vrazil zpátky do sedadla.

"Klid, nechceme ti ublížit. Aspoň zatím ne."

Wix ztuhl. Nevěřil vlastním uším. Ti lidé na něj mluví jeho řečí! Potrásl hlavou a rozhlédl se.

"Kde to jsme?"

"Vyzvedli jsme si tě z vězení, protože můj přítel by se tě rád na něco zeptal. A ty bys mu měl odpovědět, protože když se naštve, dokáže být velice krutý."

Wix se s obavami podíval na Marka.

"Co chce vědět?"

"Co přesně jsi viděl ten den, kdy se zřítíl helijet?"

Domorodec se pustil do dlouhého vysvětlování a v gestech ho omezovala pouze šíře kabiny.

"Věrně opakuje svou výpověď u soudu," řekl Ray. "Viděl tři helijety."

"Taky jsem vyrozuměl," poznamenal Mark. "Začínám se už s jejich jazykem docela seznamovat."

Neklidný Wix se pokoušel uhodnout, co si ti dva povídají.

"Jenže tlumočník říkal něco úplně jiného," obrátil se Ray na Wixe. "Tvrdil, že se přiznáváš, že jsi ten stroj sestřelil."

Domorodec sebou prudce trhl a tvář se mu zrůžnila vztekem.

"Ten pes prolhanej! Jestli ho chytím, tak mu vyrvu jazyk a dám ho sežrat krasům."

"Nevím, co jsou to ti krasové," řekl šeptem Ray, "ale určitě to nebudou žádní mazlíčci."

Chvíli bylo ticho.

"A co chcete ještě?" zeptal se váhavě Wix.

"Zaved' nás tam," nařídil mu Mark.

Muž chvíli váhal a potom řekl: "Pozemšťané nesmějí do země Wixů. To je váš zákon."

"Stejně tak se nesmí unést odsouzenec k smrti, který by právě teď měl stát před popravčí četou. Máš na výběr. Buď nás tam dovedeš, nebo tě odvezu nazpátek do města. Zmeškáš to jen o pár hodin."

Domorodec pomalu pokýval hlavou, své dilema velice dobře pochopil.

"A když vás tam dovedu, co bude pak?"

"Můžeš si jít, kam chceš. Máš na to mé slovo."

Wix už neváhal.

"Ukážu vám cestu."

Rozhlédl se po krajině, která zvolna vystupovala ze tmy. Zelené pastviny vystřídal nahnědlý písek s většími a menšími skalisky.

"Jen ať se nám někdo ještě snaží namluvit, že naši nechali domorodcům tu lepší část země," podotkl Ray.

Wix dal Rayovi najevo, že chce vystoupit.

Ray přikývl, ale řekl: "Jestli se pokusíš utéct, tak ti useknu nohy."

"Nebojte se, dodržím slib, ale musím se orientovat."

"To by mě zajímalo jak," zavrčel Ray. "Není tady jediný orientační bod."

"Domorodci mívají instinkty, o jakých my nemáme zdání. Jen se na něj podívej."

Wix osahával zem, potom na ni přiložil ucho a nakonec se rozhlédl na všechny strany. Nosem nasával vzduch, jako by se nemohl nadýchat svobody. Potom se bezostyšně vymočil. Se spokojeným výrazem člověka, který ukojil svou potřebu, se vrátil do transu.

"Takže ses uvolnil a teď nám řekni, kudy máme jet," řekl netrpělivě Mark.

Wix ukázal na obzor.

"Musíme počkat na východ slunce. Už to bude brzy." Usmál se. "Asi bych vám měl poděkovat. Nebýt vás, jsem teď po smrti. Jmenuji se Itoh a můj otec je náčelníkem kmene."

Pozemšťané se rovněž představili.

"Mark a Ray, to si budu pamatovat," řekl Itoh. "A proč hledáte ty trosky? Všechno shořelo, věřte mi."

"Chceme vzdát poctu mrtvým," zavrčel Mark a cítil, jak se ho opět zmocňuje smutek.

Itoh si olízl rty.

"Doufám, že jste si vzali zásoby, protože tento kraj je nehostinný a není tu ani zvěř."

Ray pochopil narážku a vytáhl z kufru konzervu. Otevřel ji a podal Itoho. Wix si obsah nedůvěřivě prohlížel a potom si nabral na prst.

Ray zatím nutil Marka, aby taky něco snědl.

"Mám sevřené hrdlo a nemám hlad."

"Najíst se musíš, nevíme, co nás čeká. Tohle se nebude líbit ani Wixům, ani policajtům."

Mark neochotně, hlavně aby měl pokoj, snědl konzervu, zatímco Itoh už dojídal.

"Jestli to, co jedí pozemšťané, je vždycky tak nechutné, potom už chápu, proč jsou tak zlí," poznamenal Wix.

Mark se neubránil smíchu.

"Tohle by si měly dát na nástěnku všechny konzervárny!"

Když dojedli, Itoh hleděl na obrovské rudé slunce, stoupající nad obzor. Jeho paprsky barvily písek narudo, až vypadal jako krvavý oceán. Wix pomalu ukázal doleva.

"Musíme tam."

Trans se prudce vznesl několik metrů a Wix překvapením vykřikl.

"Pro jistotu jsem ho trochu zvednul," vysvětloval Ray. "Nerad bych nabral nějaký ten balvan, který nechce nic jiného než nám natrhnout karoserii. Plukovník by za námi určitě neposlal záchrannou výpravu. Na to má příliš velký strach z komise pro nevměšování."

"Chci mluvit s plukovníkem," zasípal.

"Nevím, jestli vás může přijmout, pane prokurátore, má příliš mnoho práce."

"Nekecejte mi tady, Bessy," zavrčel Price a vešel rovnou do plukovníkovy pracovny.

Když se rozletěly dveře, plukovník sebou trhl, protože spal.

"Odsouzenec si dovolil utéct! Žádám, abyste ho okamžitě chytil. Trest smrti musí být vykonán, jinak se nám veřejnost vysměje."

"O této politováníhodné události jsem byl již informován. Vzbudili mě kvůli tomu."

"Ten divoch má jen pár hodin náskok. Určitě se bude snažit schovat u svého kmene. Pěšky se jistě nedostal daleko."

"Už jsem vyslal hlídky, aby pročesaly okolí, ale zatím bezvýsledně. Obávám se, že to bude složitější, než si představujete. Musel mu určitě někdo pomoci."

"To není pravděpodobné," namítl prokurátor.

"Jen uvažujte. Zámek někdo poškodil laserem. Stráže taky neusnuly jen tak. Někdo určitě použil nějaký uspávací prostředek."

"Tak snadno by se přece nedali překvapit. Žádám, aby ti tři debilové byli exemplárně potrestáni!" křičel Price. "Jsou předběžně zadrženi a čeká je disciplinárka."

Prokurátor se zamyslel. "Kdo by na tom divochovi mohl mít zájem?"

"Kdekdo! Ve městě žije spousta Wixů, to zaprvé. Zapadli do naší civilizace, ale určitě nepřerušili styky s divokými kmeny. Dobře víme, že se tajně obchoduje s domorodými výrobky. Roli v tom případě sehrála kmenová solidarita a ta je přinutila, aby mu pomohli. Jedna věc mi však dělá starosti. Pokud Wixové sehnali raketomety, pak museli mít nějakého pozemšťana jako prostředníka. A ten na žádost rebelů chtěl chránit svého klienta. Takže náš vězeň se klidně může skrývat někde ve městě a čekat, až polevíme v ostražitosti, nebo si uhání kdesi v transu se svým komplicem. Moje hlídky dostaly rozkaz, aby kontrolovaly všechna vozidla na hlavních trasách, ale celou hranici neuhlídají."

Prokurátor se zachmuřil.

"Tohle je váš problém a mě nezajímá. Já chci výsledky. Mrskněte sebou, nebo to nahlásím guvernérovi a navrhnou mu, aby u vašich nadřízených zažádal o disciplinární převelení jednoho vysokého policejního důstojníka."

Plukovník zrudl, ale než stačil odpovědět, v interkomu se ozvala sekretářka:

"Pan Bankert by vás rád viděl, pane."

"Ať jde dál, Bessy," řekl Kingstone a podíval se na prokurátora.

Zdálo se, že Bankert je poněkud vzrušený. Vše nasvědčovalo tomu, že si na sebe hodil včerejší šaty, tak měl naspěch.

"Právě jsem se ze zpráv dozvěděl, že vrah slečny Swensonové utekl," vydechl.

"To je bohužel pravda," pravil prokurátor. "Škoda, že to zveřejnili."

"Uvědomili jste pana Stonea? Je to majoritní akcionář naší společnosti a přeje si, aby byl viník potrestán."

"Pokoušel jsem se s ním spojit, ale marně," řekl plukovník Kingstone. "Opustil hotel včera večer a v recepci řekl, že jde navštívit známé."

"A já si myslel, že tady nikoho nezná," podivil se Bankert.

"A taky je zvláštní, že si koupil terénní trans," dodal Kingstone.

Prokurátor Price sebou trhl a potom suše pravil:

"Myslíte si, že porušil zákon o nevměšování a vnikl na území Wixů?"

Plukovník odevzdaně pokrčil rameny.

"Možné je všechno."

"To je však velice vážný přečin a budu za něj požadovat ten nejprísnější trest. Že je někdo bohatý, to ještě neznamená, že si může dělat, co chce."

"Pan Stone je určitě v nebezpečí," ozval se zneklidněný Bankert. "Měli byste poslat helijet a najít ho." Kingstone zavrtěl hlavou.

"To nepřipadá v úvahu! Neohrozím posádku kvůli někomu, kdo porušil zákon. Jestli je ten váš Stone na domorodém území, ať si pomůže sám. Odjel tam dobrovolně a já životy svých lidí riskovat nebudu."

Price s ním souhlasil.

"Budete-li mít nějaké novinky o panu Stoneovi nebo o tom domorodci, buďte tak laskav a dejte mi vědět. Musím dát zprávu správní radě," požádal Bankert, než odešel.

"Samozřejmě," pravil prokurátor a opustil plukovníkovu kancelář hned po Bankertovi.

Kingstone osaměl, chvíli klel a potom si zavolal sekretářku.

"Bessy, pojd' sem, potřebuju si uklidnit nervy."

Sotva vešla do místnosti, hned ji objal, ale tentokrát se mu jemně vymanila. Potom odevzdaně vzdychla a šeptla:

"No tak dobře, ale dovolte mi, abych si nejdřív stáhla kalhotky. Posledně jste mi je potrhál a musela jsem je zahodit, aby na to manžel nepřišel. Byly moc hezké, krajkové, ze Země. Měl byste mi je nahradit."

"Nahradím, dostaneš odměnu sto dolů za mimořádné pracovní úsilí."

Mladá žena si vyhrnula sukni a lhostejně se otázala:

"Na stole, nebo na kolenou na křesle?"

"Na křesle, rád vidím tvý stehna," řekl plukovník a oplzle se usmál.

6

Trans pronikal stále hlouběji na domorodé území. Dvě hodiny uběhly v naprostém tichu a Marka se zmocňovala stále silnější netrpělivost.

"Mám pocit, že jezdíme stále dokolečka," zavrčel.

"To se mylíš," opáčil Ray. "Itoh nás vede prakticky přímo. Podle soudních protokolů, které jsem si uložil do paměti, jedeme správným směrem, ale potvrzuje nám to ještě tak hodinu dvě, protože jsme pomalejší než helijet."

Ray se hbitě vyhybal různým terénním překážkám a posádka létala ze strany na stranu.

Náhle Itoh něco zavrčel a prstem ukázal na černý bod na obzoru.

Čtvrt hodiny nato se trans zastavil u černých trosek helijetu. Helijet se prakticky roztavil.

Ray s Wixem vyskočili z transu, ale Mark zůstal sedět jako omámený a nedokázal spustit oči z toho divadla hrůzy. Jako by mu ledová ruka svírala hrdlo. Před očima mu probíhal šílený film. Setkání s Elsou na Venusii, chvílky štěstí a samoty na jejím soukromém ostrově, jejich společný boj, když ji unesli mafiáni. Mnohokrát se obával, že ji ztratí, ale vždy se mu podařilo osud zvrátit. Dnes jejich dobrodružství končilo, o čemž svědčily trosky, které Ray právě prohledával. A podle Marka dost neuctivě. Všechno se v něm bouřilo. Ray znesvěcoval hrob. Už chtěl na něj zařvat, ale vtom dostal telepatickou zprávu.

"Marku, honem sem pojd'. Zajímalo by mě, co na to řekneš."

Mark prudce zavrtěl hlavou, aby zahnal neodbytné myšlenky, a otevřel dvířka. Zvolna došel k troskám. Měl pocit, že se mu písek lepí na boty.

"Co mi v tomhle chceš ukázat, prosím tě?" obořil se na androida.

Ray ukázal na místa pilota a pasažéra. Potah shořel a zbyla jen pokroucená armatura.

"Vzal jsem si několik vzorků a analyzoval je. Po shořelém lidském těle vždycky zůstanou nějaké pozůstatky. Ale tady jsem nenašel ani stopu po nějaké organické hmotě."

Mark sebou trhl, jako by si sáhl na obnažený drát pod proudem.

"Chceš tím říct, že Elsa je naživu?"

"Pouze tvrdím," odpověděl Ray opatrně, "že ve chvíli požáru zde nebyla ani ona, ani pilot."

"A kde potom jsou?"

Ray pokrčil rameny. Vtom na ně zavolal Itoh: "Podívejte se na tyhle stopy," ukazoval na rýhu v písku, kterou vítr už zčásti smazal. "Jako by tu někdo táhl tělo."

"Skutečně," přitakal Ray. "Takže se podíváme, kam to vede." Pozemšťané ušli asi třicet kroků a dostali se ke skalám. Tam narazili na zřetelné šlépěje několika osob. Markovi se prudce rozbušilo srdce. Ty nejmenší stopy mohly být docela klidně Elsiny.

"Tady chvíli ležela dvě těla," řekl Wix. "Jeden člověk byl raněný, je tady stopa krve." Ray se sehnul a zaschlou krev zanalyzoval. "Ta není Elsina. Její vzorek mám ještě v paměti." Marka tím uklidnil jen částečně. "Kam mohli jít?" Wix pátral o kus dál.

"Stopy vedou tímhle směrem." Ukázal ke vzdáleným lesnatým kopcům. "Tam žije můj kmen." V Markovi

narůstala naděje.

"Zřejmě se snažili najít vodu," uvažoval. "A ty lesnaté kopce jsou to nejvhodnější místo. Budeme sledovat jejich stopu."

Nasedli do transu. Ray každých sto metrů zastavil a Wix zjišťoval, zda stopy pokračují.

"Vede si náramně dobře," konstatoval android. "Má bystřejší zrak než já."

Tak postupovali několik hodin v úporném slunečním žáru. Snášeli jej však dobře, klimatizace v transu pracovala na plný výkon. Mark jen trnul, že za každou skálou může spatřit Elsino mrtvé tělo.

"V těch troskách jsem zjistil něco zvláštního," ozval se Ray.

"A co?"

"Vzal jsem si stopy oné zápalné látky. Ty dva černé body, které viděl Itoh padat z druhého helijetu, byly bezpochyby granáty. Našel jsem jejich miniaturní částičky. Je to běžná substance používaná na trhačí práce v dolech. Byl to tedy pokus o vraždu, a ne nehoda."

Mark sevřel pěsti a vztekle zavrčel: "Tomu, kdo tohle nastrojil, to teda nedaruju!" Už se blížili k prvnímu kopci. "Pozor!" vykřikl náhle Ray. "Slyším helijet!" Rychle zajel k jednomu skalisku a zastavil. "Honem, Marku, musíme se schovat." Vytáhl Marka z vozu. Wix instinktivně vytušil nebezpečí a zalehl za skálu jako první. Pozemšťané za ním sotva stačili doběhnout a už se ukázal nízko letící helijet. Namířil rovnou k transu. Od trupu se odpoutala černá tečka a vybuchla. Trans vzplanul. Helijet se otočil a nalétal nad skálu, za níž se skrývali.

"Spatřil nás," vydechl Ray. "Jasně vidím pilota s dalekohledem. A v ruce má granát. Hodí ho po nás."

Mark už neváhal. "Nasad' všechny prostředky!"

Z androidova levého předloktí vyšlehl fialový dezintegrační paprsek. Helijet náhle zmizel, jako by ho pohltila obrovská neviditelná tlama.

Wix jen vykulil oči a civěl na prázdnou oblohu. Nevěřicně zblekotal: "Ray... velký kouzelník... mocnější než démon vzduchu."

Mark si jen vzdychl. A je tu další prohrěšek proti zákonu o nevměšování.

"Jeden by řekl, že máme nějakého skrytého nepřítele, který se zaměřil především na akcionáře Cosmos Jetu," prohodil Ray.

"Zatím je ve výhodě," odpověděl Mark. "Pořád nevíme, jak vypadá, a trčíme teď na poušti bez vozu a bez proviantu."

Itoh se už vzpamatoval a ukázal na kopec.

"Pojďte se mnou, můj kmen se o vás postará. Dostaneme se tam do západu slunce."

Mark pokrčil rameny. "Jiné řešení mě prozatím nenapadá. Takže vzhůru na dálkový pochod!"

Když ušli kilometr, Wix ukázal na stopu v písku. Zcela jednoznačně tudy kráčet někdo v obuvi malého čísla. Objev Marka natolik povzbudil, že přidal do kroku.

"Jen zvolna," mírnil ho Ray. "Ještě máme před sebou pěkný kus cesty."

Uběhly tři hodiny. Krvavé slunce se zvolna sklánělo k obzoru, ale pálilo dál. Mark cítil, jak se mu po páteři valí potůčky potu, jak mu kapky z čela stékají do očí a pálí. Držela ho však naděje a nutila ho jít dál.

Když dorazili k úpatí kopce, Itoh se zastavil ve stínu prvního stromu. Připomínal eukalyptus, ale voněl jinak, těžce a omamně.

"Zvolna dýchej," řekl Wix, "tento strom dává sílu."

A skutečně. Za pět minut se únava ztratila.

"Ve vzduchu jsou molekuly nějaké neznámé látky," poznamenal Ray. "A tvůj organismus na ni reaguje pozitivně."

Za deset minut Wix vstal a pravil: "Stačí. Můžeme jít dál."

Postupovali už pomaleji, protože museli stoupat do svahu. Podrost byl navíc místy tak hustý, že jej museli obcházet. Náhle se Itoh zastavil. Ukázal na jakési zvíře, které dvacet metrů od nich hrabalo v zemi. Připomínalo prase bradavičnaté, ale bylo zelené, takže dobře splývalo s okolím.

"Škoda, že nemám oštěp. Má vynikající maso a přinesli bychom našim lidem dobrou večeři."

Mark vytáhl pistoli a pečlivě zamířil. Rudý paprsek zasáhl tvora do hlavy. Zvíře sebou trhlo, uběhlo tři kroky a svalilo se na zem. Wix radostně vykřikl a rozběhl se k němu.

"A další překročení zákona," poznamenal Ray. "Je zakázáno používat pozemské zbraně na domorodém území."

"Nejsem na misi," odvětil hořce Mark, "a už tak jsem mimo zákon. Nezapomeň ale, že když jdeš navštívit přátele, měl bys přinést něco darem, zvláště když chceš získat informace. Jen se podívej na Itoha, jak spokojeně se tváří."

"Pomozte mi s ním," volal na ně Wix. "Je to krásný kus!"

"Nech ho ležet. Ray ho odnese," řekl Mark. "Je to velký silák. Ty pokračuj v cestě."

Android si naložil zvíře na ramena a Wix ho s obdivem sledoval.

Když vyšli na vrchol, ozval se Ray: "Zapni si opasek. Biodetektory reagují."

Nebyla to marná rada, protože za dvě minuty je obklíčilo šest domorodců a hrozilo jim oštěpy.

"Ne!" vykřikl Itoh. "Jsou to přátelé!"

"Pozemšťané nesmějí vstupovat na naši zem," prohlásil jeden domorodec s napraženým oštěpem v ruce.

"Zachránili mi život."

Domorodec zaváhal.

"Půjďme do vesnice. Ať o jejich osudu rozhodne náčelník, ale jestli se pokusí o útěk, zabiju je."

Rychle scházeli dolů po druhé straně kopce. Domorodá vesnice se skládala asi z třiceti chatrčí. Stály nedaleko řeky vytékající z úpatí kopce. Příchodem cizinců ožila. Brzy je obklopil houf kluků. Ti největší měli krátké kožené kalhoty, silně obnošené, ostatní byli nazí. Nevypadali ale vůbec podvyživeně.

Itoh zamířil k největšímu "domu". Vyšel z něj vysoký, ale velice hubený domorodec a zastavil se na prahu. Měl koženou suknici a cosi jako koženou pelerínu. Ve vrásčitém obličejí se mu nehnul ani sval, ale oči mu spokojeně zářily.

"To je můj otec, náčelník Arik," zašeptal Itoh Markovi do ucha.

Stařec rozpráhl paže a pravil:

"Jsem šťastný, že tě zase vidím, synu. Bojovníci, kteří tě sledovali, tvrdili, že tě pozemšťané zajali a odvezli v létajícím stroji."

"To je pravda, otče. Byl jsem dokonce odsouzen k smrti, ale tito muži mi pomohli utéct a zavezli mě nedaleko odtud. Jeden létající stroj nám zničil vozidlo."

"Budiž jim díky za to, že zachránili život mého syna," řekl stařec po krátké úvaze.

Mark si všiml, jak si domorodec zálibně prohlíží prase na Rayových ramenou, a domorodým jazykem ho oslovil:

"Zdravím tě, velký náčelníku. Odplatou za tvé pohostinství ti nabízíme tento úlovek."

Android složil tvora u Arikových nohou. Náčelník pokýval hlavou a dal znamení dvěma bojovníkům. Ti zvíře odtáhli na prostranství mezi chatrčemi a za radostného pokřiku děti se je jali stahovat a vyvrhávat.

"Než bude jídlo hotové, můžeme se posadit. Když vidím vaše zpocené tváře, soudím, že máte žízeň," řekl Arik.

Sedl si na zem se zkříženýma nohama a tleskl do dlaní. Z chatrče vyšla stařena a nesla velkou nádobu se zelenkavou tekutinou. Stejně jako všichni domorodci byla obnažená do půl těla a prsy jí visely jako dva prázdné měchy. Nejdříve nabídla náčelníkovi, který si pořádně zavdal. Potom předstoupila před Raye a ten náčelníka napodobil.

"Klidně se napij," hlásil o chvíli později. "Je to jen obyčejná voda s aromatickými bylinami. Po alkoholu ani stopa. Játrům to rozhodně neuškodí a rozumu neubere ani nepřidá."

Stařena podala nádobu Markovi a zašeptala:

"Je-li skutečně pravda, žeš mi zachránil syna, přijmi můj nejvroucnější dík."

Když poutníci uhasili žízeň, náčelník vybidl syna, aby jim vyličil své dobrodružství. Vyprávěl dlouze a hodně gestikuloval. Mark hořel netrpělivostí, ale dobře znal primitivní národy, aby věděl, že se nic nesmí uspěchat. Nakonec náčelník pohlédl na pozemšťany. "Jak to, že hovoříte naší řečí?"

"Přišel jsem jako přítel, a chceme-li hovořit s přítelem, je dobré, když se můžeme domluvit. Vyhne se tak nedorozuměním, jako tomu bylo s oním proradným tlumočníkem, kvůli němuž byl tvůj syn odsouzen." Arik vážně pokýval hlavou.

"Jsem připraven vyslechnout poselství pozemšťanů."

"Nepřináším žádné poselství od svého lidu, který si sám zakázal plést se do vašich záležitostí. Tím, že

jsem za vámi přišel, jsem porušil zákony, ale mám pro to velice osobní důvod. V onom létajícím stroji, který se zřítíl kousek od vaší vesnice, byla jedna moje velice drahá přítelkyně."

"Syn mi říkal, že jste prohledávali trosky."

"Domníváme se, že cestující se nezabíli a že se pokusili dorazit ke kopcům," řekl Mark se sevřeným hrdlem.

"Ano, minulý týden jsme spatřili dva pozemšťany. Byli vyčerpaní a umírali žízni. Byla to vysoká mladá žena, měla hnědé vlasy a zelené oči, a s ní takový menší, žlutý muž. Postarali jsme se o ně, dokud nenabrali sílu."

Mark se přestal ovládat a vykřikl:

"Jsou ještě tady?"

"Bohužel ne," zatvářil se nespokojeně stařec. "Před třemi dny nás napadli Axtoni a nám nezbyvalo než utéct, protože většina našich válečníků byla na lovu."

"Zabíli je snad?" zeptal se Mark s úzkostí.

"To bych neřekl, protože jinak bychom našli těla. A proč by s sebou brali mrtvoly? Zřejmě je odvedli do zajetí. To se stává často."

"A co dělají se zajatci?"

"Nevíme, protože se nikdy nikdo nevrátil. Možná jim slouží jako otroci... Pokud je neobětují bohům." Od ohně se ozval výkřik. Náčelník vstal a oznámil Markovi, že večere je hotová. Vybídl ho, aby šel za ním.

Uprostřed vesnice hořel oheň. Vyvržené a stažené prase bylo napíchnuto na rožni a zvolna se otáčelo nad plameny. Vzduchem se linula libá vůně pečeného masa. Na opékání dohlížel jakýsi obr a občas něco křikl na dva pomocníky, kteří prasetem otáčeli.

Domorodci vytvořili kolem ohně kruh a nechali volné místo pro náčelníka. Ten se důstojně posadil a Markovi s Rayem vykázal místa po své pravici, synovi po levici.

Mark si s profesionálním zájmem prohlížel domorodce. Měli jen prosté kožené sukny a někteří ještě sandály. Jak tomu bývá zvykem u primitivních kmenů, ženy se držely stranou. Zřejmě dostanou s dětmi najíst jako poslední. Vládla tu všeobecně radostná nálada, k níž se však Mark, kterého trápila úzkost, nedokázal připojit.

Kuchař stahoval z ohně kousky masa, děvčata je napichovala na klacíky a roznášela. Ray se koutkem oka díval, co dělá Arik, a stejně jako on vzal maso mezi dva prsty, pomalu je stáhl z klacíku a vsunul si sousto do úst, potom dal dívce znamení, aby nabídla rožeň dalšímu.

"Jedovaté to není. Jsou to jen játra a ledvinky. Dělají dobře, že je jedí nejdříve, protože v tomhle vedru by jim dlouho nevydržely," informoval pak Marka a Mark si vzal rovněž.

Rozdělování proběhlo rychle a dostalo se na všechny, i na děti. Za takové rovnostářství mohl zřejmě nadbytek masa, které se muselo sníst hned ten večer, protože domorodci je zřejmě ještě neuměli konzervovat.

Kuchař zatím dál odřezával kousky masa obyčejným pazourkovým nožem.

"Velice primitivní civilizace," konstatoval Ray. "Ještě neznají železo ani bronz."

Kuchařovi pomocníci pokládali maso na hliněné misky, které dívky opět roznášely. Náčelník se do masa zakousl a odřízl si je od úst krátkou dýkou. Bylo tuhé, ale chutné. Jedl i Ray, konstruktéři ho totiž vybavili dutinou v zadní části hrdla, v níž se strava dezintegrovala. Ten trošek energie, který vydala, napájel generátor.

Jídlo se nekonečně vleklo. Mark začínal být nervózní. Se vzrůstající netrpělivostí sledoval, jak náčelník konzumuje stále další porce. Konečně Arik dojedl. Dvakrát si říhl a potom si masné ruce otřel do šedých vlasů.

"Kdo jsou ti Axtoni?" zeptal se Mark.

"Sousední kmen. Ještě loni jsme žili v míru, protože jsme každý měli jiné loviště. Jednoho dne nás zákeřně napadli, několik našich lidí zabíli a několik zajali. Bránili jsme se, ale mají kouzelníka, který jim dal kouzelný nápoj. Jsou mnohem silnější než my, a když je udeříme, jako by ani necítili bolest."

"Kde žijí?"

"U druhého kopce za vycházejícím sluncem, ale nebylo by rozumné, kdybyste se za nimi vypravili. Navíc

jsme si odpoledne všimli kouřových znamení. Možná se nás chystají znovu napadnout. Pro jistotu jsem rozestavil stráže na vrcholy obou kopců."

Smutně se ušklíbl a dodal:

"Proto jsme taky dnes nelovali. Nebýt tebe, museli jsme se spokojit s méně chutným sušeným masem."

Vtom Ray do Marka strčil a rukou odrazil oštěp, který by se byl jinak zabodl Arikovi do zad. Takhle se zapíchl jen pár centimetrů od jeho stehna.

Útočník zaryčel, pokusil se oštěp vytrhnout, ale android ho omráčil ranou pěstí.

Válečníci se konečně vzpamatovali a seběhli se k nim. Arik zadržel muže, který chtěl proklát omráčeného útočníka.

"Nejdřív ho musíme vyslechnout. Přineste někdo louč, ať si na něj posvítíme."

"Doufám, žeš ho nepraštil příliš," strachoval se Mark.

"Jen klid, jenom spinká. Právě ho vyšetřuju."

Android se odmlčel.

"To je zvláštní," pokračoval. "Na týle hned pod vlasy má kovovou destičku. Tak centimetr na dva."

"Nějaká střepina?"

"Těžko. Nezapomeň, že ještě nemají o metalurgii ani ponětí. Odkud by se ten kousek kovu vzal?"

"Můžeš ho vyndat a neublížit mu?"

"Ale ano, je to těsně pod kůží."

"Tak do toho!"

Ray přistoupil k omráčenému a Arikovi řekl: "Potřeboval bych trochu vody a pak ho probudím."

Náčelník se otočil a vydal rozkaz. Ray zatím zasunul ruku muži pod hlavu. Nahmatal cizí těleso. Použil laser na nejnižší výkon, nařízal kůži a uchopil kov. Stačil malý pohyb a plíšek byl jeho. V té chvíli už přicházeli domorodci s loučemi a s vodou. Ray schoval kořist do dlaně a řekl Arikovi:

"Když padal, poranil se na hlavě, ale není to nic vážného."

Náčelník jen pokrčil rameny. Zas tolik ho nepřítel nezajímal. Jenom neměl rád, když ho chtěl někdo zabít. Jeden Wix chrstl zajatci vodu do obličeje. Muž zamžoural a někdo mu přiblížil louč k obličeji.

"Vždyť to je Seido!" vykřikl Arik. "Minulý týden ho zajali Axtoni. A jestli ho nechali naživu, pak určitě proto, že nás zradil."

Domorodec se konečně probral. Vytřeštil oči.

"Já... jsem doma," zablekotal.

"Proč jsi mě chtěl zabít?" obořil se na něj náčelník.

Seido zoufale vrtěl hlavou, jako by ničemu nerozuměl.

"Odpověz," naléhal Arik, "nebo tě dám položit na ohniště."

"Já nevím. Na nic se nepamatuju."

Arik se už chystal dát svým lidem rozkaz, ale Mark zasáhl.

"Dovol mi, abych si s ním promluvil. Můj přítel ho udeřil příliš silně a ten ubožák se ještě nevzpamatoval. Zajímalo by mě všechno o jeho zajetí."

Arik se zamračil, ale nakonec souhlasně pokynul.

"Řekněte ostatním, ať se rozejdou. Potřebuje klid."

Válečníci váhali, nejradši by Seida rovnou zabili. Naštěstí zbývalo ještě dost masa a kuchař na ně volal, aby to šel někdo dojíst.

Mark pomohl Seidovi sednout si a dřep si proti němu.

"Jsem přítel tvého kmene," řekl mírně. "Uklidni se, nikdo ti neublíží. Vzpomínáš si na den, kdy tě Axtoni zajali?"

Seido se chytil za čelo. Uvědomil si, že ho strašně bolí hlava. Mysl měl ještě zmatenou jako někdo, kdo se probudil po příliš dlouhém spánku.

"Byl jsem před svým domem, když se na mě vrhli tři Axtoni. Myslím, že jsem jednoho ranil sekerou. Ti dva se mě však chopili a spoutali mi ruce za zády."

"A dál?"

"Zahnali mě ke skupince dalších čtyř zajatců. Jeden byl tak zraněný, že ho dorazili. Potom nás hnali do jejich vesnice. Doufali jsme, že si konečně odpočineme, ale to jsme se spletli. V noci nás odvedli na úpatí

mnohem vyššího kopce, než je ten náš. Byla tam velká hluboká jeskyně a v ní svítilo zvláštní malé studené slunce. Mě předvedli před kouzelníka jako prvního. Byl veliký. Hlavu měl schovanou v lesklé kouli, která odrážela světlo, takže mu nebylo vidět do obličeje. Měl dlouhý šat, sahal mu až k zemi. Byl červený jako krev. Nevím, z čeho byl ušitý, ale vypadal pružně a blýskal se." Seidovi na čele vyrazil pot. "Dál," vybídl ho vlídně Mark.

"Přinutí mě, abych si klekl. Z toho obleku se vysunula ruka. Byla zvláštní, malá jako ruka desetiletého dítěte. Sehnuli mi hlavu. Cítil jsem slabý náraz, potom ukrutnou bolest a potom jsem omdlel."

"Rychleji," křikl na něj náčelník.

"Od té chvíle si všechno pamatuju jen matně. Měl jsem pocit, že už nepatřím sám sobě, že poslouchám jakousi cizí myšlenku. Občas nebylo nic, nevím, jak dlouho to trvalo."

"Ale to mi nijak nevysvětluje, proč jsi mě chtěl zabít," štěkl na něj znovu Arik.

"To vysvětlit nedokážu. Asi mi páni dali rozkaz."

Náčelník už zvedal dýku, že ho zabije.

"Lžeš, jsi zrádce!"

"Moudrý je ten, kdo přemýšlí, dříve než jedná," zasáhl diplomaticky Mark. "Já myslím, že Seido hovoří pravdu. Byl očarován mocným kouzlem. Rána, kterou mu uštědřil můj přítel, ho toho kouzla zbavila. Ale ztratil tím paměť."

Doufal, že Arik takovému vysvětlení uvěří. Náčelník chvíli mlčel.

"A co když to zítra zkusí znovu?"

"Ujist' uji tě, že se tak nestane. Už jsem viděl jiné podobné případy posedlosti d'áblem. Pokud ho nezajmou znovu, nic nám nehrozí."

Arik nepříteliš přesvědčeně pokýval hlavou.

"Budeš ho tedy v noci hlídat a odpovídáš za něj. Takže si můžeme jít lehnout. Budeš spát se Seidem, abys na něj dohlídl."

"Mám neblahou předtuchu," řekl Mark a zachmuřil se. "Myslím, že ten útok na tebe byla jen část úmyslu."

"Jak to myslíš?" nechápal Arik.

"Kdyby tě zabil, celá vesnice by připravovala pohřeb a nepřítel by vás překvapivě napadl, řekněme, za úsvitu. Bylo by rozumné rozestavit strážu hodně daleko od vesnice."

Arik nad tím asi minutu dumal. Myšlenka se mu do mozku prodírala jen ztěžka. Naštěstí byl Itoh mnohem chápavější.

"Vezmu si hlídku na východě. Urči dva muže, kteří budou po mém boku nalevo a napravo."

"Nu budiž," souhlasil Arik, kterému se chtělo spát.

Seido se vděčně podíval na Marka a Raye a odvedl je do své chatrče.

Byla malá, ale nepáchla, protože v ní několik dní nikdo nebydlel. Seido si rovnou lehl na zem a vybídl pozemšťany, aby ho napodobili.

"Zítra si natrháme trávu a uděláme si lůžka."

Mark se konečně zeptal na to, co ho od Seidova příchodu tolik trápilo.

"Když jsi byl u Axtonů, nevšiml sis tam zajatkyně? Takové vysoké hnědovlasé ženy?"

Domorodec se zamyslel a potom lítostivě zavrtěl hlavou.

"Nemůžu říct. Vlastně se na nic nepamatuju. Mám jen pár mlhavých záblesků. Ne."

Mark se natáhl na zem, zavřel oči a kontaktoval Raye.

"Už jsi prozkoumal ten plíšek?"

"Nic jiného nedělám, ale je to složitý. Takovou slitinu neznám. Je to plný integrovaných obvodů. Navíc z něj vychází množství miniaturních vláken. Když jsem mu ho odebíral, ulomil jsem je."

"Myslíš, že šly až do mozku?"

"Vyloučený to není."

"Takže je to něco jako psychoinduktor. Jeho nositel je tedy jen zombie, která poslouchá telepatické příkazy svého pána."

"Možný je všechno, ale vím toho zatím příliš málo. Dáme to na Zemi odborníkům. Spi, cítím, že jsi utahaný. Musíš si odpočinout."

Mark byl však tak unavený, že dlouho nemohl usnout. Toho dne se událo příliš mnoho věcí. Z hluboké deprese nad troskami helijetu přešel v pocit nesmírné radosti, když se dozvěděl, že Elsa přežila, ale pak se ho opět zmocnily pochyby, když mu řekli, že ji zajali Axtoni.

7

Prokurátor Price nabídl Bankertovi křeslo.

"Dal byste mi nějaké informace o panu Stoneovi?"

"Už ho našli?"

"Ne. Veškeré pátrání bylo bezvýsledné. Baltimore ale není tak veliké město, aby v něm někdo zmizel beze stopy. Takže je mnohem pravděpodobnější, že se nám potuluje někde po domorodém území."

"Plukovník Kingstone vyslal pátrací helijety?"

"Komise pro nevměšování se pořád ještě nevyjádřila. Abych mohl připravit spis, potřebuji se o panu Stoneovi dozvědět víc. Znáte ho dobře?"

"Prvně jsem se s ním setkal tady. Nijak moc srdečně se nechoval a taky toho moc nenamluvil."

"A co o něm víte?"

"Jen to, co se povídá v podniku. Nahradil jako hlavní akcionář Jacka Owena."

"A proč tedy společnost neřídí?"

"Patrně proto, že ví, že na to nemá, a radši to přenechal slečně Swensonové. Sám se spokojil s neurčitým postem technického poradce a s poměrně nízkým platem. Jeho poslední zakázkou bylo zkoušení našich nových pohonů."

"Jaké byly jeho vztahy se slečnou Swensonovou?"

"To přesně nevím, občas se setkávali v kanceláři, ale myslím, že byly výtečné. Prý ho dokonce pozvala na ten svůj tajný ostrůvek v Pacifiku, což se poštěstilo zatím jen málokomu."

Prokurátor se na chvíli zasnul. "Proč vlastně porušil zákon?"

"To není ještě dokázáno," namítl Bankert.

"A nemohl mít zájem na jejím zmizení? Třeba chce nastoupit na její místo."

"V tom případě by mu stačilo, kdyby prohlásil, že má absolutní většinu ve správní radě. To ne... Vážně jsem cítil, že se ho její zmizení velice dotklo. Všiml jsem si toho dobře při tom soudu. Jsou pohledy, v kterých se člověk nemůže splést. Kdyby mohl, určitě by ho zaškrtil vlastníma rukama."

Prokurátor se na Bankerta upřeně zadíval.

"Ono by se dalo předpokládat, že měl prsty v útěku toho vězně. Zmizel ostatně ve stejnou noc."

Bankert vyskočil z křesla.

"To je nesmysl! Jsem si jist, že toho vraha nenávidí. Proč by to dělal?"

"Domníval jsem se, že mi to řeknete vy," vzdychl Price a rovněž vstal. "Kdyby vás ještě něco napadlo, dejte mi vědět."

"Ale ovšem. A jak pokračuje s vyšetřováním plukovník?"

"Nijak. Pořád pátrá po původu toho raketometu, ale výrobní číslo někdo pečlivě odstranil. Ten Wixův komplic je náramně opatrný. Z výsledku stráží nic nevyplynulo. Ti chlapi nic neviděli, nic neslyšeli a usnuli jak debilové, což ostatně jsou."

"Nevěřím, že by pan Stone byl do toho zapleten. Taky mohl odletět do Titanu na inspekci, kterou plánovala slečna Swensonová."

"To není pravděpodobné. Plukovník to zjišťoval a pan Stone si nerezervoval letenku a jeho pobytu by si tam určitě všimla policie."

"A prohledali už jeho loď? Třeba by se našlo něco v jeho počítači," navrhl poněkud váhavě Bankert.

"I o tom Kingstone uvažoval. Jenže loď je pod automatickou ochranou. Bohužel. Nedostal se do ní. To bude problém, jestli Stone v domorodém teritoriu zahynul. Justici přijde odstranění lodi z aeroportu hodně drahé."

"To zaplatí Cosmos Jet," uklidnil ho Bankert. "Nemějte strach."

Priceovi se znatelně ulevilo.

Uprostřed chabě osvětlené místnosti s holými stěnami stály nehybně dvě bytosti. Vládlo tam hluboké

ticho. Skoro se zdálo, že ty bytosti spí. Ve skutečnosti si telepaticky vyměňovaly informace.

"Xo, právě jsem ztratil kontakt s tím domorodcem, co jsme ho poslali do tábora."

"Patrně ho zabili vlastní lidé, Ky."

"Nevím, jestli se mu úkol podařil. Obraz se přerušil ve chvíli, kdy vrhal oštěp. Myslíš, že máme zítra zaútočit?"

"Rozhodně ano! Už jsme ztratili příliš mnoho času. Musíme se toho sektoru zmocnit co nejdříve."

Existence jiné rasy dělá problémy. Když jsme tady přistáli, nevšimli jsme si těch dvou malých enkláv obydlených cizinci."

"Na nějaké průzkumy jsme neměli čas a také jsme byli unaveni po tak dlouhé cestě."

"Jak daleko jsi s výzkumem mozku těch pozemšťanů?"

"Je mnohem složitější než u divochů. Mám uspokojujivý kontakt s mozkiem té samičky a je ovlivnitelný."

Pořád myslela na jednoho muže. Postupně jsem jeho obraz vymazal a brzy nebude myslet na nic jiného, než jak pobít všechny samce. Bude na tu řezničinu dobrá."

"A co ten druhý?"

"To je zvláštní případ. Myslel především na skupinu lidí, myslím, že na své předky. Když jsem chtěl tento obraz narušit, stalo se něco zvláštního. Z jeho mysli všechny obrazy zmizely a zůstal tam jen malinký svítící bod, něco jako maličkaté slunce. Všechny mé pokusy se o tento jev zarazily. Toho bude těžké zmanipulovat."

"Doufejme, že ostatní pozemšťané nebudou jako on. Jestli i další pokusy budou neúspěšné, tak je třeba ho zlikvidovat a zkusit jiného."

"Toho budu těžko hledat, protože pozemšťané se do této oblasti neodvažují."

"Pošleme Axtony, ať nějaké nachytají. Menší skupiny pozemšťanů žijí stranou velkých sídlišť. Axtoni nám dodají další vzorky."

Elsa se zvolna probírala. Když ji divoši zajali, předvedli ji před podivnou bytost. Potom ztratila vědomí. Když se probírala, zjistila, že leží v jakési cele na zvířecí kůži. Od té doby za ní nikdo nepřišel. Místnost neměla okno, pouze jediné dveře, které se nikdy neotevřely.

Stěny byly vytesány přímo do skály připomínající žulu. V jednom koutě vyvěrala z podlahy stružka vody, která tekla podél stěny a končila loužičkou, jež odtékala štěrbinou ve zdi. To jí umožňovalo zahnat žízeň a aspoň minimum toalety. Dvakrát denně se otevřelo okénko ve dveřích a dostala hliněnou misku s kousky masa. Jen jednou spatřila žalárníkovu tvář. Hrubé rysy, mrtvý pohled, a hlavně byl naprosto němý. Nikdy jí neodpověděl na jedinou otázku.

Malá modrá žárovka vydávala jen slabý svit. Mladá žena ztratila jakékoli ponětí o čase, protože jí sebrali hodinky. Dveře se otvíraly a chystala se vstát. Srdce se jí málem zastavilo.

"Marku!" vykřikla, když poznala postavu na prahu.

Zarazila se však. Proč se tváří tak nenávisně, tak krutě? Takového jej nezná. A proč má s sebou důtky?

"Svlíkni se!"

Suchý, rozkazovací hlas. Elsa váhala a důtky ji švihly přes boky. Bolest jí přímo vyrazila dech. Celá zmatená si sáhla na zapínání kombinézy a už následovala další rána, tentokrát do ramen.

"Rychleji!" zařval muž.

Elsa se tedy vysvlékla. Byla neskonale krásná a žádoucí. Na Marka to však nedělalo dojem. Naopak.

Zvedl paži a důtky se jí ovinuly kolem prsou a poranily jí ňadra. Padla na břicho, aby unikla bolesti. Hned nato dostala další bolestivé rány na zadek.

"Ne, Marku, dost, nech toho!" sténala.

Rány důtkami následovaly rychle jedna za druhou a nešetřily ani trup, ani stehna. Bolest už začínala být nesnesitelná. Celé tělo ji pálilo. Ještě jednou jí důtky zasáhly bradavky a Elsa zařvala jako zvíře v agónii.

"Protentokrát by to stačilo," pravil chraplavý hlas. "Později si to zopakujeme."

Mark odešel, Elsa padla na lůžko a propukla v srdceryvný pláč.

mimořádně nepohodlná. Seido už vyběhl ven.

Mark si párkrát zívá a vyběhl za ním s Rayem. Už svítalo, ale slunce ještě vidět nebylo.

Na prostranství, kde včera hodovali, stáli kolem gestikulujícího Itoha válečníci. Androidův elektronický sluch zachytil i na dálku, oč jde.

"Je to průšvih," poznamenal a ušklíbl se jako člověk. "Podle něj sem míří síla Axtonů a chtějí na nás zaútočit. Bylo by nejlepší, kdybychom se vypařili. Ať si to vyřídí mezi sebou, jak vyžaduje zákon o nevměšování."

"Jdi mi do háje s předpisy," rozhodl se Mark impulzivně jako vždy. "Ten plíšek v Seidově šíji je taky porušení zákona."

Dorazili ke skupince, která minutu od minuty narůstala.

Arik už rozdělával úkoly a Itoh řekl Markovi:

"Axtonů je hodně. Viděl jsem je z kopce. Budou tu za necelou hodinu. Zřejmě si mysleli, že nás překvapí ve spánku."

Náčelník už shromáždil válečníky. Ženy a děti plakaly.

"Mám pocit," usmál se Mark, "že bychom jim měli tak trošku pomoci."

Ray pouze zvedl oči k nebesům. Znamenalo to, že odpojuje nahrávací systémy, aby po návratu byrokrati na nic nepřišli.

"Náčelníku Ariku, i když jsme pozemšťané, rádi bychom bojovali po vašem boku."

"Jakákoli pomoc je vítána, ale vždyť nemáte zbraně."

"Půjčíte nám oštěp."

"A umíte s ním vůbec zacházet?"

"Nějaké bojové zkušenosti už máme. Jak chcete postupovat?"

Arik zahrozil oštěpem a zvolal: "Půjdeme nepříteli naproti a vyhubíme ho jako odporný hmyz."

"Podle toho, co říká Itoh, je jich víc než vás. Řekl bych, že to bude nerovný boj."

"Takže nám radíš, abychom vzali nohy na ramena?" urazil se náčelník.

"Nejsme-li silnější," usmál se Mark, "musíme být chytřejší. Říká se tomu strategie."

"Co mi tím chceš říct?"

Mark si dřep a kreslil prstem do prachu.

"Nepřítel zaútočí odtud. Ženy a děti by měly utíkat opačným směrem a dělat hodně hluku. Nepřítel si bude myslet, že jste se dali hrůzou na útěk a že má vítězství na dosah ruky. Asi tak patnáct mužů mu půjde naproti. Ostatní se schovají nikoli v chatrčích, které by nepřítel mohl zapálit, ale zalehnou za ně." Mark kreslil dál.

"První skupina bude předstírat, že se zalekla přesily, a dá se na ústup. Až ustoupí doprostřed vesnice - ne dřív - ostatní vyběhnou a Axtony obklíčí. Musíme doufat, že budou tak překvapeni, že se dají na útěk."

Arik svažtil čelo a díval se na plánec. Zjevně tento manévr nechápal a nedůvěřoval mu. Vždycky bojoval čelem, muž proti muži. Itoh byl naštěstí bystřejší.

"Mark je veliký válečník," pokýval hlavou. "Měli bychom poslechnout jeho rady, otče." Vzal velení do vlastních rukou a začal udílet rozkazy.

"Dobře si vede," poznamenal Ray. "Bude z něj dobrý náčelník."

"Nezbývá než si přát, aby jím byl aspoň dnes večer," vzdychl si Mark.

Válečníci sehnali ženy a děti dohromady a ty se bez nějakého pobízení daly samy od sebe do nářku. Itoh se se svou skupinou vrátil k pozemšťanům a podělil je oštěpy.

"Vyberte si, který se vám bude hodit nejlíp," řekl.

Mark si vzal ten nejtěžší a k divochovu překvapení jej popadl oběma rukama.

"Doufám, že jsem ještě všechno nezapomněl," zabručel.

"Kam se chcete s přítelem postavit?" zeptal se Itoh. "Já budu se skupinou, která zarazí první útok, a otec bude velet zálohám."

"Nebude-li ti to vadit, budu bojovat po tvém boku. Půjdeme jim ještě trochu vstříc. Doufám, že tvoji lidé pochopili, oč jde. Musí ustupovat."

"Snad ano. Slíbili, že budou dělat všechno po mně." Itoh zaváhal a pak dodal: "Kdyby se mi něco stalo, doufám, že převezmeš velení."

"Nic se ti nestane. Já zpravidla nosívám štěstí," zasmál se Mark.

Nečekali dlouho. Brzy se ozval pokřik a ukázala se první skupina Axtonů. Marka překvapily jejich šílené a nenávistné pohledy.

"Dávej si pozor," varoval ho Ray. "Všichni mají plíšek. Posil si pole na maximum, protože nemyslí na nic jiného než na zabíjení."

K Markovi doběhl první protivník. Šklebící se hora svalů. Zaryčel a bodl oštěpem. Mark jeho útok rázně odrazil a kontroval ho úderem mezi stehna. Každý normální smrtelník by řval bolestí, ale divoch pouze zachrochtal. Ustoupil o krok a chtěl zaútočit znovu. Mark ho udeřil do brady. Tentokrát se protivníkův pohled zamžil a chlap se zastavil. V té chvíli inkasoval ránu do hlavy. Obrovské tělo se zvolna skácelo k zemi.

Mark ani neměl čas radovat se z vítězství. Už stál před ním další Axton a chystal se ho napíchnout jako jednohubku. Mark ho předešel a tupý konec oštěpu mu vrazil do žaludku. Chlap se zlomil v pase. A potom už stačil jen rázný úder do šíje a ležel na zemi.

Ani Ray nelenil. O jeho výkonnosti svědčila tři ležící těla.

Mark ustoupil pár kroků, aby zhodnotil situaci. Axtoni nehleděli na ztráty, na množství, na nic, postupovali neochvějně vpřed a bylo jich stále víc. Někteří už vpadávali do chatrčí a nijak je nepřekvapovalo, že jsou prázdné.

Itoha nebezpečně obtěžovali dva soupeři a po hrudi mu stékala stružka krve.

"Rayi, pomoz mu!" vyzval Mark androida.

Ray složil toho nejúpornějšího Axtona a postavil se Itohovi po bok. Dvěma ráznými údery ho zbavil zbývajících nepřátel. Itoh mu poděkoval vděčným pohledem a rozhlédl se po bojišti. Řada jeho mužů ležela na zemi v krvi. Ustoupili už asi o padesát metrů. Avšak radikální zásah pozemšťanů nepřítele zabrzdil a řada Axtonů, kteří si patrně ještě zachovali zbytek zdravého rozumu, si na ně netroufala.

Mark dal znamení, aby ústup pokračoval. Málem na to doplatil. Protože ve chvíli, kdy se odvrátil, se na něj vrhl jeden Axton. Mark stačil jeho útok taktak odrazit a pazourkový hrot jen škrtl o silové pole. Útočníka pak odměnil ranou do brady, po níž nevyhnutelně následoval úder do šíje.

Axtoni se zastavili. Oči měli i nadále nehybné, jako by přijímali nějaké příkazy. Vtom utvořili řadu a začali pomalu postupovat.

Itoh měl už jen deset bojovníků. Za tíživého ticha nepřítel postupoval krok za krokem, jako by chtěl zašlapat vše, co mu stojí v cestě.

V té chvíli se ozval křik. Arik vyrazil do útoku. Axtoni zareagovali pozdě, jako by se soustředili výhradně jen na ty, které měli před sebou. Řada jich zahynula dříve, než pomysleli na obrat.

Mark se vrhl vpřed a nařídil Rayovi:

"Omrač je, ale nezabíjej. Chci jich pak vyslechnout co nejvíc."

Android zrychlil pohyby a srážel nepřítele hlava nehlava. Odhodil oštěp a používal pouze pěsti. Během pár sekund se na zemi válelo šest Axtonů. Ostatní se valili k pozemšťanům jako mury za světlem. Mark se bránil, seč mohl.

Konečně byli Axtoni obklíčení. Ray dál pokračoval v destruktivní činnosti, co rána, to padlý chlap, a Itoh na něj jen obdivně civěl.

Arik vítězoslavně zaryčel a vrazil oštěp do hrudi posledního stojícího nepřítele. Všichni válečníci jásali radostí. Radostí z toho, že vyhráli a že jsou ještě naživu. Potom náčelník přehlédl bojiště. Mnoho jeho mužů zahynulo. Nařídil, aby je odnesli stranou. Jeden Axton zasténal a Arik se ohlédl. Napráhl oštěp a chtěl ho dorazit.

"Náčelníku, ne!" zarazil ho Mark. "Tito muži byli obluzeni stejně jako Seido. Rád bych zjistil, zda ztráta vědomí ono kouzlo zlomila."

Arik o tom chvíli uvažoval a potom zabručel: "Všichni Axtoni si zaslouží smrt. Kdyby zvítězili, povraždili by nás všechny, i ženy a děti."

"Dříve jste však žili v míru. Umožni mi, abych pochopil, proč se změnili. Za jejich chování určitě může nějaká ďábelská moc."

"Dělej si, co chceš," vzdychl si nakonec Arik. "Ale jestli se někdo pokusí zaútočit, pobiju je všechny."

Ray přistoupil ke sténajícímu muži. Nenápadně mu sáhl dozadu na hlavu, kde se skrýval plíšek. Nikdo si

nevšiml, že mu z prstu vyšlehla jiskřička. Axton sebou trhl a znehybněl. Vzápětí zamžikal a vypadal mnohem živěji.

"Moje hypotéza se potvrdila," oznamoval Ray s jistým zadostiučiněním. "Usoudil jsem, že obvody vyřadím elektrickým výbojem. A povedlo se."

"Honem to udělej i u ostatních, jinak se naši přátelé budou bavit podřezáváním hrdel."

Zajatec se na pozemšťany podíval s údivem.

"Kdo jste? A kde je moje vesnice?"

"Řekni nám, na co posledního se pamatuješ," vyzval ho mírně Mark.

Nešťastník s hrůzou pohlédl na těla ležící na zemi.

"Co se stalo?"

"To ti hned vysvětlím, ale nejdřív mi odpověz."

"Vidím velkého kněze v červené říze, potom jsem pocítil prudkou bolest a ztratil jsem vědomí. Potom už mám jen zmatené vzpomínky jako po zlém snu."

"Neviděl jsi náhodou mladou hnědovlasou ženu?"

Axton zavrtěl hlavou.

"Ti nám nejsou k ničemu," zavrčel Ray. "Všichni ztratili paměť."

Pouze patnáct Axtonů se podařilo vzkřísit. To bylo vše, co zůstalo ze skupiny, jež zaútočila na vesnici. Ostatní byli mrtví nebo umírali na vážná zranění. Markovi se svíralo srdce, ale i kdyby to nařídil, Ray by všechny raněné ošetřit nestačil. Vyslychal zajatce jednoho po druhém, ale nikdo mu nedokázal nic říct o Elsině osudu.

Ženy se pomalu vracely, ještě byly zděšené. Některé z nich křičely zoufalstvím, když našly svého druhu mezi mrtvými. Jiné se naopak radovaly, když se shledaly se svým manželem. Ty se vzpamatovaly jako první a rychle přinesly válečníkům osvěžení. Mark se s chutí napil, jazyk se mu už žízni lepil na patro. Uvědomil si, kolik toho vypotil. Bohužel si nemohl dopřát relaxační lázeň.

Zatímco se vesnice zvolna zklidňovala, Itoh přistoupil k Markovi.

"Všiml jsem si, jakým zvláštním způsobem jsi bojoval oštěpem. Zdá se, že tento způsob boje je velmi účinný. Mohl bys mi poradit?"

Mark ochotně zasněvil Itoha do základů boje s holí, uvědomuje si, že opět porušuje zákon o nevměšování.

Itohova matka jim přinesla další vodu. V té chvíli se objevil Ray a táhl za sebou dvě prasata. Hned se ozvaly radostné výkřiky, vesničané se na kořist vrhli, vyvrhli ji a rozčtvrtili.

Brzy vzplanul obrovský oheň.

"Ray je ten nejlepší lovec, jakého jsem kdy poznal," pravil uznale Itoh. "S ním nikdy nezůstaneš bez jídla."

"Víš, v naší civilizaci jsme ztratili lovecký instinkt a musíme se spokojit s konzervovaným jídlem. Moc ti nechutnalo."

"To je pravda, bylo odporné. Jak to, že se tak dobře vyznáš v našich zvycích?"

"Často navštěvuji kmeny, jako je ten tvůj. Ale než bude jídlo hotové, rád bych si odpočinul. Celé tělo mě bolí."

Itoh by si ještě rád povídal, ale nedalo se nic dělat. Mark zašel do své chatrče a natáhl se na zem. Usnout však nemohl. Ustavičně musel myslet na zajatou Elsu. V polospánku vnímal jakési zvuky zvenčí.

"Naši přátelé mají hlad," hlásil mu Ray, "a chtějí, abychom se zúčastnili oběda."

Kuchař stejně jako předešlý den rozdělával maso a každý se s chutí zakousl do své porce. Mark si všiml, že patnáct zajatců sedí stranou. Lačně civěli na opékající se prase.

"Náčelníku, nemohl bys je přizvat?" ozval se Mark. "Jsou nešťastní a řekl bych, že mají větší hlad než my."

Arik byl i nadále nedůvěřivý, a proto váhal, ale když Mark naléhal, nakonec ustoupil. Dal zajatým mužům znamení, aby přišli blíž. A netvářil se už tak nevrle. Zajatci rozšířili kruh kolem ohně.

Jedlo se ještě déle než předešlý den. Když se nasýtili, Arik se rozesmál:

"Na pozemšťana jsi dobrý bojovník, hodný našeho kmene. Můžeš zůstat s námi."

Bradou ukázal na sotva patnáctiletou dívku. Byla útlá, měla pružná stehna, jež suknice jen stěží zakrývala,

a mladička ňadra.

"To je moje dcera, dávám ti ji. Itoh je statečný mládenec, ale bude potřebovat, abys mu radil, až jednou povede kmen. Tvůj přítel si taky snadno najde ženu a bude rovněž žít s námi."

Marka návrh zarazil a teprve po chvíli odpověděl:

"Děkuji ti za tak šlechetnou nabídku, ale než ji přijmu, musím si to promyslet. Je to závažné rozhodnutí." Na chvíli zmlkl. "A co zamýšlíš se zajatci? Sám vidíš, že nejsou zlí a že si nepřejí nic jiného než uzavřít mír."

Otázka zůstala dvě dlouhé minuty bez odpovědi. Arik se hluboce zadumal. Mark rovněž mlčel. Na divocha, který myslí úplně jinak než příliš netrpěliví pozemšťané, nebylo moudré spěchat. Nakonec náčelník zvolna pronesl:

"Zítřka se mohou vrátit domů, ale ať svému kouzelníkovi vyřídí, že jestliže na nás zaútočí znovu, tak neznám milost. Nejenže je pobijeme do jednoho, ale zaútočíme i na jejich vesnici, vypálíme ji, pobijeme ženy a děti. Ale s ženami se moji muži nejdřív pobaví."

"Rozhodl jsi jako opravdu velký náčelník," pochválil ho Mark. "Rád bych je k jejich kouzelníkovi doprovodil. Chci se dozvědět, co se stalo s mými přáteli."

"Hlavně s tou hnědovlasou ženou, že?" usmál se Arik. "Budiž, jak si přeješ, ale dávej na sebe pozor. Ten kouzelník bude velice mocný."

"Budu opatrný," slíbil Mark. "A nyní mi dovol, abych si šel lehnout. Jsem strašně ospalý."

"Pokud už nemáš hlad, můžeš jít," svolil náčelník a dodal: "Já si ještě asi kousek přidám. Jídlo se nesmí nechat zkazit a jíst se má, kdykoli je k tomu příležitost."

9

Elsa jen supěla. Celé tělo ji pálilo. Mark za ní zašel ještě dvakrát a opět ji zbičoval. Před pár minutami odešel. Zvlášť se soustředil na stehna a ňadra, která ji teď pekelně bolela.

Pokusila se posadit, ale nepodařilo se jí to a se sténáním dopadla opět na slamník. Myšlenky se jí v hlavě točily. Musím se pomstít! Chci se pomstít! Musím toho zloducha zabít! A s ním i ostatní chlapy. Jsou to jen odporné stvůry, které si nezasluhují nic než smrt! Nejradši by je rozpárala, vykastrovala a poslouchala, jak skučí bolestí.

Vedle sebe nahmatala dýku z pazourku. Ani se nedivila, kde se tam vzala. Sevřela ji. To bude nástroj její pomsty. Teď už jen stačí počkat, až se její kat vrátí. Pak přijdou na řadu další chlapi a další a další!

Tato myšlenka jí dovolila zapomenout na bolest. Zavřela oči a propadla se do spánku.

"Ta samička je zralá," pravil spokojeně Xo. "Udělal jsem z ní strašlivý válečný stroj a ve vhodné chvíli se nám bude hodit. Ten samec však bohužel vzdoruje dál. Jakmile se ho pokusím ovlivnit, vždycky narazím na to malé slunce, jako by na nic jiného nemyslel. Asi na to budu muset jinak."

"A jak probíhá tvůj útok?" zeptal se jeho druh.

Ky s odpovědí váhal a potom přiznal:

"Nechápu to! Ztratil jsem s nimi kontakt. A přitom měli proti sobě jen hrstku primitivů. Útok se rozběhl dobře a nařídil jsem jim, aby postupovali v jednom šiku. Normálně by měli zničit všechny protivníky a přivést nám zajatce."

"A co se stalo?"

"To kdybych věděl. Dvakrát mi poslali matný obraz protivníků, kteří se nepodobali Wixům, ale nedokázal jsem je identifikovat. Pak nastal zmatek, jako by najednou museli bojovat proti množství bojovníků, kteří se objevili bůhví odkud."

"To je velice mrzuté. Byla to naše hlavní úderná síla. Musíme ji obnovit, a teprve pak můžeme postupovat k té skupince jiných bytostí, které jsme ještě neprozkoumali. Když čtu v myšlenkách té samičky, zdá se, že existuje velké množství bytostí, které obývají jiné planety. Jestli dokážou létat do vesmíru, pak musí mít takovou techniku, která by nám mohla být nebezpečná."

"My budeme vždy silnější."

"To jistě, ale teď jsme trochu pozadu a tato prohra je velice nepříjemná. Můžeme počítat už jen s malým počtem primitivů a i o ty můžeme rychle přijít, jestli ti pozemšťané mají dokonalejší zbraně než kamenné

sekery. Budeme se muset bojů zúčastnit."

"Momentálně jsme jen dva. Musíme být opatrní, dokud nepřiletí naši bratři."

"Mo a Zuk by tady měli být brzo. Až přiletí naše lodě, nesmí být na téhle planetě jediný vetřelec. Jakmile se zde pořádně usadíme, už nás odtud nikdo nedostane. Vytěžíme z dolů, co potřebujeme, a pak zahájíme expanzi."

Za východu slunce se skupinka Axtonů chystala vyrazit.

"Vyřídím kouzelníkovi tvůj vzkaz," slíbil Mark Arikovi.

"Ale dávej na sebe pozor," nabádal ho náčelník. "Nezapomeň, že jsi v naší vesnici vždy vítán."

Mark rázně vykročil, aby dohnal Axtony, kteří už šli napřed. Pospíchali, protože se obávali, aby jejich nepřátelé nezměnili názor. Rychle vystoupali na kopec. Mark měl co dělat, aby jim stačil, stoupání bylo dost strmé. Svah byl našťastí zarostlý mohutnými stromy, připomínajícími duby, které je chránily před žhavým sluncem. Ulevilo se mu, když se Axtoni na vrcholu zastavili a odpočívali. Klesl na zem a opřel se o kmen stromu. Už zavíral oči, když k němu přistoupil statný domorodec. Na bradě měl fialovou podlitinu.

"Na boj si už nevzpomínám, ale pochopil jsem, že tobě vděčíme za život a svobodu. Náčelník zpravidla nepropustí zajatce bez výkupného."

"Podařilo se mi Arikovi vysvětlit, že za své činy nemůžete. Vzpomínáš si, kdy se ten kouzelník u vás ukázal poprvé?"

Axton se snažil počítat na prstech, ale pak to vzdal.

"Těžko říct. Je to tak šest týdnů, ale možná i víc."

"Vesnice je odtud ještě daleko?"

"Musíme sejít dolů, přejít planinu k další hoře. Tam žijeme. Ale už pojd', ať to stihneme do tmy."

Šli několik hodin v sálajícím slunci. Přešli plán porostlou vysokými schnoucími travinami. Občas spatřili zvířata podobná antilopám s dlouhými rohy. Spokojeně se popásala a nedala se rušit.

"Nejsou vůbec plaché," poznamenal Mark.

"Zdání klame," odpověděl Axton, který šel vedle něj. "Cítí, že nejsme na lovu, ale kdyby ses pokusil jednu ulovit, hned se dají na útěk. A běda tomu, kdo se jim připlete do cesty. Naberou ho na rohy a propíchnou ho. Hodně našich lidí už tak přišlo o život."

Šli ještě několik hodin. Mark Axtony musel obdivovat. Jako by vůbec necítili únavu. Ray mu potají podal výživnou tabletku.

"Doufáme, že v tom táboře mají pitnou vodu."

Jeho přání bylo brzy vyslyšeno, protože došli k potoku. Axtoni se do něj radostně vrhli a pili plnými doušky.

"Teď už stačí jít jen podle něj a dojdeme do naší vesnice," řekl jeden Axton, který měl zřejmě chuť si s Markem povídat. "Já jsem Ato." Chvilí mlčel a potom si vzdychl. "Nevím, jak nás náčelník Soko přivítá. Nesnáší, když se jeho rozkazy nesplní, jenže já už si ani nepamatuju, co nám rozkázal. Nechci se už setkat s naším kouzelníkem a nechci už znovu projít zasvěcováním, které nám bere myšlenky a vůli."

"To je rozumné rozhodnutí, ale tvůj náčelník s tím jistě nebude souhlasit."

Atova vesnice se nápadně podobala vesnici Wixů. Tytéž chatrče kolem prostranství, v jehož středu bylo ohniště. Stejně daleko potok nebo říčka, odkud ženy braly vodu.

Když se přiblížili k vesnici, z chatrčí vybíhaly děti a radostně pokřikovaly. Ukázaly se i staré a mladé ženy, ale přestaly hned křičet, když zjistily, jak málo se jich vrací.

"A tohle je náš náčelník," zašeptal Ato a ukázal na muže, který vycházel z největší chatrče. S ním šli čtyři tělesní strážci skutečně obřího vzrůstu.

"Pozor," varoval Ray. "Všichni mají ten plísek."

Skutečně měli strnulý pohled, tvářili se přísně a upjatě.

"Kde jsou ostatní moji válečníci?" otázal se náčelník suše Ata.

"Jsou mrtví," špitl nešťastník. "Nevím, jak se to stalo, protože jsem byl omráčen a ztratil jsem paměť."

Vím jen to, že nás Wixové porazili a potom nám dali milost."

"To není možné!" rozvzteklil se Soko. "Nemohli vás porazit! Žádal jsem po vás mnoho zajatců, a vy mi

vedete jenom dva!"

"To nejsou zajatci," odpověděl Ato. "Tito muži přesvědčili náčelníka Arika, aby nás pustil. Přišli sem dobrovolně, protože se s tebou chtějí setkat."

Soko ztuhl, přivřel oči, jako by přemýšlel... anebo přijímal instrukce.

"Pojďte všichni se mnou," řekl nakonec. "Pán vás chce vidět."

Ato si rychle vyměnil pohled se svými druhy. Neváhali dlouho. Jako na povel se rozutekli na všechny strany. Zřejmě neměli prázdnou chuť setkat se s kouzelníkem.

Soka to překvapilo natolik, že nestačil včas zareagovat. Když si uvědomil, že má před sebou už jen ty dva pozemšťany, dal znamení válečníkům, aby je obstoupili, a vydali se na cestu.

Šli po stezce vedoucí k vršku o něco vyššímu než ostatní. Na jeho úpatí byl vchod do jeskyně.

"To je to doupě démonovo," prohodil Mark. "Už se nemůžu dočkat, až se s ním seznámím."

"Nemám rád, když se ženeš do průsvihu," namítl Ray. "Kdoví, co nás čeká. Ty tištěné obvody nejsou nic primitivního a možná budeš čelit protivníkovi technicky vyspělejšímu, než jsme my."

"Bytosti, které vyrobily ty plíšky, určitě vysílají mozkové vlny, které působí na značnou vzdálenost.

Odpoj si psychický přijímač, aby tě nemohly ovlivnit. V případě potřeby se dorozumíme přes vysílačku."

Každý agent Služby pro dohled nad primitivními planetami měl v hrtnu implantovaný minivysílač a v uchu minipřijímač, aby mohl na dálku komunikovat se svým androidem. Mark a Ray tuto vymoženost prakticky nepoužívali, protože se mohli domlouvat telepaticky.

Dobře, Marku, ale měj systém pořád puštěný a ověř si, jestli máš pole na maximum. Už se blížíme.

Soko se u vchodu zastavil a svěsil hlavu, jako by se tiše modlil. Za minutu pak řekl: "Můžeme jít, Pán nás očekává."

Jeskyně byla prostorná a vysoká asi šest metrů, přesně jak jim popsal Seido. Na stropě měla bodové osvětlení. Na druhém konci stál Pán. Výška asi dva metry, hlava ukrytá v kulovité reflexní přilbě, takže mu nebylo vidět do obličeje. Šarlatový šat mu sahál až k zemi. Postava to byla vskutku impozantní, měřil dobrý metr v ramenou.

"Je to zvláštní," ozval se ve vysílačce Ray. "To monstrum je úplně narvaný energií a zdá se, že uvnitř nemá žádné kosti."

Soko se bytosti třikrát uklonil a uctivě pravil: "Zde máš zajatce, pane."

Kouzelník se nepohnul a neřekl ani slovo, protože příkazy dával telepaticky. Na náčelníkův pokyn k Markovi přistoupili dva válečníci a srazili ho do kolen. Bytost se k němu blížila, jako by po zemi klouzala. Z šatu se vysunula ručka a suše pleskla Marka do týla. Mark zařval a svalil se na zem. Válečníci se teď vrhli na Raye. Ten zakrátko ležel vedle přítele obličejem k zemi.

Uplynula minuta v naprostém tichu a Soko se svými lidmi odešel. Kouzelník počkal, až vyjdou z jeskyně, potom přistoupil ke stěně, která se s tichým zavržením otevřela. Vstoupil do otvoru a zmizel. Jakmile se stěna opět zasunula, Ray vstal. Nejdřív se podíval, jak na tom je Mark. Kovový plíšek zůstal přilepený na silovém poli. Dotkl se ho prstem a řekl:

"Radši ho deaktivuji. Co kdyby to svinstvo dokázalo proniknout polem?"

Sám si plíšek rovněž sejmul a strčil si ho do kapsy.

"A co teď?"

"Musíme za ním. Určitě tam vězní Elsu."

Ray se zahleděl na stěnu a Mark už hořel netrpělivostí.

"Nedokážu analyzovat ovládací mechanismus. Patrně je řízený psychicky," řekl za chvíli android.

"Můžeš ho narušit násilím?"

"Těžko. Potřeboval bych na to hodiny a není jisté, že se to podaří."

"V tom případě použij dezintegrátor."

"Myslím, že postačí nasadit laser kolem zámku." Rayovi z ukazováku vyšlehl paprsek. "Jen doufejme, že nemají nějaký poplašný systém."

Po dvou minutách se dveře otevřely. Před nimi se táhla dlouhá chodba ozářená podivným namodralým světlem. Ušli padesát kroků a Mark spatřil dveře na pravé straně. Ray do nich strčil a bez problémů je otevřel dokořán. Spali tam na holé zemi tři domorodci. Spali tak hlubokým spánkem, že je příchod pozemšťanů ani nevzbudil.

"Použij anestetickou kapsli," zašeptal Mark. "Nemá smysl, aby se vzbudili předčasně."

Ray odhodil skleněnou kuličku a potom se sklonil ke spáčům.

"Přepálím jim obvody, takže toho pána už poslouchat nebudou."

Pečlivě zavřel dveře, aby se uspávací plyn nevypařil příliš rychle. O kus dál našli dveře na levé straně.

Byly jen na závoru. Ray ji opatrně zvedl. Malá místnost, rovněž namodrale osvětlená, páchla zatuchlinou.

Seděl v ní muž se zkříženýma nohama a s rukama na stehnech. Měl zavřené oči a tvářil se netečně.

"To je přece Yuko!" zvolal Mark.

Muž se trochu zachvěl a zvedl víčka. Ray Marka odstrčil a sáhl Yukovi na týl.

"Taky měl plíšek, už jsem ho zničil."

Asiat sebou prudce trhl a omdlel.

"Vezmi ho s sebou," nařídil Mark.

Android si strčil bezvládné tělo pod paži a vyšel z cely. Opět ji uzavřel na závoru. O deset metrů dál našli další dveře. Mark je otevřel, a když poznal tělo na zemi, polekal se.

"Elso!" vykřikl a vrhl se k ní.

Mladá žena se prudce vztyčila, oči jí plály nenávistí. V ruce svírala pazourkovou dýku. Vrhla se na Marka, který měl naštěstí stále zapnuté silové pole. Úder byl ale i tak hodně tvrdý. Mark koupil ránu do žaludku, škytl a zlomil se v pase. Elsa se ho chystala udeřit znovu. Mark ani nestačil zareagovat. Ve chvíli, kdy se dýka blížila k hrdlu, železná paže uchopila Elsu za zápěstí. Tvář se jí zkřivila bolestí a pokoušela se vymanit. Na rtech se jí ukázala pěna a z hrdla se jí vydral ryk. Ray ji držel dál a druhou rukou jí přejížděl po zátylku. I když Elsa házela hlavou, podařilo se mu plíšek nahmatat. Pak stačil už jen malý výboj a Elsa ztratila vědomí.

"Elso!" zavyl Mark a sklonil se k ní.

"Jen klid," řekl Ray. "Normálně omdlela. Měla plíšek jako ostatní. Brzy se probere."

Mark vzal Elsinu tělo do náruče.

"Pátráme dál?" zeptal se ho android.

"Nejdřív musím odnést Elsu do bezpečí. Honem pryč!"

Vyšli z cely a co nejrychleji se vraceli. Dostali se do vstupní jeskyně, když Mark zachytil silnou panovačnou myšlenku. Otočil se a spatřil podivnou bytost bez prilby a šatu. Ohromná hlava připomínala zelenou tykev s dvěma rudými lesklými otvory místo očí. Nosní dírky ani ústa neměla. Tělo bylo válcovité a uprostřed z něj vyrůstaly čtyři dlouhé, tenounké paže zakončené šesti prsty. Nohy nemělo. Bytost jako by se vznášela pár centimetrů nad zemí.

Po nějaké chvíli se Mark sladil na její vlny. A zaznamenal údiv.

"Netušil jsem, že lidé jsou telepatii."

"Jen málo. Já patřím mezi ně."

"To je báječné. Aspoň mi poskytnete informace, po kterých pátrám."

"Odpovím vám na vaše otázky, když i vy ukojíte mou zvědavost. Kdo jste a odkud jste sem přišli?"

Mark zaznamenal pobavenou vlnu.

"Jsme vaši noví páni. Přiletěli jsme z jiné galaxie."

"A proč jste podnikli tak dlouhou cestu?"

"Nějak se už nesnášíme s ostatními," opáčila bytost posměšně. "Jsou to slaboši, kteří už ztratili veškerou výbojnost a nejraději by žili v míru a v zahálce."

Jestli chcete, můžu vás spojit s prezidentem Pozemské unie.

"Později, až dorazí naši přátelé. Pak si promluvíme o podmínkách bezpodmínečné kapitulace."

Mark sebou trhl.

"To nepřipadá v úvahu. Respektujeme všechny civilizace, ale za to požadujeme, aby i ony uznávaly naše zvyky."

"Mlč, otroku! Zákon přírody praví, že silnější vládne tomu méně vyvinutému. A my jsme ta nejmocnější rasa vesmíru, tudíž musíme vládnout. Budeš poslouchat mé rozkazy stejně jako všichni ostatní. Nastolíme náš řád v celé této galaxii a moji druzi konečně pochopí svůj omyl. Naše expanze se neměla nikdy zastavit."

"To je mi pěkné vítězství, když vnucujete svou vůli primitivům a měníte je v zombie pomocí psychického

induktoru. Když tuto jeskyni neopouštíte, čím se vlastně živíte?"

"Nemusíme požívat potraviny jako vy, vy bídné podřadné bytosti. Energii nám dává záření vycházející z jistých nerostů, které obsahují velice těžké kovy jako uran nebo radium. Tvor se odmlčel. To je zvláštní, nedaří se mi kontakt s tvým druhem, i když dostal induktor."

"Je alergický na kovy a rychle je eliminuje," zažertoval Mark.

Bytost dala svou špatnou náladu najevo mocnou vlnou a Marka zabořila hlava.

"Stačí! Musíš se mě naučit poslouchat jako všichni ostatní. Potřebuji se o tvé civilizaci dozvědět všechno.

Prozkoumám ti tedy mysl. Bude to bolet, ale nebraň se, jinak dojde k nezvratnému poškození mozku."

Podle očekávání to byl velice prudký útok. Mark se pokoušel vytvořit mentální bariéru, jak ho to naučila kdysi ona rostlinná bytost. Leč mamě! Veškerá jeho obrana byla rázem smetena. Měl pocit, jako by mu lebkou projíždělo dobřela rozžhavené železo. Zasténal.

Ray psychický dialog sledovat nemohl, ale Markův výkřik bolesti slyšel dobře. Spatřil, jak se příteli křiví tvář bolestí, a okamžitě zareagoval. Namířil laserem na kouli. Bytost zasáhl rudý paprsek, ale zřejmě na ni nepůsobil. Mark znovu zařval bolestí. Ray tedy spustil dezintegrátor.

Bytost se zachvěla, ale nezmizela. Psychická vlna však přestala působit. Mark potřásl hlavou a vzpamatoval se.

Elsa a Yuko se už probrali, ale byli naprosto otupělí.

"Pryč odtud," řekl Mark a popadl je za ruce.

K východu bylo jen pár kroků. Vyběhli ven. Mezitím nastala noc a na obloze jasně zářily hvězdy. Ray ještě jednou zapnul dezintegrátor, ale bytost byla patrně nezničitelná.

Náhle androida zasáhla tlaková vlna a vyrazila ho z jeskyně. Svalil se u nohou přátel. Vstal a klel jako pohan, což je na androida dost neobvyklé.

"Rychle utíkejte," řekl. "Vezměte to doleva, tam je stezka vedoucí od domorodé vesnice. Budu krýt váš ústup."

Mark strkal otupělé přátele před sebou a Ray sledoval vchod do jeskyně. Bytost nevycházela. Zvedl levé předloktí. Vyšlehl z něj další fialový paprsek a kus skály vpravo od vchodu se utřhl. Vystřelil znovu a odstřelil skálu vlevo a zavalil tak vchod do jeskyně.

"Doufám, že tomu šmejdrovi nějakou dobu potrvá, než najde východ," poznamenal zlomyslně.

10

"Ky, co se děje?"

"Xo byl silně zneklidněný. Jeho druhovi chvíli trvalo, než odpověděl."

"Měl jsem problém. Ta samička měla nějak příliš silné vyzařování. To vzbudilo mou pozornost. Vrhla se na jednoho z těch pozemšťanů, co nám je přivedl Soko. Chtěla ho zabít, jak jsem ji vycvičil."

"S jakým výsledkem?"

"Přežil a já ztratil s tou samicí kontakt."

"Je tedy mrtvá?"

"Neřekl bych. Spíš to vypadá, že se nám porouchal induktor."

"Ale to není možné."

"Tak ho zničil náraz. Navázal jsem kontakt s tím pozemšťanem. Dokáže vysílat psychické vlny a mluvili jsme spolu. Má podivnou mysl. Chtěl o nás vědět všechno, ale dal jsem mu rychle na srozuměnou, že je tu proto, aby nás poslouchal. A začal jsem mu zkoumat mozek."

"A co ses dozvěděl?"

"Nic! Už jsem málem měl nějaký výsledek, ale vtom zasáhl ten druhý. Má mocnou zbraň a ta vysílá částičky antihmoty, které dokážou dezintegrovat všechno, co zasáhnou."

"Nezranil tě?"

"To ne, ale silně to se mnou otřásl. A on vystřelil znovu a ještě silněji. Ještě jsem stačil vyslat obrannou vlnu, která ho vyrazila z jeskyně. Ale zřítla se část skály. Pak jsem s těmi čtyřmi ztratil kontakt. Daleko se však dostat nemohli. Pošlu na ně Soka a jeho lidi. Chci, aby mi je přivedli zpátky. Musím prozkoumat jejich mechanismus myšlení."

Xo se nadlouho odmlčel a potom řekl:

"Nemyslím, že je to rozumné řešení. Soko má už jen takových deset bojovníků. Ostatní muži z vesnice jsou buď mrtví, nebo se rozutekli. Jestli na ně Soka pošleš, mohou je všechny zabít. Sám jsi říkal, že jeden z nich má velice účinnou zbraň."

"Ale nemůžeme je nechat jen tak, bez trestu," namítl Ky. "Musí si uvědomit, kdo je tady pánem."

"Potrestáme je později, pokud budou ještě naživu. Uvažuj. Jsou sami v poušti a ke svým sídlům to mají dobrých tři sta kilometrů. Máme jinou práci."

"A co chceš dělat? Znovu zaútočit na Wixy a zajmout další domorodce?"

"Ne. Byla velká chyba, že jsme se nepustili na teritorium pozemšťanů. Musíme rychle prozkoumat jejich obranyschopnost."

"Axtoni se jim ale postavit nemůžou."

"Proto musíme s nimi, chránit je, ale zůstat pěkně vzadu, aby o nás pozemšťané zatím nevěděli."

"Kdy do toho chceš jít?"

"Zítřka, ještě před svítáním. Odvezeme Axtony na antigravitační plošinu k jedné z těch farem."

"Budeme brát zajatce?"

"Pokud to bude možné, pak ano, ale to není náš hlavní cíl. Chci vidět, jak rychle zareagují."

"Neměli bychom počkat na Moa a Zuka?" namítl Ky.

"Přiletí za den, možná za dva. Musíme mít pro ně jasný přehled o situaci, jinak nás Velmistr bude považovat za osoby nehodné důvěry."

Na takový argument se nedalo nic namítnout. Ky se musel podvolit.

"Ze všeho nejdřív tedy uvolním východ z jeskyně."

Kolem půlnoci Mark zastavil, aby si odpočinuli. Přešli plán a dostali se až k úpatí malého kopce, kde Ray našel pramen.

Elsa byla značně vyčerpaná. Padla na břeh potoka, nabrala vodu do dlaní a pila.

Když se všichni osvěžili, android jim rozdál výživné tabletky.

I Yuko byl velice unavený, ale tvářil se nadmíru spokojeně.

"Za to, že jste nás dostal z toho pekla," řekl, "vám budu, pane Stone, nadosmrti vděčný."

"Jakým zázrakem ses dostal až k nám?" zeptala se Elsa.

Mark se dal do vyprávění a na závěr řekl: "A vůbec se mi nelíbilo, jak nějaký chytrák zničil tak krásný a úplně nový trans."

"Pokud jsem dobře pochopila," usmála se Elsa, "tak mu to štěstí nepřineslo. Změnil se v trochu světla a v množství tepla."

"Něco podobného se stalo i nám," zabručel Yuko. "Sotva hodinu potom, co jsme odstartovali z astroportu, nám vybuchl generátor helijetu. Trup se naštěstí nerozbil, a tak jsem se mohl pokusit o nouzové přistání. Šlo to špatně, když už motor nefungoval. Náraz byl dost tvrdý. Slečna Swensonová ztratila vědomí a musím přiznat, že to dalo zabrat i mně. Obával jsem se, že helijet vybuchne, a tak jsem vytáhl slečnu Swensonovou z kabiny a chtěl jsem ji schovat za skály. V té chvíli se ukázal nějaký helijet a letěl dost nízko. Myslel jsem si, že nám letí na pomoc, ale ve chvíli, kdy jsem chtěl na něj zamávat, jsem spatřil, jak z něj padají dva granáty, a všechno vzplálo. Usoudil jsem, že bude rozumnější se neukazovat." Yuko upadl do rozpaků. "Ke své hanbě musím přiznat, že jsem omdlel. A když jsem se probal, schylovalo se už k večeru."

"Tím se vysvětluje, proč vás vojenský helijet neviděl. Z pilotovy výpovědi vyplývá, že nepřistál, protože si nedokázal představit, že by takovou nehodu někdo přežil. Ale pokračujte, veliteli."

"Slečna Swensonová se rovněž probírala. Rozhodli jsme se, že půjdeme k těm horám na obzoru. Šlo se nám těžko a měli jsme hroznou žízeň. Šli jsme většinou v noci, protože bylo chladněji. Nakonec jsme na kopci našli domorodce, kteří se o nás postarali."

"Jsou velice pohostinní," dodala Elsa, "ale chvílemi se na nás dívali dost nepřátelsky."

"Náčelníkova syna zatkla policie. Patrně si mysleli, že vás za něj vymění," poznamenal Mark.

"Den nato," pokračoval Yuko, "vesnici přepadli jiní divoši a zajali nás."

Mark pozorně poslouchal, když jim líčil, jak je předvedli před kouzelníka.

"A potom si už moc nepamatuju, ale bylo to nepříjemné."

"Implantovali vám psychický induktor. Ještě ho máte pod vlasy."

Yuko si instinktivně sáhl na hlavu.

"Nebojte se, Ray ho už zneškodnil. Nacvičil si to na několika primitivech. Ale zdá se, že vy jste velice dobře odolával."

Yuko potřásl hlavou.

"V těžkých chvílích myslívám na své předky. Ona bytost se pokoušela pospínit jejich památku. Věděl jsem, že to, co po mně chce, je nemožné, a tak jsem se snažil vyprázdnit si mozek." Pousmál se. "Můj strýc je zenový mistr a naučil mě soustředit se na špendlíkovou hlavičku, až se rozzáří jako slunce."

"Jste vynikající žák."

Mark vzal Elsu automaticky kolem ramen a přitáhl si ji k sobě. Elsa sebou trhla, odstrčila ho a vykřikla:

"Ne, Marku, ne! Bičoval jsi mě, vzpomínám si na to." Rozplakala se. "Vstoupil jsi do mé cely a já tě prosila, abys toho nechal, ale tys mě bil dál. Ještě teď mě ty rány bolí."

Začala ho bušit do prsou a Mark se nebránil.

"Elso, prosím tě, uklidni se. Je to jen zlý sen, nic víc."

"Kdepak, vzpomínky se mi vracejí."

Trhnutím jí obnažil nádherná bělostná ňadra.

"Povídáš, že jsem tě bičoval. Tak se dobře podívej, na kůži nemáš ani škrábnutí. Všechny ty násilné scény ti vytvořila v mozku ta bytost."

Elsa si něžně a nevěřicně přejela rukou po neporušené pleti.

"Jak to monstrum mohlo vědět..."

"Myslím, že ti to můžu vysvětlit. V zajetí jsi na mě myslela?"

"V jednom kuse. Prožívala jsem znovu všechna naše setkání, jak nás unesla mafie, jak jsme se milovali jako dva studenti u bazénu, zatímco v salonu na mě čekaly významné osobnosti..."

"A na naše první setkání?"

"Ovšem!"

"Vzpomeň si. Tenkrát jsi mě považovala za primitiva a bičovala jsi mě. Ten netvor tuhle scénu použil, pouze přehodil role."

Elsa si vzdychla a usmála se. "Myslím, že teď už na to dokážu zapomenout. Jak se dostaneme do civilizace?"

"Měl bych nápad, ale musíme počkat do rána. Momentálně to nejrozumnější, co můžeme udělat, je dát si dvacet."

Yukovi se už zavírala víčka a vřele s Markem souhlasil. Natáhl se na písek.

"Lůžko je to tvrdé, ale nádherně voní svobodou," pravil.

Mark a Elsa si lehli o kus dál a spoléhali na to, že je Ray ochrání. Elsa se k němu naklonila a pošeptala mu do ucha:

"Pevně mě stiskni, jsem tak ráda, že jsem zase s tebou."

"Já taky. Když mi to Neuman řekl, myslel jsem, že se mi zastaví srdce."

"Chci tě cítit celého."

Dva hbité prstíky mu rozepnuly kombinézu a potom ho sevřely pevné a něžné paže.

"Yuko nás uvidí," namítl Mark.

"Spí jako dřevo a před Rayem nemusíme nic hrát."

Strhla ho na sebe a pevně se k němu přitiskla. Mark už nedokázal déle odolávat. Objal ji a nechal se unášet vírem lásky.

11

Fred Schipper si zívá. Podíval se na obzor, kde se už ukazovala tenoučká jasná čára. Brzy se rozední. Fred byl korpulentní a měl růžové tváře člověka, který tráví hodně času na čerstvém vzduchu. Přede dvěma dny je úřady vyzvaly, aby se jako farmáři spojili a mohli se tak lépe bránit. Takže tento večer měl na farmě dva páry z jiných farem. Dostali termopušky a jako posilu ještě čtyři příslušníky Vesmírné policie.

"Taková blbost," zabručel.

Wixy znal dobře, často se ukazovali poblíž hranic jeho pozemku. Vždycky se chovali mírumilovně. Nebylo to sice legální, ale tak trošku s nimi obchodoval, sem tam vyměnil zelaka za kožešiny divokých zvířat.

Na druhém konci terasy podřimoval jeden policista. Končící noc je pro strážce vždycky nejhorší. Fred udělal pár kroků, aby se rozhodil. Tu zaslechl jakýsi zvuk. Naklonil se přes zábradlí. Dole spatřil šklebící se obličej divocha. Následovala prudká rána do hrudi. Chtěl vykřiknout, ale z úst mu vytryskla krev. Pomalu se skácel k zemi. Axton se vyhoupl na terasu a vytrhl mu oštěp z hrudi.

Policista se teprve teď vzpamatoval. Zapnul vysílačku a zařval:

"Poplach! Přepadli nás!"

Namířil na blížícího se domorodce a stiskl spoušť. Vyšlehl paprsek, ale zastavil se pár centimetrů před cílem. Hned nato mu do břicha vnikl oštěp.

Pozemšťané se chápali zbraní a shromáždili se u vchodu do domu. Velitel policistů zapnul videorádio.

"Jsme napadeni, žádáme naléhavě pomoc!"

Vtom dva Axtoni vyrazili dveře. Uvítalo je několik paprsků z termopušek, ale bez valného účinku.

Dovnitř vbíhali další domorodci. Tři policisté klesli k zemi, ani nestačili vyprázdnit zásobník. Jeden farmář se pokusil o útěk, ale oštěp ho zasáhl mezi lopatky.

Tělnatou třicátnici Jane Schipperovou probudily ze spánku výkřiky. Vstala a chtěla si natáhnout kalhoty, ale vtom se rozletěly dveře. Spatřila rozježeného domorodce a zaječela hrůzou.

Když spatřil napůl nahé tělo, v očích se mu zablesklo. Mohutné a ještě pevné poprsí ho přímo fascinovalo. Zaryčel, vrhl se na farmářku a srazil ji na postel. Nalehl na ni. Jane se pokoušela vymanit, dusila se jeho váhou a pachem, ale nepoměr sil byl příliš značný. Když do ní surově vnikl, zařvala bolestí. Dlouhé minuty musela snášet násilníkovu erotické vzplanutí, až úplně ztratila pojem o čase.

Překvapilo ji, když všechno skončilo.

Axton vstal a s úsměvem na ni hleděl. Potom mu pohled opět ustrnul. Jako by ho ovládala nějaká cizí vůle, popadl dýku a prudce ji vrazil Jane do hrudi.

"Všichni pozemšťani byli zlikvidováni," oznámil Xo. "Je zajímavé, že i kontrolování primitivové si uchovali pohlavní pud. Musíme s tím počítat do budoucna. Kdybych nezasáhl, nechal by tu ženskou naživu."

"Jsem rád, že to skončilo," řekl Ky. "Udržovat kolem každého divocha silové pole je dost obtížné na soustředění."

"Ale bylo to velice účinné. Posbíráme zbraně a prozkoumáme je. Ale zdají se mi jiné než ta, kterou použili na tebe."

"Máš pravdu. Vycházejí z nich silné elektrické výboje, které nás nutí vydávat energii."

"Síly si obnovíme na základně."

"Vracíme se?"

"Buď ještě trochu trpělivý," Ky. "Počkáme na jejich reakci. Už by to nemělo dlouho trvat. Shromáždíme domorodce kolem sebe, tak je budeme moci snadněji chránit."

Za deset minut se ukázaly dva těžké bojové helijety.

"Podceňují nás," zasmál se Xo. "Pořád nás považují za divochy. Je to vynikající maskování."

Helijety byly teď přímo nad farmou.

"To je ta chvíle, Ky, soustřed' se."

První helijet pilotoval kapitán Drumont a byl ve stálém spojení se základnou.

"Zdá se, že boje u farmy ustaly. Nevidím termické paprsky a na terase rozeznávám dvě těla."

Po minutě pokračoval: "Pět set metrů od farmy je skupina domorodců. Asi dvacet. Pokusíme se je obklíčit."

"Dejte si pozor, aby neměli raketometry."

"Nic takového nevidím. Jenom oštěpy."

Vtom helijetem oťrásl prudký náraz. Stroj se rozlomil a řítil se k zemi. Pilot druhého stroje stačil ještě vykřiknout:

"Drumont padá, jako by narazil na neviditelnou překážku!"

"Rychle to otoč!"

Rozkaz však přišel o sekundu později a druhý helijet se zřítíl stejně jako první.

"Ty jejich stroje moc nevydrží," poznamenal jedovatě Xo. "Teď se můžeme vrátit. Zaútočíme znovu, až dorazí naši přátelé. Už víme dost. Sice to nějakou dobu potrvá, ale ty pozemšťany bychom měli zlikvidovat bez větších problémů."

"Zabili jsme jich jen něco přes deset, když nepočítám ty dva stroje. Ale podle útržků myšlenek toho člověka, když umíral, mám pocit, že jsou jich stovky tisíc. Takhle by nám to trvalo příliš dlouho. Do přiletu lodí nám zbývají sotva dva týdny."

"To máš pravdu. Z kontaktu s primitivy jsme nezjistili, jak velký počet lidí je na tak malém území. Musíme přijít na nějakou účinnější metodu. Hlavně jim ale nesmíme dát čas, aby si přivolali posily z jiných planet."

12

Marka a jeho přátele vzbudily sluneční paprsky. Posnídali vodu a výživnou tabletku. Elsa se s odporem podívala na svou špinavou a upocenou kombinézu.

"Můj žalářník neměl ani ponětí o hygieně a mohla jsem se mýt jen v takové loužičce v koutě cely. Toužím po dlouhé relaxační koupeli, chci se zbavit potu a vši té špíny."

Podívala se na poušť, táhnoucí se do nedohledna, a s úšklebkem dodala: "Ale nemyslím, že se mi to přání hned tak splní. Co navrhuješ teď?"

"Jen klid," usmál se Mark. "Za chvíli jsme na mé lodi."

Obrátil se s vážnou tváří na Yuka.

"Vzdálím se na pár metrů a prosím vás, abyste mě nerušili. Navíc vás prosím o maximální diskrétnost a abyste zapomněli, co uvidíte."

"Máte mé slovo. I kdybyste si povolal na pomoc samého ďábla, budu mlčet jako hrob. Taky se chci vrátit do civilizace a... rozbít hubu tomu, co tohle všechno zavinil."

Mark poodešel o dvacet kroků, sedl si na zem, zkřížil nohy a zavřel oči.

Půl hodiny tak seděl naprosto mlčky. Náhle se ukázal nízko letící modul a hladce před nimi přistál. Mark s úsměvem vstal.

"Nastupovat," řekl Ray.

Mark pomohl Else dovnitř.

"Zapomněla jsem, že ho můžeš řídit mentálními povely," pošeptala mu.

"Víš, jak nerad odhaluju svá malá tajemství. Ale někdy se tohle dálkové ovládání náramně hodí. Jenže se člověk musí pekelně soustředit, aby nedošlo k maléru."

Ray odstartoval, nabral rychlost, ale letěl jen dvacet metrů nad zemí.

"Proč letí tak nízko?" divila se Elsa. "Jedna havárie mi bohatě stačila."

"Nechceme, aby nás zachytil radar na astroportu. Na území Wixů bych se neměl vyskytovat. Nechci, aby měl plukovník Kingstone důvod mě zatknout, než se stačím spojit s Neumanem."

"A má záchrana by nebyla dostatečným důvodem?"

"Jedině s vyjádřením komise pro nevměšování, která se určitě ještě ani nerozhodla. A dobře víš, že mezi jejími členy nemám jen přátele. Takový senátor Crayton by zaprodal duši, jen kdyby mě dostal. Jednou jsi mi pomohla ho umlčet a on to pořád ještě nestrávil. Nesnáší tě stejně jako mě."

Brzy spatřili kontrolní věž.

"Žádné frajeřinky, Rayi. Letíš přímo k Merkuru a nezapomeň vypnout automatickou ochranu."

Modul vletěl do hangáru. Když se Elsa nohou dotkla plastotitanové podlahy, zhluboka si vydechla.

"Ještě nikdy jsem nebyla tak šťastná, když jsem se vrátila do civilizace. A hned jdu do sanitárního bloku."

"Najdeš tam něco na sebe, ale asi ti to bude velké."

"Neboj se, mně to bude stačit."

"Jestli dovolíte, kapitáne," řekl Yuka, "já bych si dal něco malého k snědku."

"Klidně, najdete to na stejném místě jako na vašem Neptunu, až na to, že je tu menší komfort. Ale jídlo z automatů je bohužel stále pod psa."

"Nemůže být horší než to, co nám dávali. Teď mi hotové pokrmy budou připadat jako pravá

pochoutka."

Mark vyjel výtahem do pilotní kabiny a zapnul videorádio. Podíval se na univerzální hodiny a zjistil, že v New Yorku je devatenáct hodin. Přes několik prostředníků se konečně dostal do admirálovy pracovny. "Rád vás vidím," řekl Neuman nezvykle milým tónem. "Plukovník Kingstone ztratil vaši stopu. Domnívá se, že navzdory všem zákazům jste vnikl na domorodé území. Je o to víc znepokojen, že dnes ráno došlo k jakémusi střetnutí, ale nic podrobnějšího mi zatím neřekl. Ale zdá se, že ti divoši jsou dobře vyzbrojeni."

"Mnohem lépe, než si myslíte, pane admirále." Neuman udiveně zvedl obočí a Mark pokračoval:

"Zároveň vás musím informovat, že jsem našel slečnu Swensonovou a jejího pilota. Mám je na palubě, unavené, ale v pořádku."

"To je výborná zpráva, ale myslím, že byste mi to měl vysvětlit."

"To by bylo na dlouho."

"Času mám habaděj a vy dovedete být vynikající vypravěč, i když události občas poněkud zkreslíte."

"Dneska zkreslovat nebudu," zasmál se Mark.

Vylíčil vše, co dělal od svého přiletu na Terranii V až po návrat na loď. Admirál ho v klidu vyslechl a potom prohlásil:

"Všechna čest. Jste skvělý agent. A je ten tvor vážně tak nebezpečný, jak si myslíte?"

"Měl jsem s ním jen krátký kontakt, ale cítil jsem jeho opovržení a nenávist. Určitě se chtějí usadit na Terranii... a pak pokračovat dál."

"Ten tvor je sám?"

"To nevím, ale asi jich tam zatím mnoho nebude, jinak by už zaútočili po celé linii a neschovávali se za pár divochů."

"Ať mi Ray pošle kopie nahrávek. Cenzurovat je nemusí, zůstanou důvěrné. Potřebuji veškeré podrobnosti, i když tam budou nějaké ty prohřešky proti zákonu a morálce. Musím o této hrozbě nutně informovat prezidenta." Než Marka vystřídal u přístroje Ray, Neuman dodal:

"Ještě něco. Uvědomte si, že jste ve službě - už od svého odletu ze Země spadáte pode mě. Formality vyřídíme potom. Usnadní vám to styk s úřady na Terranii, kdyby je náhodou napadlo vyslýchat vás, jak jste trávil volný čas. Odpovídáte jenom mně. Můžete jim klidně říct, ať veškeré dotazy směřují na mě."

"Děkuji vám, pane admirále," usmál se Mark. "Myslím, že mi to značně usnadní situaci."

"Zařídte, abyste byl pořád dosažitelný, protože vám brzy vydám rozkazy. Pozdravujte ode mě slečnu Swensonovou a řekněte jí, jakou mám radost, že z toho vyvázla."

Mark si vzdychl a vstal. Následující dny budou velice pohnuté. V salonu našel Elsu u jídla z palubního automatu. Vlasý měla ještě mokré a ztrácela se v jeho kombinéze.

"Myslím, že mi taky bodne něco k snědku," poznamenal a sedl si proti ní. "Pak si dám sprchu a oholím se. Mám tváře jako struhadlo."

Když dojedli, ukázal se Yuko, rovněž v Markově kombinéze. Když si Mark všiml, že si Yuko zajíždí rukou do vlasů, trhl sebou.

"Moje očista počká. Musíte oba na marodku. Chci, aby vás vyšetřil počítač. Možná se mu podaří odstranit ten plíšek. Ray ho odstranil už jednomu domorodci, ale nevíme, jaké to bude mít následky."

Yuko si stoupl před počítač a prohlásil:

"Půjdu první, pro případ, že by existovalo nějaké riziko. Vadí mi, že mám v sobě něco cizího. Chci, aby mi to odstranil, a kašlu na následky."

"Jsem téhož názoru," řekla Elsa. "Taky to risknu."

"Lituji, ale já jdu první, slečno."

Elsa musela kapitulovat. Yuko se svlékl a lehl si na vyšetřovací lůžko. Z kotouče nad lůžkem vyjelo hned několik úchytek. Pouta mu sevřela končetiny a do žíly mu zajel katétr. Na obrazovce se ukázalo:

LEHKÁ DEHYDRATACE, SNÍŽENÉ PROTIDY, SODÍK A DRASLÍK, NUTNÁ INFUZE.

Nad tělem se zapnula minikamera a snímala je od paty k hlavě. ŽÁDNÉ PATRNÉ ZRANĚNÍ. Potom se zastavila nad hlavou. V TÝLE CIZÍ TĚLESO. INTRACEREBRÁLNÍ VLÁKNA. NUTNÉ ODSTRANĚNÍ PŘI TOTÁLNÍ ANESTEZII.

Do katétru vtekla bílá tekutina a Yuko hned zavřel oči. Lůžko si ho převrátilo na břicho. Mechanická

ruka mu laserem vyholila pár čtverečních centimetrů vlasů a další ruka stříkla na vyholené místo antiseptikum. Tenký laserový paprsek rozřízl kůži a cestou koaguloval veškeré cévky. Ukázala se kovová destička s černou tečkou uprostřed.

"To bude tím Rayovým zásahem," zabručel Mark.

Z mechanické ruky vyjely kleštičky a opatrně plíšek sevřely. Milimetr po milimetru jej vytahovaly. Na obrazovce se ukázal zvětšený záběr, na kterém bylo vidět množství vláken vycházejících z destičky. Operace se neskutečně vlekla. Teprve když byla destička povytažena asi o patnáct čísel, bylo vidět koncečky vláken. Lehce se zachvívaly.

Další chapadlo sešilo ránu a stříklo na ni prostředek podporující zjizvení tkáně. K Markově nesmírné úlevě se na obrazovce objevilo: OPERACE UKONČENA. ŽÁDNÉ PORUŠENÍ MOZKU.

Krátce nato Yuko otevřel oči a mechanické ruce ho pustily.

Posadil se, potom se zahanbeně podíval na Elsu, která se na něj dívala, a rychle se oblékl.

"Myslím, že pokus se podařil. Cítím se báječně," řekl.

"Zatímco mě to bude operovat," řekla Elsa s úsměvem, "uvědomte poručíka Kasira, že jsme se vrátili, a požádejte ho, aby nám donesl oblečení."

"A nemusí o tom informovat kontrolní věž," dodal Mark. "Chci plukovníka Kingstonea překvapit sám."

Jakmile se za Yukem zavřely dveře, Elsa se svlékla. Protáhla se a vypnula řadra. Mark z ní nemohl spustit oči.

"No tak," zasmála se. "Pomoz mi na to lůžko a nemysli na hanebnosti. Jakmile se toho squattera zbavím, tak ti všechno vynahradím."

Operace probíhala stejně jako u Yuka. Ani Elsin organismus nebyl poškozený. Když kleštičky uchopily plíšek, Markovi se sevřelo srdce. Co když jí stroj nějak poškodí mozek? S úzkostí čekal, až se přítelkyně probudí. Ulevilo se mu, teprve když se na obrazovce ukázalo: POŠKOZENÍ MOZKU ŽÁDNÉ.

Někdo decentně zaťukal a Mark se otočil. Yuko mu pootevřenými dveřmi podal elegantní zelenou kombinézu.

"To je pro slečnu Swensonovou."

Mark ji odložil na stoleček a pomohl Else vstát. Letmo ji políbil na šíji.

Elsa se mu vyprostila a zasmála se.

"Cítím se mnohem lip. Teď už mě nikdo ovlivňovat nebude."

"Takže se oblékej a já se jdu zatím umýt."

Za půl hodiny se vrátil v čisté kombinéze a na dálku voněl čistotou. Elsa mu podala sklenku jantarové tekutiny.

"To je tvoje oblíbená skotská. Myslím, že to můžeme zapít. Opět jsi mě zachránil. Nebýt tebe, byla bych už navěky zajatkyň té hnusné stvůry."

"Takže připijeme panu kapitánovi," řekl Yuko a zvedl svou sklenici.

Mark tiše vychutnával vůni alkoholu a potom si vzdychl:

"A teď musím předstoupit před plukovníka. Bylo by rozumnější, kdybys zatím neopouštěla Merkur. Nejdřív se musíme domluvit na společné verzi pro úřady."

Elsa přikývla, nicméně namítla: "Mé zmizení jistě vyvolalo pracovní problémy. Měla bych to vzít zase rychle do rukou. Kdoví, jaké hlouposti tam beze mě natropili."

"Máš videorádio k dispozici, ale zakážeš jim, aby se spojili s Terranií V. Veliteli, rád bych vás požádal o službu."

"Prosím," řekl Yuko. "Čím mohu posloužit?"

"Ray půjde se mnou, a proto bych chtěl, abyste byl ustavičně na příjmu, protože každou chvíli se může ozvat admirál Neuman. Řeknete mu, že jsem na návštěvě u plukovníka. Také dávejte pozor na slečnu Swensonovou, protože byla obětí vražedného pokusu. Nechci, aby se vrah dozvěděl, že je naživu. Jakmile opustíme loď, zapnete automatickou obranu."

vždycky když se nadýchl, zdálo se, že mu černá uniforma na prsou praskne. Velel speciálním jednotkám na Terranii V.

"Vracím se ze Schipperovy farmy. Farmář a čtyři policisté byli zabiti. Jednu ženu zavraždili dýkou, ale předtím ji znásilnili. Podle doktora byli všichni zabiti primitivními zbraněmi."

"Jak to, že je tak překvapili?" zachrčel plukovník.

"To nevím. Další dvě mrtvoly jsme našli na terase. Ti dva měli asi hlídku."

"To není poprvé, co se hlídky nechají podříznout," poznamenal Price. "Divoši jsou lstiví. Určitě je všechny povraždili v postelích."

"Tak tomu nebylo," namítl major.

"Co o tom víte?"

"Veškeré zbraně zmizely, ale je známo, že ten, kdo použije termopušku, má na rukou ještě několik hodin stopy záření. A všichni policisté je měli."

"Pokud tedy zbraně použili, kde jsou potom mrtví divoši?" namítl Price znechuceně.

"Třeba je vzali s sebou."

"To těžko," prohodil plukovník. "Zpomalilo by jim to ústup. Našli jste jejich stopy?"

"V tom je taky problém. Vyslali jsme pozorovací helijet, ten propátral víc než sto kilometrů území a žádné primitivy neviděl. Za těch pár hodin se přece nemohli dostat daleko. Jakmile z farmy požádali o pomoc, vyslal jsem dva stroje. Krátce potom, co doletěly na místo, ztratili jsme kontakt."

"Určitě se srazily," řekl plukovník.

"To vše je velice politováníhodné," pravil po chvíli prokurátor Price. "Za pár hodin se toho chopí tisk a vyvolá paniku. Žádám, aby viníci byli zatčeni a co nejdřív postaveni před soud. Soud bude probíhat veřejně a poprava rovněž. Ať lidi vidí, že to máme pod kontrolou."

"V tom případě mi ale musíte zajistit souhlas komise pro nevměšování," vzdychl si Kingstone.

"Teď už ho získáme snadno."

"Tak prosím, tady je videorádio," nabídl mu ironicky plukovník.

Prokurátor váhal, ale nakonec videorádio zapnul. Po dlouhém čekání se konečně dostal k tajemníkovi jednoho člena komise.

Na plukovníkově stole zazvonil videotelefon a na obrazovce se ukázal operátor z kontrolní věže.

"Nerad vás obtěžuji, pane plukovníku, ale chtěl jste, abych vám hlásil cokoli nenormálního. Dneska ráno se otevřel Merkur a vyletěl z něj modul."

"To je přece nesmysl, na palubě nikdo není."

"Mohl být řízen dálkově. Před necelými dvěma hodinami se vrátil a loď se zase uzavřela. Hodinu nato vyšel z Neptunu jeden člen posádky s jakýmsi balíčkem a vstoupil do Merkuru."

Já si myslel, že Merkur chrání silové pole," namítl plukovník.

"To ano, ale někdo ho zrušil. Muž za chvíli zase vyšel a vrátil se na svou loď."

"Spojte se s Merkurem."

"Zkoušel jsem to, ale neodpovídá."

"Tak to zkoušejte znovu a dejte mi vědět, až odpoví."

Prokurátor se celou tu dobu dohadoval prostřednictvím videorádia. Nakonec celý vzteklý přerušil spojení.

"Tak co?" zeptal se Kingstone.

"Měl jsem na lince senátora Craytona. Mé vyprávění na něj silně zapůsobilo."

"Takže máme ten souhlas?"

"Ještě ne, ale jsem přesvědčen, že ho brzy dostaneme. Senátor chtěl podrobnou zprávu, aby mohl informovat komisi při příštím zasedání."

"A my abychom zatím čekali, až povraždí další kolonisty," zařval Stoper.

Prokurátor pokrčil rameny.

"Bezpečnost osob je váš problém. Já vám jen musím připomenout zákon, který se týká všech, zvláště vás majore. Jistě mi rozumíte."

Major měl co dělat, aby se ovládl. Zhluboka se nadechl a div se mu nerozletělo zapínání uniformy.

Napjatou atmosféru zklidnil interfon.

Mark s Rayem přistoupili k sekretářce Bessy. Když je poznala, celá se rozzářila.

"Nevím, nevím, jestli vás plukovník přijme," zašveholila. "Má jednání."

"Ohlaste nás a jsem si jist, že nás přijme."

Bessy se zahleděla na Raye a ochotně stiskla tlačítko interfonu.

"Pan Stone prosí o přijetí."

Odpověď, která přišla, připomínala zařvání lva, co jedl naposled, když vylezl z archy Noemovy.

"Ať jde dál!"

"Já radši zůstanu tady," řekl Ray.

"Ne abys udělal nějaký skandál," varoval ho Mark. "A dej mi vědět, až bude cesta volná."

Mark vešel do plukovníkovy pracovny a Ray se hned vrhl k Bessy a objal ji.

"Ne," bránila se, "jsi nevěrník. Už tři dny ses mi neozval."

"Za to může šéf, nedal mi ani chvilku volna."

Vyhmul jí sukni a pak jí velice zručně stáhl kalhotky. Nadzvedl ji a přitiskl ke zdi.

"Ne, teď ne, já vážně nechci."

"Nemáme moc času, tak zbytečně nemluv." A prudkým pohybem jí dal najevo svou touhu.

Tiše vyjekla.

"Ne! Ano! Ano! Ještě, dělej!"

Mark vešel do místnosti a prokurátor zalapal po dechu.

"Kde jste byl? Všude jsme vás hledali!"

"Já netušil, že je tady svoboda pod dohledem."

"Přiznejte se. Byl jste na domorodém území."

"To je tvrzení, které by se mělo dokázat před soudním počítačem," odvětil Mark mrazivě.

Price viděl, že narazil, a zklidnil se.

"Měli jsme strach o vaši bezpečnost, pane Stone. Kde jste ty tři dny byl?"

"Nepříjemná nehoda mi zničila zbrusu nový trans. Byl jsem daleko odtud a dlouho mi trvalo, než jsem se dostal do civilizace."

Prokurátor soucitně pokyvoval hlavou.

"A to víte, že vrah slečny Swensonové utekl ještě před popravou?"

"Asi ho špatně hlídali."

"Někdo mu pomohl."

"V tom případě předpokládám, že plukovník komplice zatkl."

"Zatím ještě ne," řekl uštěpačně Price. Potom změnil tón. "Řekl bych, že nám toho hodně zamlčujete, pane Stone. Promluvíme si o tom zítra v mé kanceláři. Máte právo mít s sebou právníka."

Mark zavrtěl hlavou.

"Mohl bych si vzít s sebou třeba toho mladíka, který tak špatně hájil Wixe."

"Na co tím narážíte?" štekł prokurátor. Mark se obrátil na majora, který si zrovna zívł.

"Myslíte si, že je možné sestřelit helijet ve třech tisících metrech raketometem ZX 3421?"

"To rozhodně ne. Mají dostřel tisíc metrů."

"Ale Wix měl tenhle model."

V místnosti zavládlo ticho.

"To jen potvrzuje můj dojem," přerušil je nakonec Price. "Víte mnohem víc, než jste ochoten přiznat."

Dostavte se ke mně zítra v devět. A přijďte přesně, protože jestli se zpozdíte jen o patnáct minut, dám si vás předvést."

A zamířil ke dveřím.

"Pozor, Rayi. Jde prokurátor!"

Price prošel předpokojem a zrudlé sekretářce a nápadně nenápadnému Rayovi nevěnoval ani pohled.

Nastoupil do výtahu a android dívku opět objal.

"To ne, snad nechceš zase?" řekla přece jen s jistým obdivem.

"Ještě máme čas, takže ho musíme využít," zašeptal vášnivě.

Bessy mu odpověděla dlouhým polibkem.

Plukovník muchlal papír.

"Nechápu, proč prokurátora takhle provokujete. Má velice dobré styky s guvernérem a klidně vás může dát zavřít, ať už jste jakkoli bohatý."

"Řekl jsem pouze pravdu."

Ozval se major: "Pane podplukovníku, dovolte mi odejít. Musím vydat řadu rozkazů."

"Jděte, majore," vzdychl si Kingstone a Markovi vysvětlil:

"Dneska ráno Wixové zaútočili na jednu farmu a povraždili tam všechny naše lidi."

"To nebyli Wixové, ale Axtoni," prohlásil Mark.

Plukovník jen mávl rukou. "Divoch jako divoch."

Stoper se u dveří prudce otočil.

"Jak to víte?" zařval.

Mark nestačil odpovědět, protože zazvonil zvonek.

"Urgentní zpráva od velkoadmirála."

"Pořád jste mi ještě nepodal zprávu o dnešních incidentech," řekl Neuman mnohem přísněji než jindy.

"Bylo mi velice nepříjemné, když jsem se podrobnosti dozvěděl od jednoho člena komise pro nevměšování."

"Já," koktal plukovník, "chtěl jsem vám dát až kompletní zprávu. Byla to jen potyčka. Když získáte souhlas s vniknutím na teritorium Wixů, vypálíme pár domorodých vesnic a všechno bude určitě zase v pořádku. Takové trestné výpravy je přivedou nejlíp k rozumu."

Admirál se zamračil ještě víc.

"Divoši jsou jen nástraha a vy jste na ni skočil. Domnívám se, že je u vás pan Stone."

"Je tomu tak, pane admirále. Jeho situace je nejasná. Možná se protivil mým rozkazům a zákonu. Chtěl jsem po něm vysvětlení."

"Toho se vám dostane později," pravil posměšně Neuman a pokračoval: "Stone, pan prezident vás jmenoval generálem. Dočasně."

Mark sebou trhl.

"Převezmete velení nad všemi jednotkami Vesmírné policie na Terranii V."

Ted' se zase zachvěl plukovník.

"Ale... ale pan guvernér..."

"Pan prezident ho právě informoval o situaci. Budete novému generálu k dispozici stejně jako všechny vaše jednotky. Do dvou dnů vám, Stone, přiletí na pomoc křižník Orion s plukovníkem Parkerem. Je to loď, kterou mám teď nejbliž."

"Doufám, že postačí," vzdychl si Mark.

"Musíme se udržet týden. Admirál Van Cruss vám vyslal na pomoc 3. galaktickou eskadru. Převezme po vás velení, ale myslím, že nebude už muset zasahovat, protože budete mít situaci pevně v rukou."

Neuman se na chvíli odmlčel. "Takže jste slyšel mé rozkazy, plukovníku. A očekávám, že je budete plnit." Usmál se a dodal: "Kancelář není jenom od toho, abyste si k sobě volal sekretářku. Ty odměny za mimořádné výkony vám strhneme z platu."

Spojení se přerušilo a plukovník Kingstone zbrunátněl. Major se neubránil úsměvu.

Plukovník ztěžka vstal a pravil: "Tady máte křeslo."

V jeho hlase byla hořkost a nesouhlas.

"To místo si klidně nechte, pane plukovníku," opáčil Mark. "Pravděpodobně ani nebudu mít čas si do něj sednout. Převezmete za mě administrativu. Majore, mohl byste mi zopakovat hlášení?"

Stoper spustil a Mark ho pozorně poslouchal.

Když Stoper domluvil, Kingstone se uchechl: "Všechny zabily primitivní zbraně. Máte před sebou jen pár ubohých divochů. Kvůli tomu je zbytečné přesunovat sem celou eskadru."

"A dva bitevní helijety sundali oštěpem, že?" odsekl Mark.

"Ale když to nejsou divoši, tak proti komu vlastně bojujeme?"

"Proti jedné bytosti, možná jich je víc, prakticky o nich nic nevím," vzdychl si Mark. "Vím jen to, že mají

úžasnou psychickou silu a odolávají laserům, a dokonce i lehkým dezintegrátorům."

"Kde jste se s nimi setkal?" zeptal se plukovník.

"Na to vám momentálně neodpovím. Pokud si přesto přejete odpověď, obraťte se přímo na admirálovu kancelář, jedině on vás může informovat. Pokud to ovšem uzná za vhodné. Kolik máte mužů, majore?"

"Normálně šest čt po dvaceti, ale musel jsem je rozdělit, abych zklidnil farmáře. Zbývají mi tedy jen tři kompletní čtyři."

"Tak je svolejte. Chci těžkou výzbroj. Obrněné vozy, protitankové střely, houfnice a pokud možno silné dezintegrátory. A navíc všechny bojové helijety budou vyzbrojeny řízenými střelami."

"Vše bude připraveno do dvou hodin, pane... generále. Očekáváte další útok?"

"Je možné, že k němu dojde zítra za svítání. Bohužel nevím kde. Spojte se s dislokovanými jednotkami. Ať si dávají pozor. V případě útoku ať dají okamžitě vědět a co nejrychleji se stáhnou. Odpor nemá smysl, pobili by je jako na Schipperově farmě. Pojedeme jim na pomoc na ose jejich ústupu. Přijdu za vámi večer. A vy, plukovníku, budete tady zajišťovat spojení."

V předpokojí seděla Bessy vzorně u počítače, ale měla zčervenale tváře, zpocené čelo a vůbec vypadala nějak unaveně. Ray se opíral o stěnu a pozoroval cosi velice zajímavého na stropě.

"Vidím, že jsi nemarnil čas," prohodil Mark.

"Ta děvenka mě velice inspiruje a skutečně potřebuje trošku lásky. Manžel ani plukovník ji nedokážou ukojit."

"Kingstone teď bude mít úplně jiné starosti než s ní laškovat."

14

V prvních paprscích vycházejícího slunce se Xo pozorně díval na budovu, která stála sto metrů před ním. Za reflexní přilbou nebylo vidět, jak se mu blýskají oči. Včerejší akce ho velice uspokojila. S požitkem sledoval, jak Axtoni pobíjejí pozemšťany. Znásilnění ho velice zaujalo a chtěl tento pokus zopakovat. Proč tak křičela, když měla pocitovat pouze rozkoš?

"Pozor!" ozval se Ky. "Axtoni už jdou, musíme vytvořit silové pole."

Bylo už načase! Z oken vyšlehly tepelné paprsky, ale postup útočníků nezastavily. Palba náhle ustala a Axtoni byli od domu už jen třicet metrů. Hned nato se ozval zvuk motoru a od farmy vyjely dva plně obsazené transy a ujížděly stále rychleji.

Takový náhlý ústup Xoa na okamžik ohromil.

"Ti pozemšťani nejsou příliš stateční. Utíkají bez boje."

"Ale žijí," zabručel Ky. "Jenže naším cílem je zlikvidovat je. Co budeme dělat?"

Xo váhal jen krátce. "Budeme je pronásledovat a vnikneme do řad nepřitele. Čím víc se budeme přibližovat k městu, tím víc budeme mít příležitosti k rozsáhlým masakrům, které jsou i nadále naším hlavním cílem. Shromáždí Axtony na plošinu."

Hodinu nato Ky hlásil: "Vidím početnou skupinu lidí."

"Přesně tak. Jsou v několika řadách a připadají mi lépe ozbrojeni. Takže jim to ukážeme. Ať nastoupí divoši."

"Podivný stroj," poznamenal Stoper vedle Marka. Dalekohledem sledoval Axtony sestupující z antigravitační plošiny. "Taková skupinka nás nemůže vyhodit z rovnováhy."

"Nesud'te podle zdání," odvětil Mark.

Připravil obranné postavení. Vpředu bylo jako předvoj deset mužů, vzadu umístil šest houfnic na transech a obrněné nosiče raketových střel.

"Nevím, jak bitva dopadne," řekl po chvíli major Stoper, "ale chci, abyste věděl, že jsem radši, když mi velíte vy než plukovník Kingstone. Bez příručky se nedokáže ani rozhodnout."

Mark neměl čas odpovědět. Axtoni už dorazili k prvním jednotkám, které na ně zahájily palbu z termopušek.

"To je neskutečné, nic je nezastaví," vydechl Mark. "Chrání je silové pole." Ukázal na dvě postavy v červeném, které se držely vzadu. "To jsou naši nepřátelé. Ať první řada ustoupí a naříd'te houfnicím a raketometům pálit na ty dva."

Stoper vydal vysílačkou povely a za třicet sekund se rozpoutalo peklo. Když se dým rozptýlil, Mark viděl, že obě ty bytosti jsou stále na místě a zřejmě nedotčené. Pouze Axtoni zastavili postup.

"Těch štění jsme se zbavili," zasmál se Ray, "ale to nestačí. Pořád ještě vidím okraje silového pole, lepi se na něj prach. Ale řekl bych, že už není tak silné."

"Ať pokračují v palbě," nařídil Mark. "Nasaďte helijety, výška pět set metrů."

Když major vydal rozkaz, Mark dodal:

"Ať najedou transy s těžkými dezintegrátory a ustavičně pálí, dokud nevyčerpají energii. Potom se stáhnou a znovu ji doplní."

Na několik minut zavládl neskutečný rachot.

"Marku, vidíš," upozornil ho Ray. "Axtoni ustupují. To znamená, že ty potvory musely zeslabit pole. Možná nemají nevyčerpatelnou zásobu energie."

"Nesmíme jim ale dát čas, aby si ji doplnily," zavrčel Mark. "Majore, je třeba udržet stejnou palebnou sílu. Ať si helijety doplní zásoby a okamžitě znovu nastoupí. Ať vyrazí pěchota a pálí na Axtony."

Stoper předal rozkazy a nediskutoval.

Uběhly další tři minuty v ohlušujícím třesku střelby.

"Axtoni ustupují dál," jásal Ray. "Teď jeden rudej zavrával. Už leží!"

Potom se věci daly do pohybu. Axtoni naskočili na onu podivnou plošinu a mezi sebou měli onu rudou bytost. A sekundu nato stroj vzlétl a značnou rychlostí zamířil na východ.

"Palbu zastavit!" nařídil major.

Opět zavládlo ticho, tíživé ticho. Mark se rozběhl k ležící rudé bytosti. Už jí chtěl strhnout přilbu, ale vtom zachytil myšlenku, slabou, ale přesto srozumitelnou a plnou bezmocného vzteku.

"Myslíš si, že jsi zvítězil. Kdepak. Zemřete všichni. Moji druzi brzy přiletí a za tenhle odpor drazě zaplatíte. Ti, kdo nebudou zabiti, stanou se našimi otroky a pár samiček pobaví všechny primitivy."

"Jste podlí. Proč nechcete jednat s naší vládou?"

"Páni nemají s kým jednat, pány je třeba poslouchat. Ale ty už tu porážku nezažiješ, protože tě stáhnou s sebou do nicoty."

Následovala nesnesitelná bílá záře a po ní výbuch. Markovo tělo vyletělo do vzduchu a dopadlo o třicet metrů dál. Z podivné bytosti nezbylo zřetelně nic.

Znepokojený Ray se rozběhl k příteli. Ale uklidnil se, když viděl, jak Mark otevřel oči a zabručel:

"Pěkně to se mnou zamávalo."

"Nehýbej se, zrentgenuju tě."

O chvíli později zavrčel Ray hlavou. "Dobrý, měl jsi z pekla štěstí."

"Tak trochu jsem mu napomohl," usmál se Mark. "Když jsem slyšel, jak mluví, zesílil jsem si pole. Ještě štěstí, že se dá ovládat telepaticky."

Doběhl k nim udýchaný major.

"Bál jsem se o vás. Nechápu, že jste po takovém výbuchu ještě naživu."

"To se divím taky," poznamenal ironicky Mark. "Pomozte mi na nohy."

Stoper ho vytáhl za ruku.

"Jaké jsou další rozkazy?"

"Ta bytost má v jednom pravdu. Vyhráli jsme bitvu, nikoli válku. Chlapi si doplní munici a potom si odpočinou. Ale zůstanou v pohotovosti, aby mohli okamžitě vyrazit. Farmáři se smějí vrátit domů, ale ať jsou ostražití. Každou chvíli můžou zaútočit znovu."

"Pochybuji, že po takové lekci zaútočí. Jednoho ztratili a podle toho, co jste říkal, jich mnoho není."

"Možná si myslí, že přesně takhle budeme uvažovat. Shromážděte všechny těžké zbraně, které máte."

Rakety, granáty, dezintegrátory."

"Plukovník bude ječet. Pořád chce šetřit materiálem."

"Tak mu řekněte, že je to můj rozkaz. A dále chci, aby jeden stroj stále střežil tu hornatou oblast. Tam se skrývají. Chci zprávu, jakmile opět vyrazí."

Stoper se ušklíbl. "Lety nad domorodým teritoriem byly zakázány. Přiletu na Titan si musí stroje zalétnout tisíc kilometrů na jih."

"Je to rozkaz. Přejímám veškerou odpovědnost. Klidně vám to podepíšu a v případě potřeby to můžete

plukovníkovi ukázat."

"To není třeba," usmál se major. "Vaše slovo mi stačí. Už dlouho jsem čekal na podobný rozkaz. Vy se aspoň neskrýváte za služebními řády."

"Právě proto jsem jen dočasný generál."

Xo pracně zalezl do jeskyně. Když si lehl pod generátor záření, zachytil volání a zachvěl se. Chtěl vstát, ale nešlo to. Boj s pozemšťany ho stál poslední síly. Doletěl s plošinou jen zázrakem. Nikdy by ho nenapadlo, že u těch směšných tvorů narazí na takový odpor. Množství tak netušené silných projektilů je nutilo spotřebovávat stále víc energie, dokud ji nevyčerpali.

Zatímco se zotavoval, vstoupily do místnosti dvě postavy.

"Zuku a Mo!" zvolal. "To jsem rád, že jste už dorazili. Jak dlouho tu jste?"

Přiletěli jsme přede dvěma hodinami a překvapilo nás, že vás nikde nevidíme.

Telepatický hovor probíhal neuvěřitelně rychle. V namodrale osvětlené jeskyni panovalo stejné ticho jako předtím.

"A kde je náš bratr Ky?"

Xo zesmutněl a vyprávěl, co se přihodilo

"To je mrzuté," řekl Zuk. "Až naši bratři dorazí, budou unaveni po dlouhé cestě. Nemohou jít do boje.

Musíme to tady vyčistit ještě před jejich přiletem. Zítra zahájíme novou ofenzívu."

"To půjde těžko, protože jste rovněž unaveni."

"Stačí pár hodin pod generátorem a jsme ve formě. Jaké mají ti pozemšťani vlastně zbraně?"

Xo popisoval průběh boje.

"Použili velké množství projektilů. Jejich zásoby nejsou nevyčerpatelné. Zvítězili a určitě je nenapadne, že zahájíme další ofenzívu. Musíme je překvapit. Když se dostaneme dostatečně blízko k jejich liniím, můžeme je psychicky ovlivňovat a přinutit je, aby bojovali mezi sebou, tím vyvoláme v jejich řadách paniku a dezorganizujeme obranu. Uděláme to takhle..."

Kingstone si pročítal různá hlášení. Vyrušil ho videofon a na obrazovce se ukázal rozzuřený Price.

"Plukovníku, ten Stone se nedostavil, takže na něj vydávám zatykač. Žádám vás, abyste ho sebral, zajistil a já ho vyslechnu."

Kingstone se sarkasticky zachechtal.

"Obávám se, že to nepůjde tak rychle. Nejdřív musíte podat žádost hlavnímu pozemskému prokurátorovi a ten ji předá admirálu Neumanovi, kterému jediné Stone podléhá."

"A odkdy?" zařval Price.

"Prezident včera na admirálovu žádost povýšil Stonea do hodnosti generála a předal mu velení nad všemi jednotkami Terranie V. Pochybuji, že pro vaše potěšení zatkne sám sebe."

"A proč ho povýšil?"

"Za těmi nepokoji je zřejmě mnohem víc, než jsme se domnívali, a Stone má patrně nějaké informace, které nemáme my."

"Získal je na domorodém území, o tom jsem přesvědčený," vybuchl prokurátor. "Bude se zodpovídat před komisí pro nevměšování. Hned jí informuji."

"Připravte si spis ale důkladně," radil mu ironicky Kingstone, "protože bych řekl, že je s admirálem náramně zadobře. To já budu Stonea radši poslouchat."

Price vztekle přerušil spojení. V té chvíli se dostavil Mark se Stoperem. Ray dal opět přednost předpokojí. Kingstone se hned obořil na majora a mával jakýmsi papíry.

"Abyste rozehnal pár divochů, přímo jste hýřil municí. Co si myslíte, že mi řeknou účetní?"

"Major pouze vykonával mé rozkazy," zasáhl suše Mark. "Ať vaše logistika okamžitě doplní zásoby a zvýší přiděly."

Plukovník sebou škubl a začal hořekovat:

"To by nestačilo pár salv, aby ty divochy zahnaly, i když je podporují ty vaše tajemné bytosti?"

"Ujist'uji vás, že nikoli," vzal si opět slovo Stopen "Můžete si vyslechnout důstojníky, kteří se zúčastnili boje. Potvrdí, co jsem vám říkal. Nikdy jsem netušil, že mohou tak dlouho odolávat."

Kingstonea to příliš nepřesvědčilo a ještě váhal.

"Ztrácíme zbytečně čas," prohlásil Mark. "Ten materiál chci okamžitě."

"Tady jsou formuláře, ale musíte je podepsat vy. S tím já nechci mít nic společného."

Mark vztekle podepsal několik papírů. Plukovník si oddělil kopie a originály předal Stoperovi.

"Můžete jít do skladu."

"Děkuji, pane plukovníku."

Odešel a s ním i Mark. Bessy byla jako pivoňka a Ray se jako obvykle tvářil jakoby nic.

"Na to přebírání munice dohlédněte osobně," řekl Mark na chodníku majorovi.

Stoper zamával papíry a usmál se.

"Teď už chápete, proč radši sloužím pod vámi? Kingstone by to v životě nepodepsal."

"Přijdu za vámi pozdě v noci. Kdyby došlo k něčemu mimořádnému, dejte mi vědět. Budu na Merkuru."

Major zamířil ke skladu a Mark se rozhlédl po nepříliš rušné třídě. Zprávu o dopoledním boji ještě nevysílali. Nemělo smysl vyvolávat paniku.

"Musíme si někde sehnat trans na astroport," prohodil. "Měl jsem říct Stoperovi."

V té chvíli před Markem zastavil trans v barvách Cosmos Jetu. Z něj vyskočil rozrušený Bankert.

"Pane Stone, právě jsem se dozvěděl o vašem návratu. Všude jsem vás hledal."

"Nebyl jste jediný," poznamenal Mark.

"Mohu vás pozvat na večeři? Hodně jsem přemýšlel o situaci naší společnosti a myslím, že mám pro vás docela užitečné návrhy. Jde o to, aby Cosmos Jet co nejdříve řídila pevná ruka, jinak nám konkurence vyfoukne část trhu."

"Chápu vaše obavy, ale promluvíme si později, prosím. Dnes nemám čas. Ozvu se vám, hned jak to půjde."

Bankert jen stěží skrýval zklamání. Ve chvíli, kdy zase nastupoval do transu, mu Mark řekl:

"Vidím, že je to vůz společnosti. Půjčím si ho od vás. Můžete používat svůj soukromý trans. Ředitel má být vzorem v úsporných opatřeních."

Ray se usadil za volant, Mark vedle něj a zmateného Bankerta nechali na chodníku.

Když dojeli na astroport, Ray až nezvykle ostýchavě řekl:

"Na lodi mě nepotřebuješ. Bessy mě pozvala na večeři a nerad bych ji opět zklamal. Věčně je sama, její manžel od toho Itohova útěku ještě pořád sedí."

"Tak dobře," usmál se Mark, "ale vrať se hodinu před svítáním a zůstaň na příjmu. Každou chvíli nás můžou napadnout. Kdoví, co ty potvory zase pečou."

V salonu ho přivítala Elsa v zelené, elegantní kombinéze. Podala mu skleničku.

"Zatímco budeš popíjet, mohl bys mi říct něco o tom, co jsi dneska dělal. A pak bude večeře ve dvou."

Mark vyprávěl o boji a o tom, jak jedna z těch tajemných bytostí náhle zmizela.

"Nebývám pomstychtivá, ale přiznám se, že je to pro mě příjemná zpráva. Půjďme se najíst."

Else se z automatu podařilo vyčarovat poněkud slušnější jídlo než obvykle. Když dojedli, vstala a rozpráhla náruč.

"Myslím, že můj chrabrý válečník si zaslouží odpočinek. Oznamuji ti, že jsem se ubytovala v tvé kabině."

15

Mark nervózně přecházel po velitelském stanovišti. Rozednilo se a stále se nic nedělo. "Myslím, že dneska nezaútočí," řekl Stoper. Bylo na něm vidět, že celou noc nezamhouřil oka. Mark na tom nebyl ostatně o mnoho lépe, protože s Elsou strávil více času, než očekával. Pouze Ray byl jako poupátko. Androidi přece spát nemusí.

"Asi odvolám bojovou pohotovost, ať se chlapi trochu prospí," řekl major a už sahal po interfonu.

"Tady hlídkový helijet," ozvalo se v té chvíli. "Z toho kopce vyletěl stroj a míří na jihovýchod."

"Sledujte ho a dejte nám vědět, kdyby změnil směr," nařídil Stopen "Hlavně ať vás nevidí!"

Mark zatím studoval nástěnnou mapu.

"Zaútočí zde. Mezi městem a astroportem. Místo si vybrali dobře. Pokud prorazí, budou poblíž města a může se jim podařit pořádný masakr. Majore, shromážděte jednotky tady." A Mark zapíchl prst do mapy.

Nato zajel na místo předpokládaného střetu a studoval krajinu. Příliš nadšený nebyl, protože terénní vlny zakrývaly výhled. Stoper za ním zakrátko dojel s několika dalšími důstojníky a jen pokýval hlavou. "Ideální to zrovna není. Dál ale bohužel nemůžeme, to bychom se dostali do teritoria. A Země nám pořád ještě nedala souhlas."

Mark se obrátil k důstojníkům.

"Pánové, jste svědky. Vydávám majorovi rozkaz, aby postoupil deset kilometrů do teritoria a opevnil se na těch kopcích. Proved'te!"

Důstojníci s radostí poslechli. Konečně měli velitele, který dokázal převzít odpovědnost. Vydali rozkaz, aby se vojáci zakopali. Mark sice nechápal proč, ale zakopávali se s nadšením.

Sotva se zakopali, už se na obzoru ukázala plošina. Letěla deset metrů nad zemí.

"Ti pozemšťani jsou chytří," poznamenal Xo. "Odhadli místo, kde zaútočíme, a shromáždili tam vojska."

"To je vynikající," zaradoval se Zuk. "Aspoň je rozdrtíme všechny najednou. Musí pochopit, že silnější jsme my a taky že jsme povoláni k tomu, abychom vládli této galaxii. Pak máme cestu do města volnou."

Plošina ještě ani nedosedla na zem a na Axtony už pršely výstřely. Vířily prach, rozstříkovaly hlínu, ale Axtonům neublížily.

"Jsou teď tři," poznamenal Ray.

Jakmile se Axtoni vylodili, hnali se kupředu a na palbu nedbali. Jejich rychlý postup Marka překvapil.

Nařídil zesílit palbu. Uplynuly dvě minuty v ohlušující střelbě. Postup se na chvíli zpomalil, ale opravdu jen na chvíli.

"Nasaďte helijety!" nařídil Mark.

Brzy se ukázaly stroje. Bylo jich deset. Stoper shromáždil vše, co se udrželo ve vzduchu. Od strojů se odpoutaly řízené střely a hnaly se na cíl. Zvedla se ohnivá clona, která zakryla výhled.

"Pošlete stroje pro další střelivo. Ať se vrátí co nejdřív."

"To silové pole je tam pořád," konstatoval Ray, "ještě než se rozptýlí dým. Nevidím sebemenší změnu."

Axtoni pochodovali dál a drželi se v řadě. Už byli od prvních zákopů necelých sto metrů.

Mark mávl rukou a v té chvíli nastalo zemětřesení. Před přední linií nechal totiž položit miny. Zvedl se vysoký sloup prachu, který se pomalu rozptyloval.

"Byl to roztomilý nápad," poznamenal Ray. "To s nimi pěkně zamávalo."

Před nimi zela široká jáma.

"Vaše past zabrala," řekl uznale Stoper.

"Silové pole má slabé místo, a to právě při zemi. Proto jsem dal ty miny položit."

"To snad není pravda!" vykřikl Ray. "Oni jsou ještě naživu!"

Měl pravdu. Z jámy se drápaly tři rudé postavy. A za nimi pouze jediný Axton. Čtveřice postupovala dál a mnohem rychleji než předtím.

"Zahajte opět palbu! Honem!" vykřikl Mark.

Palba však byla naprosto bezvýsledná.

"Ať se první linie stáhne," přikázal Mark.

Manévr proběhl poněkud opožděně. Tři rudé postavy byly od zákopů už jen třicet metrů. Vojáci se náhle postavili a zahájili palbu na své druhy, kteří byli příliš překvapeni, než aby ji opětovali.

"Co to má být?" vydechl Stoper celý bledý.

"Začali je psychicky ovládat. Ti chudáci za nic nemůžou. Urychlete ústup a nasaďte pojízdné dezintegrátory. Ať okamžitě zahájí palbu."

Zásah čtyř dezintegrátorů zbrzdil postup nepřítele. Na rudých oblecích se objevily černé skvrny.

"Jejich silové pole teď zabírá šest vojáků, ale podstatně se zmenšilo," hlásil Ray.

Palba ochabovala a Mark pohlédl na Stopera, který zápolil s vysílačkou.

"Obrněné vozy vyčerpaly munici a žádají o doplnění střeliva."

Mark se zachmuřil a rychle uvažoval. I kdyby jely sebery rychleji, trvalo by jim dvě hodiny, než by se vrátily na bojiště. Dezintegrátory se do deseti minut vyčerpají. Potom dojde munice houfnicím. Vetřelci však jsou jistě už taky unaveni, jinak by nezeslabili silové pole. Mark potřeboval okamžité posilu. Rychle se rozhodl. Vytáhl z kapsy vysílačku a zavolal Merkur. Yuko se ozval vzápětí.

"Veliteli, ihned odstartujte. Držte se ve výšce tisíc metrů. Zhruba sto kilometrů na východ bojujeme s

těmi, kdo vás zotročili. To místo najdete snadno, poznáte je podle dělostřelecké palby. A vyšlete tam všechny rakety z céčka, ty, co jsou určeny pro útok na pozemní cíle."

"Za sedm minut jsem u vás."

"Ale mějte dobře, jsme od nich asi šest set metrů."

"Dám na to pozor."

Díky dezintegrátorům se situace stabilizovala. Nepřítel nicméně postupoval, pomalu, ale jistě.

"Za tři minuty se musí dezintegrátory stáhnout," oznámil Stoper.

"Vím. Ale zatím ať střílejí dál, stejně tak pěchota."

Mark se napjatě díval na oblohu.

Zvedl se lehký vítr, hnal prach na pozorovatelnu a nutil je ke kašli.

Major stále častěji koukal na hodinky. Zoufale si vzdychl.

"Dezintegrátory končí a houfnice vydrží už jen čtyři minuty. Měli bychom toho využít a nařídít ústup.

Postavíme novou obrannou linii poblíž města. Jen doufejme, že se ještě stačíme zásobit municí."

"To je škoda," namítl Ray. "Silové pole opět zesláblo. Ty mrchy jsou stejně vyčerpaný jako my. Vsadím se, že za pár minut budou vyřízený."

"Ale to se nám bohužel nepodaří," povzdychl si Stoper. "Houfnice zmlknou za minutu."

V té chvíli se ozval pronikavý svist. Na obloze se ukázaly zářící pruhy a šest řízených střel dopadlo na nepřátelskou pozici. Za nimi vyrazily další. Z exploze zalehlo Markovi v uších.

"To je ono! Silové pole je v tahu!" slyšel jakoby z nesmírné dálky Raye.

Vítr brzy prach rozehnal. Rudé postavy zmizely. Mark se rozběhl k ještě kouřícímu kráteru. Náhle se zastavil. Spatřil těla těch tří bytostí, oděv jim shořel. Krátce nato následoval výbuch, který Marka odhodil několik metrů. Když se opět vzpamatoval, po tělech nebylo ani stopy.

"Tentokrát jste definitivně zvítězil, pane generále," řekl Stoper. "Ty střely to rozhodly." Podíval se za strojem, který se zvolna vracel na astroport.

"Kde se tu vzal?"

"To je moje soukromá loď, ale byl bych rád, kdybyste se o ní v prvním hlášení nezmiňoval. Vojáci nemají rádi, když se jim civilové pletou do řemesla. A pak - zábavní jachta nebývá ozbrojená."

"Rozumím, pane generále. A co nařizujete teď?"

"Stejně jako včera, chlapi si odpočinou, ale nejdřív zjistíte ztráty. Je mi líto těch chudáků, kterých se ty bestie zmocnily."

"Vrátíte se do města s námi?"

"Ne, pojedu na astroport. Toužím po chlazeném nápoji a po sprše. První hlášení plukovníkovi podejte vy."

Stoper si zhluboka povzdychl.

"To bude dílo! Budu mu muset vyčíslit přesnou spotřebu munice a předat mu to trojmo."

"Buďte statečný. Zítra ráno se dostavte do plukovníkovy kanceláře."

16

Na Kingstoneově čele se leskly velké kapky potu. Hovořil zrovna s admirálem a admirál nebyl v té nejlepší náladě.

"S politováním vás musím, pane admirále, informovat, že generál Stone promrhal během dvou dnů více než polovinu našich zásob munice."

"Zřejmě ji k něčemu potřeboval," poznamenal Neuman ironicky. "Pochybuji, že střílel jen tak do vzduchu. Křížník Orion vám brzy doplní zásoby."

"Děkuji, ale stejně se nemohu zbavit dojmu, že stejného výsledku by se jistě dosáhlo i s menšími náklady."

"Z toho plyne, že jste nepochopil situaci. Příště se přihlaste do první linie. A teď mi okamžitě pošlete hlášení majora Stopera."

"Ještě jsem ho nedostal. Budu si ho muset pročíst a případně upravit. Stoper rozhodně není spisovatel."

"Hlášení mám radši v syrovém stavu. Příkrašlovat ho nemusíte."

Admirál se odpojil a Kingstone si otřel čelo. Proklínal Stonea, že má na admirála takový nepochopitelný

vliv. Zavolal si sekretářku. Ani si nevšiml, jak vypadá unaveně, a lakonicky řekl:

"Potřebuju se uvolnit."

"Ne, dneska ne," zasténala Bessy. "Moc jsem toho nenaspala a jsem utahaná."

Nemohla mu říct, že spala nanejvýš dvě hodiny. Z Raye se vyklubal ďábelský milenec, který ji hnál z orgasmu do orgasmu. Takovou rozkoš v život nepoznala.

"Jen pár minutek," zaškemral Kingstone.

"Prosím ne. Uvědomte si, že prémie za mimořádné výkony se vám teď strhávají z platu." Plukovník měl rázem o stupeň horší náladu. "Tak dobře, vraťte se ke své práci." Vztekle sáhl po videofonu a zavolal prokurátorovi.

Dopoledne zašel Mark za Stoperem.

"Nic mimořádného, pane generále. Myslím, že dneska bude klid."

"Asi ano. Půjdemte tedy za plukovníkem."

Když je Bessy spatřila, hned se jí tvář rozjasnila. A jakmile Mark se Stoperem zašli do plukovníkovy pracovny, vrhla se na Raye a přimáčkla ho ke stěně.

"Konečně!"

Rozepnula mu kombinézu, a když dospěla k cíli, vyhrnula si sukni.

"Nevzala jsem si kvůli tobě ani kalhotky."

A minutu nato už se musela kousat do rtů, aby nekřičela rozkoší.

Prokurátor, který seděl proti Kingstoneovi, se hned na Marka obořil:

"Nedostavil jste se."

"Měl jsem práci."

"To mi říkali. Prohnat faldy dvanácti domorodcům si jistě vyžadovalo přítomnost novopečeného generála. Nedokázal jste přivést jediného zajatce, abychom ho mohli veřejně soudit a získali tak důkaz o existenci oněch tajemných tvorů."

Stoper se už neudržel.

"Za to, že jste dneska ještě naživu, vděčíte jenom generálovi!"

"Netušil jsem, že k vlastnostem důstojníků Vesmírné policie patří i přehánění," opáčil Price. "Právě jsem se zajímal o přesné místo střetu. Mohl byste mi je ukázat na mapě?"

Než stačil Stoper odpovědět, ozval se Mark.

"Ke střetu došlo tam, kde jsem chtěl. Hlášení jsem postoupil admirálovi. Detaily si můžete vyžádat u něj."

"Nu dobrá," usmál se prokurátor, aby zakryl rozladění. "Půjdemte na to tedy služební cestou. Pouze jsem chtěl získat čas a případně zahladit nějaké ty prohřešky proti zákonu o nevměšování."

"Děkuji za starost, ale radši dám přednost služebnímu postupu," odvětil ironicky Mark.

"To vás ctí, ale nijak to neposlouží vašim zájmům. Komise bude brzy zasedat a jejím otázkám se nevyhnete."

"Zatím bych rád pana plukovníka požádal, aby co nejrychleji doplnil jednotkám munici."

Kingstone jen pokrčil rameny. "Pokud mi to podepíšete, budu vám dodávat až do vyčerpání zásob."

"Vynikající! Myslím, že pan admirál byl se mnou zatím spokojen."

"Můžete si jen přát, aby byl spokojený i hlavní účetní," vzdychl si Kingstone. "Tady jsou formuláře. Já se to podepsat neodvážuju."

Mark papíry rychle vyplnil a podepsal a podal je plukovníkovi.

"Můžete to okamžitě zařídit."

Před odchodem z kanceláře telepaticky varoval Raye.

Na chodníku Stoper poznamenal: "Chlapi si potřebují odpočinout. Udržet neustálou bojovou pohotovost nebude tak snadné. Myslíte, že nás napadnou?"

"Já si nemyslím absolutně nic," vzdychl Mark, "ale v nejistotě zůstat nesmíme." Rozhodl se. "Můžu dostat helijet?"

"Ovšem! Kolik mužů posádky potřebujete?"

"Nikoho. Pilotovat bude Ray. Jde jen o průzkumný let."

Major se spiklenecky usmál. "Dělat průzkum kopce, odkud vyletěla ona plošina, není bez rizika."

"Náhodou to tam už tak trošku znám. A naložte mi dostatek výbušnin se zpožděvači."

Stoper chvíli váhal a pak řekl: "Rád bych letěl s vámi, pane generále."

Mark jen zavrtěl hlavou.

"Vědomě přestoupím zákon. Mě můžou v nejhorším degradovat. Přijdu o hodnost, která mi stejně nepřísluší. Vám jde o kariéru."

"Pane generále, vstoupil jsem do armády, abych sloužil Unii a bojoval s nepřítelem. Pokud by má budoucnost vedla k tomu, že bych se měl stát úředníkem jako Kingstone, který se schovává před každým problémem, pak radši odejdu."

"Tak dobře, majore," rozesmál se Mark. "Dostavte se za dvě hodiny na astroport, ale pěkně potichu. Nemá smysl prokurátora provokovat."

Pak nasedl do transu a rozjeli se s Rayem na astroport.

"Máš zapotřebí lézt takhle vlkovi do chřtánu?" zlobil se Ray.

"Bude už poněkud bezzubý. Dostali jsme se z jejich doupěte jednou, tak proč ne i podruhé?"

"Tak dlouho se chodí se džbánem pro vodu, až se ucho utrhne," pravil varovně Ray.

V určenou dobu přistál u Merkuru velký helijet a z něj vystoupil Stoper.

"Radši jsem ho pilotoval sám, abych nemusel nikomu nic vysvětlovat. Namluvil jsem jim, že letím na inspekci."

"Ono to tak je," řekl Mark. "Teď převezme řízení Ray. Je to specialista na nízký let. Není nutné, aby kontrolní věž věděla, kam letíme. Určitě by to vyslepičili Kingstoneovi."

V pilotní kabině Merkuru měla Elsa na příjmu svého náměstka Seidmana.

"Velice rád vás vidím, slečno. Doslechl jsem se, že jste prý měla nějakou nehodu."

"Všechno je už v pořádku."

"Potřeboval bych od vás instrukce. Bankert požádal jménem malých akcionářů o mimořádnou schůzi správní rady."

"Svolejte ji na příští měsíc. Informujte o tom Bankerta, ale neříkejte mu, že jsem se vrátila. Ráda bych ho překvapila."

Obrazovka vyhasla, Elsa pár minut uvažovala a potom se obrátila k Yukovi.

"Majore, chci jít k někomu na návštěvu a byla bych ráda, kdybyste mě doprovodil."

"Pan Stone ale říká, abyste nikam nechodila," namítl klidně Yuko.

"Astroport neopustím, chci jenom zajít tamhle naproti do dílen Cosmos Jetu."

Přešli plochu a vešli do rozlehlého hangáru s několika helijety. Vyběhl na ně neholený chlápek v umaštěných montérkách.

"Co tady chcete? Nepovolaným vstup zakázán."

"To ano, ale zapomínáte, že já jsem majitelka."

Muž sebou trhl a zahleděl se na Elsu.

"Promiňte, slečno Swensonová, já vás nepoznal. Mysleli jsme, že jste zmizela. Co pro vás můžu udělat?"

"Jenom mi řekněte, kdo tenkrát připravoval můj helijet."

Muž odvrátil hlavu, otázka mu byla očividně nepříjemná.

"To nevím. Ten den jsem měl volno."

Yuko k němu přistoupil. "Bylo by rozumnější odpovědět."

"Ty se do toho nepleť, ty opičáku," zavrčel technik a sevřel pěsti. "Ty mi můžeš..."

Nedořekl. Dva prsty mu zajely do solaru plexu a vyrazily mu dech. Zlomil se v pase, pak ho něco zasáhlo do krku, ochromilo mu pravou paži a ukrutně to bolelo.

"Slečna Swensonová čeká na odpověď. Pospěš si, ještě dvě minuty a budeš mít tu ruku ochrnutou navždy," řekl naprosto klidně Yuko, asi jako když vědec komentuje pokus.

"Dost!"

Stisk na okamžik povolil a bolest polevila.

"Toni. Toni Partan. Povědal, že si chce něco přezkoušet. Ale stroj přišel právě z revize."

"A co dělal pak?"

Muž váhal a stisk zesílil.

"Čtvrt hodiny po vás si vzal helijet, že prý ho jde proletět. Vrátil se za hodinu."

"A kde toho Toniho najdeme?" zeptala se Elsa.

"Přisahám, že nevím. Před několika dny odletěl na zkušební let a už se nevrátil. Nahlásil jsem to šéfovi a ten mi řekl, ať se o to nestarám, že ho prý poslal služebně do Titanu."

"Řekla bych, že měl tak trochu potíže," poznamenala ironicky Elsa. "Narazil na někoho, komu vadí zápalné bomby. A neměl nějakou návštěvu, než se mi šťáral ve stroji?"

"Přišel sem nějaký chlap," odpověděl už bez váhání technik. "Nějakou dobu s Tonim hovořil, předal mu nějaký balík a zase odešel."

"A kdo byl ten nějaký chlap?"

"Já nevím... Au... Šéf, pan Bankert."

Elsa chvíli mlčela. Zelené oči jí ztemněly jako obloha před bouřkou. Vytáhla z kapsy černou krabičku.

"Chci vás upozornit, že jsem všechno nahrála. Uvidíme, co na to úřady."

Yuko technika pustil, ale namířil mu prstem na břicho a řekl: "Kdybys chtěl šéfa náhodou varovat, tak počítej s tím, že se vrátím. A něco ti urvu a vrazím ti to do huby, až budeš vypadat jako křeček."

Nezapomeň, že my Asiati držíme slovo."

Chlápek horlivě kýval hlavou, zpocený byl jako myš.

"Děkuji za spolupráci, Yuko," řekla Elsa před hangárem. "Byl jste velice přesvědčivý."

"Ani mně se nelíbil ten pobyt v jeskyni. Takže nás čeká ještě jedna návštěva."

"Tu vykonáme později, to vám slibuji, ale nejdřív musím dát ještě něco do pořádku. Vrátime se na loď."

17

Helijet přistál na úpatí kopce asi kilometr od jeskyně. První vyskočil Stoper. Byl v bojovém, u opasku mu visel celý arzenál. Pod paží měl termopušku. Ray nesl batoh plný výbušnin.

"Musíme trochu blíž," řekl Mark a vykročil.

Zastavili se až u vstupu do jeskyně.

Ray se chvíli soustředil.

"Neregistruji žádnou přítomnost, ale možná jsou pryč. Jdu tam první," oznámil potom Markovi.

V první jeskyni, kde se domorodci setkávali s "kouzelníkem", nenašli nikoho.

"Nikde nikdo," zabručel zklamaně Stoper. "Vlekli jsme se sem zbytečně."

"Počkejte, tohle je přece veřejná místnost," odvětil Mark. "Musíme se podívat i do soukromých."

Ray otevřel vchod do chodby. Všechny cely byly prázdné.

"Jdeme dál, ale musíme si dávat pozor. Nevím, co nás tam čeká, zatím jsme byli jenom tady."

Vstoupili do mnohem větší jeskyně. Stály tam dva stoly vedle sebe a nad nimi veliká temná koule.

"Vypadá to na generátor radiace," usoudil Ray. "Vyzařuje gama záření z uranu. Moc se k tomu nepřibližujte."

Pozemšťané se dali na ústup a Mark uštěpačně poznamenal: "Pokud tomu dobře rozumím, tak tohle je jejich jídelna."

Objevili ještě další dvě místnosti a jednu s malým, předoucím generátorem, který vyráběl energii pro osvětlení a klimatizaci.

"Takže teď víme, že ty potvory byly jen čtyři," prohlásil Stoper.

"Zatím," vzdychl si Mark. "Myslím, že to radši vyhodíme do vzduchu, než sem dorazí další. Rayi, polož nálož a doběhni nás."

"Nechcete pomoci?" nabízel se major. "V tomhle se vyznám."

"Není třeba, kamarád je specialista na demolice."

Za čtvrt hodiny odstartovali od jeskyně.

"Brzy začne ohňostroj," poznamenal Ray, když nabral výšku.

Ozvalo se tlumené zahřmění, kopec se zachvěl a z jeskyně se vyvalilo mračno prachu. Na vrcholu se ukázalo několik trhlín.

"Všechno se zhroutilo," konstatoval android.

"Jenom je mi líto, že jsem nepřišel na to, odkud vlastně jsou," povzdychl si Mark a dodal: "Majore, ještě

vás požádám o jedno porušení řádů. Hlášení pošlete mimo služební postup přímo admirálu Neumanovi. Řeknete, že je to na můj rozkaz. Nechci, aby se to rozšířilo, než prezident rozhodne co dál."

Ray přistál na astroportu a přenechal helijet Stoperovi. Stoper se tvářil poněkud zamyšleně a Mark se ho zeptal, o čem přemýšlí.

"Jen takový menší osobní problém," zasmál se major. "Ta plukovníkova sekretářka se mi moc líbí a zajímalo by mě, jestli by šla se mnou na večeři."

"Ale určitě! Využijte toho, protože její manžel bude ještě pár dní sedět. A vyříd'te jí, že když přijme, dostane ode mě mimořádnou odměnu. Už bude vědět."

Helijet odstartoval a Ray řekl: "Doufám, že Stopera nebudeš zítra potřebovat. Bude jen plést nohama. Takovou mužožroutku jsem ještě neviděl."

Při večeři Elsa Markovi vyprávěla o své návštěvě v hangáru.

"Znáš Bankerta dobře?"

"Dělal se mnou tři roky na ústředí. Ale už mě ta jeho hra na ochotnického donšajna přestávala bavit.

Několikrát jsem ho přeřadila a nakonec jsem ho poslala sem. Potom mi Seidman hlásil nějaké nesrovnalosti na účtech. Určitě nějaké peníze defraudoval. Letěla jsem na Terranii, abych ověřila účetnictví pobočky. Bohužel jsem chtěla začít v Titanu. Část odpoledne jsem tahala informace z podnikového počítače. I tady se vypařila pěkná částka. A tak jsem se spojila s ředitelem zdejší pobočky Galaktické banky."

"To on ti dal informace?"

"Přece neodmítne šéfovi službičku, ne? Nezapomeň, že jsem předsedkyní jejich správní rady."

"Bohatství má zkrátka své výhody," usmál se.

"Přinejmenším urychluje jednání."

Z kapsy vytáhla lístek a Mark tiše hvízdal.

"To už je něco. Než přejdeme do útoku, musíme mít pořádné důkazy. Rád bych si promluvil s tím tlumočníkem."

"Taky jsem na to myslela. Jmenuje se Xato a bydlí tady."

"Jak jsi zjistila jeho adresu?"

"Zjistila jsem si ji u soudu v seznamu soudních tlumočnicků. Myslíš, že se ti přizná?"

"Myslím, že mám argument, kterému nedokáže odolat," rozesmál se Mark. "Jdu za ním a ty dej vědět Neumanovi. Musíme ho varovat."

Už byla noc, když Ray zastavil před zchátralým rodinným domkem. Dřevěné dveře androidovi neodolaly dlouho. V místnosti to páchlo potem, zbytky jídla a špínou. Pořádek zřejmě nebyl majitelovým hobby. Když tlumočník spatřil návštěvníky, vyskočil z křesla. Zrovna se díval na film, v němž se herkulovský chlapík náruživě věnoval jakési dívence, jíž se to zřejmě náramně líbilo, aspoň podle zvuků, které vydávala.

"Kdo jste?"

Pokusil se o útek, ale Ray ho popadl za krk a zacloumal s ním.

"Kdo tě požádal, abys překroutil Itohovu výpověď?"

"Nevím, o čem mluvíte."

"V soudním počítači je ta výpověď uložena. Máme ji dát ověřit policejním expertem?"

Xato však odolával dál. Mark vytáhl malý magnetofon a naprosto klidně pravil:

"Je to velice prosté. Buď mi tady nahraješ kompletní výpověď a já se o tebe přestanu zajímat, nebo tě okamžitě odvezu k Wixům. Přítel Itoh by tě moc rád viděl. Povádal, že tě hodí do hnízda krasů."

Domorodec pobledl a na čele mu vyrazily kapky potu.

"Ale na území Wixů přece nesmíte."

"Neboj se, zůstanu na hranici a Itoh si tě přijde převzít. Už o tom ví a dohodli jsme si, kde se sejdeme. Tak co, nerozmyslel sis to?"

Xato to vzdal. Svěsil hlavu a monotónním hlasem spustil. Když skončil, Mark si strčil přístroj do kapsy a šel.

"Moc by mě zajímalo, co jsou to ti krasové," řekl potom v transu Rayovi. "Zkus to nějak zjistit."

Mark šel naproti Stoperovi, který vystoupil z transu s dvěma ozbrojenými milicionáři. Ray do něho šťouchl loktem a tiše podotkl: "Já tě varoval, jen se podívej, jak se major tváří."

Stoper měl tmavé kruhy pod očima a působil dojmem člověka, který by ze všeho nejvíc potřeboval postel.

"Lituji, majore, že vás musím opět využít, ale tuším, že máte i policejní pravomoci. Právě jsem dostal od soudního počítače tyto zatykače a je třeba je doručit."

Stoper do nich letmo nahlédl a usmál se.

"Zábavné. Jistě chcete být při tom."

"Stejně tak slečna Swensonová, která na nás čeká ve voze."

Do budovy Cosmos Jetu vešla jako první Elsa. Zamířila přímo k ředitelově kanceláři ignorujíc sekretářku, která tvrdila, že pan ředitel přijímá pouze objednané návštěvy.

Bankert se zrovna probíral jakýmsi spisem. Když spatřil Elsu, z tváře se mu sice vytratila barva, ale podařilo se mu na ní vykouzlit úsměv.

"Slečna Swensonová! To je ale překvapení! Když jsem slyšel o tom neštěstí, už jsem ani nevěřil, že vás ještě někdy uvidím. Věřte mi, mám upřímnou radost, že vás vidím živou a zdravou."

"O tom upřímně pochybuju," odvětila Elsa, "po vši té námaze, kterou jste si dal s mým zmizením." Nedala mu čas, aby protestoval, a pokračovala: "Uznávám, že jste se snažil. Sabotovat můj stroj bylo snadné, ale musel jste přitom od sebe odvrátit podezření a hodit je na domorodce. A proto vás napadlo nechat na místě raketomet. Jistě vás velice překvapilo, když policie zatkla Wixe, který měl ten nešťastný nápad ukázat se v nevhodný čas na nevhodném místě. Musel jste improvizovat a váš komplic podmázl tlumočníka, aby tlumočil, co chcete vy. Nebýt tvrdohlavosti pana Stonea, bylo by vám to vyšlo."

Bankert zatékal očima po místnosti, jako by hledal možnost útěku.

"Jsem tady s přáteli, kteří by se s vámi rádi setkali," dodala Elsa.

Nato vešel Stoper.

"Zatýkám vás pro pokus o vraždu a za defraudaci," pravil komisně.

"To je nesmysl," zaječel Bankert. "Já mám styky, člověče, tohle vás bude stát místo!"

Major pokrčil rameny.

"Vykonávám pouze příkaz soudního počítače. Stěžujte si, komu chcete, ale teď vás musím odvést do vazby."

Těžká ruka dopadla na Bankertovo rameno. Ten se ještě pokusil vymanit, ale major s andělským úsměvem řekl:

"Jestli se pokusíte o útěk, s chutí vám rozbiju držku."

Taková nepříjemná perspektiva Bankerta přesvědčila a Stoper ho postrčil k policistům.

"Dejte mu magnetická pouta a odvezte ho. Mám ještě práci."

Za deset minut vešli do justičního paláce. Před prokurátorovými dveřmi se Stoper zastavil a řekl Markovi a Else:

"Vysvětlíte mu to nejdřív vy."

Když Price spatřil Elsu, vyskočil a málem převrhl židli.

"Slečna Swensonová... To... To přece..., blekotal.

"Jdu oznámit pokus o vraždu," řekla.

"Ale ovšem, ovšem, a já mám to potěšení vám sdělit, že pachatel byl zatčen a odsouzen k smrti. Byl by už po smrti, kdyby mu nějaké zločinné živly nepomohly k útěku." Loupl očima po Markovi. "Policie po něm pátrá, i po jeho komplicích. Je to jen otázka času."

"Nemyslela jsem toho nešťastného domorodce," pokračovala Elsa. "Podávám žalobu na Bankerta pro pokus o vraždu a zároveň, že zcizil prostředky společnosti."

Prokurátor ztuhl a suše odvětil:

"To je vážné obvinění, k tomu musíte mít pádné důkazy."

"Nebojte se, mám je. Má žaloba je dostatečně podložená. Měl komplice. Soudní počítač nařídil jeho zatčení... a vaše."

Price sebou trhl, jako by ho píchla vosa.

"To je směšné! To děláte jen proto, abyste ochránila Stonea, který překročil zákon, když vás šel hledat na domorodé území."

"To můžete povídat soudu. Ale vzhledem k vašemu postavení nebudete souzen zde, ale na Zemi."

"Nemáte proti mně jediný důkaz. Podám na vás žalobu pro křivé obvinění."

"To bude zábavné. Galaktická banka už předala soudu výpis z vašeho účtu. Nedával jste si vůbec pozor. Na lumpa se máte ještě co učit," zasmála se Elsa. "Takhle viditelné stopy zanechá jen málokdo."

Do místnosti vstoupil Stoper.

"Tady mám zatykač. Pojd'te prosím se mnou."

Když prokurátor viděl, jak se k jeho rameni blíží Stoperova ruka, nečekaně zareagoval. Uhnul, proběhl kolem majora a pokoušel se dostat ke dveřím. Bohužel narazil do Elsy. Ta ho chytila za rukáv, otočila si ho k sobě a zasadila mu ránu pěstí do obličeje.

Elsa byla sportovkyně a chodila na kurzy ke své přítelkyni Magdě do klubu Amazek, kde se ženy učily sebeobraně. Ale útoku také.

Price se skácel Stoperovi do náruče a z nosu mu vytryskla krev.

"Velice pěkný úder, slečno," prohlásil uznale Stoper. "A teď ho pošleme za kamarádem do cely."

Mark nejdřív doprovodil Elsu do Merkuru a potom pokračoval do města. Chtěl se sejít s plukovníkem a osobně ho informovat o posledním vývoji událostí. Prokurátorovo zatčení vyvolá pěkný skandál a bude lepší, když s médii pohovoří Kingstone.

Dojeli s Rayem k policejní budově a před ní spatřili Stopera, jak svačí.

"Úplně jsem se vás zapomněl zeptat, jak dopadla včerejší večeře," řekl Mark.

"Bessy mě pozvala k sobě, hodila do mě aperitiv a pak mě hned zatáhla do postele. A ráno jsem stěží stačil posnítat."

Vešli do předpokoje. Bessy se rozzářila jako sluníčko a Stoper prohodil k Markovi:

"Radši na vás počkám tady. Plukovníkovi by moje přítomnost možná vadila. Kdybyste mě potřeboval, stačí zavolat."

Mark vešel k plukovníkovi a Ray se Stoperem zůstali s Bessy. Bessy se na ně mlsně podívala a našpulila své smyslné rty.

"A co kdybyste dneska ke mně přišli na večeři? Zítřka nemám službu."

"Oba?" zeptal se překvapeně Stoper.

Pokývala hlavou a oči jí zářily. Pánové na sebe pohlédli.

"Byla by to zajímavá zkušenost," usmál se Ray. A Stoper se souhlasně rozesmál.

Kingstone zatím vyslechl Markovu zprávu.

"Taky jste mi to mohl říct předem," vyčetl mu a otřel si zpocené čelo.

"Všechno bylo třeba zachovat v naprosté tajnosti. Ale mé činy se musí utajit i nadále, takže zásluha za zatčení připadne vám."

Plukovníka takový velkomyslný dar příliš nepotěšil, ale nemohl se zpěčovat vůli nadřízeného. Utěšoval se myšlenkou, že kdyby něco nevyšlo, tak aspoň neponese následky.

"Zprávu jste poslal přímo admirálovi, že?"

"Ano. Teď jen musíme počkat na jeho instrukce."

"Myslím, že už nyní můžeme farmáře uklidnit a zrušit mimořádná opatření."

Yuko odvolal Marka od večeře s Elsou do pilotní kabiny. Z obrazovky hleděl až nezvykle spokojený Neuman.

"Seznámil jsem se s vaší zprávou a se zprávou majora Stopera. Řekl bych, že jste si získal dalšího přítele. Velice vás chválí."

"Je to dobrý důstojník, kterému vadilo, že nedostává jasné rozkazy."

"Vaše byly prosté a omezovaly se na příslovce kupředu. Takové řeči jistě rozuměl."

"To je poněkud přehnané, pane admirále."

"Ať už je tomu jakkoli, z informací, které jste získal, a já ani nechci vědět jak, se zdá, že oni vetřelci z

Terranie zmizeli."

"Bohužel to není tak jisté," namítl Mark. "Z krátkých hovorů, které jsem s nimi měl, vyplývalo, že očekávají množství svých druhů. To pro planetu, dokonce i pro celou Unii, představuje značné riziko."

"Co tedy navrhuje?"

"Žádám o povolení ke startu. Přejdu na pozorování, alespoň do té doby, než dorazí 3. galaktická."

Neuman přikývl na souhlas. "Myslím, že to není špatný nápad. Kdy chcete startovat?"

"Zítra ráno. Jen co se mi vrátí Ray."

"Budete mě informovat o každém, i tom sebemenším incidentu. Parker by měl dorazit do osmačtyřiceti hodin." Admirál se ušklíbl. "Ale na druhou stranu... Ty Bankertovy pletichy a nehoda slečny Swensonové měly i svou pozitivní stránku. Jinak byste nezasáhl na Terranii V a nevěděli bychom o té hrozbě."

Poděkuje jí za mě. A ještě něco. Byl bych rád, kdybych od vás dostával zprávy pravidelně. Aspoň uklidním generála Khova, který mě teď v jednom kuse otravuje."

Spojení se přerušilo. Elsa, která za Markem přišla do kabiny, kysele pronesla: "Neuman je vtipálek, ale ta poznámka o mé nehodě se mi vůbec nelíbila."

"Vždyť to byl jen vtip. Můžu tě ujistit, že když mi oznamoval tvé zmizení, byl z toho dost špatný. - Zítra ráno by ses měla s Yukem vrátit na Neptun."

"To v žádném případě," odvětila prudce. "Jsem tady a tady zůstanu."

Mark pochopil, že další debaty nemají smysl, a obrátil se k Yukovi.

"Veliteli, můžete se vrátit na palubu své lodi."

Yuko chvíli mlčel, potom se hluboce uklonil.

"Rád bych se zúčastnil chystané bitvy."

"Není to ve vaší pracovní náplni," řekla Elsa. "Nemůžu po vás požadovat, abyste riskoval život."

Yuko se znovu uklonil. "Dovoluji si na své žádosti trvat. Moji vznešení předkové by mě nikdy nepřijali mezi sebe, kdyby se jejich nehodný potomek schovával ve chvíli boje jako nějaký zbabělec." Pousmál se. "Navíc o nepříteli prakticky nic nevíme. Dvě lodě jsou asi silnější než jedna. Ovšem za předpokladu, že slečna Swensonová dá svou loď k dispozici."

"Na vašem argumentu něco je," uznal Mark, "a každá pomoc je dobrá. Myslíte, že poručík Kasiro poletí s vámi?"

"Jsme ze stejného národa a o jeho odpovědi nepochybuji. I on si váží svých předků."

Mark podal Yukovi ruku.

"Takže jsme domluveni. Startujeme zítra v devět, ale ty dva muže posádky nechte na zemi. Nemá smysl, aby se vystavovali nebezpečí, a v případě boje by nám byli stejně k ničemu."

"Děkuji! Dovolte mi, abych se vzdálil. Chci prověřit systémy."

"Kdyby se vám nedostával materiál, obraťte se na podnikové dílny," řekla Elsa. "Náš přítel, kterého jste si tuhle tak podal, vám jistě rád dodá všechno, jinak z něj udělám nezaměstnaného."

Elsa s Markem přešli do salonu a Elsa tam nalila dvě skleničky.

"Myslím, že si to po dnešku zasloužíme."

"Prokurátor na to dlouho nezapomene. Magdiny lekce ti přišly vhod. Musíš jí o tom vyprávět. Jistě ji to potěší, protože muže absolutně nesnáší."

Když dopili, Elsa k Markovi natáhla ruce a na rtech se jí ukázal okouzlující úsměv.

"Nevíme, co nám přinese budoucnost, a proto bychom měli dnešního večera využít."

18

Lodě už dva dny monotónně obíhaly kolem Terranie V. Merkur vystoupil na vysokou oběžnou dráhu, odkud mohli sledovat dění v celém okolním vesmíru.

Ray v pilotní kabině pravidelně prováděl rutinní kontroly, Mark seděl ve vedlejší křesle a podřimoval. Ten včerejší večer s Elsou se protáhl dlouho do noci.

"Ani jsem se tě nezeptal, jaká byla ta poslední noc na Terranii."

"Docela zajímavá. Bessy velice rozjařilo, že má dva mužský jenom pro sebe. Ráno jsme ale museli rychle vypadnout, protože jí manžel volal, že ho pustili."

"To bylo od něj rozumné!"

"Stihli jsme to jen taktak, protože volal z transu. Než jsme zašli za roh, už stál před domem."

Po chvíli android dodal: "Myslím, že ho Stoper bude častěji posílat na služební cesty. Neodolal jejímu ohnivému temperamentu."

Ozvalo se zvonění.

"Nějaká loď se vynořila na 120-75," hlásil Ray.

"Je to Parker?"

"Ne. Jsou to dvě lodě. A nepodobají se žádným, jaké mám v paměti."

"Leť jim naproti a zaměř na ně všechny detektory. Dám vědět Yukovi, aby nás sledoval, ale z dálky."

Na obrazovce se ukázal obraz lodí a počítač začal chrlit data.

"V jejich středu je slabá jaderná činnost. Mohl by to být pohon, ale slabý."

"Tím Galaxií nepřeletěli," poznamenal Mark. "Vzpomeň si na jeskyni. Energii jim určitě dodává radiální generátor."

"Jak se tedy přemístí?"

"Asi to bude znít nepravděpodobně, ale já bych řekl, že jejich loď pohání psychická energie."

"A co jejich výzbroj?"

"Myslím, že náboje nemají, jinak by je už byli použili v té bitvě. Aby mohli zabíjet, potřebují otroky.

Nanejvýš mohou vysílat odrazové vlny, jako když tě vyhodili z jeskyně."

Lodě se blížily velkou rychlostí. První už zabírala celou obrazovku. Mark zavřel oči a soustředil se.

Konečně se napojil na vzdálený kontakt. Byla to směs zmatených myšlenek, vír úvah bez jakéhokoli řádu. Všechny ty myšlenky však byly zlé, nenávistné, plné touhy vládnout, podrobovat si, týrat. Zhnusně kontakt přerušil.

"Zkoušel jsem je kontaktovat na všech rádiových frekvencích," hlásil mu Ray, "ale marně."

"Na tom není nic divného. Pochybuji, že používají tento způsob komunikace."

"Do palebné pozice se dostaneme za třicet sekund. Mám připravit rakety?"

Mark už chtěl přikývnout, ale pak ho něco napadlo.

"Vystřel jenom jednu, chci udělat takový pokus."

Odpálená raketa zasyčela a hnala se k lodi vetřelců.

"Zásah za dvacet sekund," hlásil Ray.

Za dvacet sekund se na obrazovce ukázal záblesk, ale daleko od lodí.

"Mají účinné silové pole," zabručel Ray.

Mark zavřel oči a neodpovídal. Snažil se s vetřelci navázat kontakt. Dostal ho ve chvíli, kdy raketa explodovala. Hned nato vnímal radostné myšlenky a hluboký pocit uspokojení.

"Je to tak, jak jsem si myslel," zavrčel zklamaně. "Naše termionukleární střely jim jen posilují energii."

"Bohužel je to tak. Ochranná sféra se jim zvětšila." Android se zatvářil ustaraně. "Co teď navrhuješ? Yuko klasické střely spotřeboval při bitvě."

"Neutralizuj atomové hlavice. Když budeme střílet na krátkou vzdálenost, měl by jimi náraz střely a výbuch nádrže pořádně otrást. Všechny střely naprogramuj na tu první loď. Ta druhá je ještě příliš daleko. Řeknu Yukovi, aby udělal totéž."

Rayovy prsty se neuvěřitelnou rychlostí rozběhly po klávesnici.

"Střely připraveny," hlásil.

"Pal!"

Ray odpálil první salvu a po ní hned druhou a třetí. Nyní už Mark vnímal spíš nenávistné a rozzlobené myšlenky. V té chvíli vešla Elsa. Mlčky se podívala na obrazovky a potom klidně prohodila:

"Koukám, že nás čeká boj se dvěma protivníky."

"Natáhni se a připoutej se, protože za chvíli to s námi začne házet."

První vlna střel explodovala, ale bez zjevného účinku. Mark však ke své radosti zachytil vzteklost a překvapenou vlnu.

Zakrátko stejně bezvýsledně vybuchly i další střely.

"Yuko, zahajte palbu! A jakmile odpálíte střely, ustupte."

Neptun S se palebnou silou vyrovnal Merkuru. Právě proto ho Elsa koupila, potom co se na jachtě svých přátel stala obětí pirátů. Uvědomila si, že je směšné být vystavena na milost a nemilost prvnímu

kosmickému tyránkovi, na kterého narazí, a že k luxusní jachtě patří i kvalitní řízené střely. Ty se teď hnaly přesně na cíl. Výbuchy následovaly jeden za druhým.

"A máme po munici," prohlásil zklamaně Ray. "Škoda, protože silové pole jim ochabovalo a klesla jim rychlost."

"Nesmíme jim dopřát čas, aby se energie jejich radiačního generátoru obnovila," upozornil Mark.

"Když nemáme čím bojovat, musíme přestat."

"Dostal jsem nápad, ale nejdřív se na něj musíme připravit."

Mark vyběhl z kabiny a za minutu se vrátil. Než stačila Elsa cokoli říct, nasadil jí magnetická pouta. Další pouta podal Rayovi.

"Pořádně mě připoutej ke křeslu. Dělej!"

Zatímco ho android poutal, vysvětloval: "Použijeme náš útočný laser, ale aby byl vůbec k něčemu, musíme co nejdříve k nepříteli. Tím se dostaneme do oblasti jeho psychického vlivu. Na tebe to působit nebude, protože jsi vypnul přijímač. Jednej tedy sám, a hlavně nevnímej rozkazy, které ti budeme dávat."

"Nu dobrá," usmál se android. "Za pokus to stojí, ale budeš ukrutně trpět."

"Ne tolik, jako když se dostaneme do jejich moci. Nemám chuť mít plíšek v hlavě a chovat se jako poslušný otrok."

Obě lodě už byly blízko a zabíraly celou plochu obrazovky.

Ve chvíli, kdy se Ray chystal zapnout laser, přišel první psychický útok. Mark jej očekával, ale jeho prudkost ho překvapila. Pokoušel se o obranu, ale nepřítel ji rozbil během několika sekund. Pokoušel se soustředit v myšlenkách na Elsu. Elsinu nádra... Elsinu stehna... Milování s Elsou... Přineslo mu to jen chvilkovou úlevu, nic víc. Do mysli se mu zakusovala jiná myšlenka: "Vzdejte se svým pánům. Zastavte. Vzdejte se, to je rozkaz. Vzdejte se. Vzdejte se."

Ray zapnul laser.

"Musíme se vzdát. Slyšíš? Musíš mě poslechnout..."

Teprve po chvíli si Mark uvědomil, že ty šílené výkřiky vycházejí z jeho hrdla. Mozkem mu projížděla pronikavá bolest, vsakovala se do nervů, klouzala podél páteře do nohou a paralyzovala je.

"Musíme se vzdát!" ječela Elsa. "Je mi špatně, moc špatně. Milost!"

Ray vnímal bolest svých přátel, probouzela v něm vztek a nenávist. Zarputile pokračoval v palbě. Lodě se k sobě rychle přibližovaly a laser byl stále účinnější. Silové pole sláblo.

Lodě byly už od sebe vzdáleny jen deset tisíc metrů. Při rychlosti, jakou se pohybovaly, je od srážky dělilo pár sekund.

Vtom se na obrazovce ukázalo obrovské šarlatové mračno, které se rychle rozptylovalo. Ray prudce změnil kurz. Mark vnímal, jak se mu ostrá bolest pomalu vytrácí z týraného mozku, a už měl zase pocit, že mu někdo urval žaludek.

Když se probral, skláněl se nad ním Ray a zbavoval jej pout.

"Co Elsa?" byla jeho první otázka.

"Je pořád ještě v bezvědomí, ale nic se jí nestalo. Rychle se napij revitalizátoru. Měl jsi dobrý nápad, ale bylo to o prsa. Už jsem měl pocit, že to nezvládnu."

"Ale podařilo se ti to, to je hlavní."

"Bohužel máme problém, a veliký."

Ukázal na obrazovku, na níž se rýsoval profil druhé lodě. Byla ještě větší než ta první.

"Nebezpečně rychle se přibližuje a nevěřím, že s dobrými úmysly, zvláště když jsme ji zničili kamarádku. Máme sotva tak čas nabrat dostatečnou rychlost, abychom přešli do subprostoru."

"A vydat jim Terranii napospas!"

"Major Stoper jim jistě dokáže odolávat, než přiletí 3. galaktická."

"Ale s jakými zbraněmi? Jen si vzpomeň, jaké jsme měli potíže jen se čtyřmi tvory. A co když jich budou stovky?"

"Plně tě chápu, ale nemáme už střely a stejně je na tom i Neptun S. Co chceš potom dělat?"

Zvonek zachránil Marka před odpovědí. Rozsvítila se obrazovka videorádia a na ní se ukázal přísný obličej plukovníka Parkera. Mark se s ním setkal už několikrát a párkrát už jeden druhému zachránili život. Tomu, aby mezi nimi vzniklo hlubší přátelství, bránil pouze plukovníkův upjatý charakter.

"Merkure, odpovězte! Právě jsem se vynořil. Jaká je situace?"

"Přiletěl jste jako na zvánou. Musíte zadržet tu loď, než se dostane na Terranii."

Parker se usmál. "To by neměl být problém. Zvláštní stroj. Něco takového jsem ještě neviděl."

"Je mnohem houževnatější, než byste řekl. Nukleární střely použít nemůžete, protože ty bytosti uvnitř z nich čerpají sílu. Taky se k nim nesmíte moc přiblížit, protože jinak vás psychicky ovlivní. A můžu vás ujistit, že je to velice nepříjemné."

"Já na tyhle psychické věcičky moc nedám," prohodil plukovník.

"To děláte chybu. Jen si vzpomeňte na naše dobrodružství na Juvenii a na ty telepaty, kteří si nás podmanili."

"Nemá smysl vzpomínat na staré zážitky," zasáhl Ray. "Náš kamarádíček se blíží."

"Moje řeč," řekl Parker. "Radši se vzdalte, ať to neschyťáte taky."

"Hlavně nezapomeňte deaktivovat nukleární hlavice."

Merkur opsal velký oblouk. Mark se věnoval Else, která se probírala z bezvědomí.

"Je to příjemný pocit být ještě naživu," ušklíbla se.

Pomohl jí vstát a Ray si vzdychl: "Projednou budeme jen diváky. Divadlo začíná. Křižník právě vypálil dvanáct střel."

Párkrát ťukl do klávesnic počítače a zamručel: "Nevím, kolik jich v té lodi je, ale ochranné pole mají jako hrom. Dvakrát silnější než u té první."

Bitva pokračovala dlouhé minuty. Parker šikovně manévroval, udržoval konstantní vzdálenost od nepřítele, který se k němu neustále snažil přiblížit.

Na Merkuru narůstalo napětí. Silové pole se zeslabilo stěží na polovinu. Mark v duchu počítal, jak dlouho to vzhledem k zásobě střeliva na křižníku třídy Orionu ještě potrvá.

Uběhlo pět minut a tmou ustavičně prošlehávaly záblesky. Na obrazovce se ukázal Parker a čelo se mu lesklo potem.

"Netušil jsem, že budou tak odolní. Teď posílám poslední salvu a pak se musím stáhnout," pravil se sevřeným hrdlem. "Uvědomím admirála. Specialisti studují data a nejsou z toho moudří."

Mark vztekle sevřel pěsti. Náhle se zachvěl, cosi pošeptal Else a ta přikývla. Přeladil videorádio na Yuka.

"Veliteli, naprogramujte automatického pilota tak, aby se srazil s nepřátelskou lodí. Jakmile to uděláte, skočíte s Kasirem do záchranného člunu a poletíte k Merкуру."

Yuko sice přikývl, ale namítl: "Nebylo by rozumnější, kdybych u řízení zůstal až do konce? Někteří moji předkové řídili stroje až do srážky s nepřátelskou lodí. Rád bych byl hoden jejich památky."

"Vaše oběť by byla zbytečná. Ony bytosti by vás ovládly a přinutily by vás změnit směr, kdežto počítač psychicky neovlivní. Pospěšte si, protože Parker už končí s municí."

Yuka vystřídal na obrazovce Parker.

"Už jsem na dně. Musíme co nejrychleji pryč. Rozkazuje vám to i admirál. Za pět dní se do toho vloží 3. eskadra. Na cestě je zásobovací loď s množstvím klasických výbušnin."

"Pozemní jednotky ale budou nuceny zlikvidovat velkou část obyvatelstva - tu, která podlehne vlivu vetřelců. Žádám vás pouze o pár minut. Podívejte se na obrazovky."

Neptun S předletěl Merkur a plnou rychlostí se hnal na nepřátelskou loď. Náhle se od něj odpoutal záchranný člun.

"Zachytit je!" nařídil Mark Rayovi a nespouštěl oči z obrazovky. Nepřítel si uvědomil nebezpečí a změnil kurz. Zoufalý manévř automatického pilota neoklamal a on rovněž změnil dráhu. Loď už byly u sebe. Elsa zaryla nehty do Markova předloktí. A pak se objevil gigantický oblak. Nadmul se, potom se rozptýlil a nebylo nic. Obě lodě zmizely.

Yuko vešel do kabiny a bručel: "Taková nádherná podívaná. Vůbec nelituju, že jsem letěl s vámi."

"O tuhle koncovku jste se zasloužil vy," řekl Mark. "Výborně jste naprogramoval letový počítač."

Na videorádiu se ukázala Parkerova překvapená tvář.

"Gratuluji, Stone," prohlásil spokojeně. "Našel jste cestu, jak ty potvory definitivně zlikvidovat. Od slečny Swensonové je to velice šlechetné, že obětovala loď."

"Spolehněte se, plukovníku," ozvala se Elsa, "že požádám policii o úhradu. Můžete o tom admirála

rovnou informovat."

Parker sebou trhl, ale pak se uvolněně rozesmál. Takového jej Mark ještě nezažil.

"To si pište, že mu to řeknu."

Když se ztratil z obrazovky, Elsa se obrátila na Marka. "Vzhledem k tomu, že policie mi patrně neuhradí garderobu, budeš ji muset zaplatit ty."

"Velice rád."

"Ale pozor! Já se neoblékám v levných obchodních domech."

"Obejdeme všechny butiky, ale pod jednou podmínkou."

"A to?"

"Že si novou loď objednáš u Cosmos Jetu."

"Děláš pokroky," zasmála se Elsa. "Začínáš se chovat jako skutečný obchodník. Zisk z této zakázky, z něhož budeš mít podíl i ty, ti z větší části uhradí náklady."

"Divíš se?" odtušil Mark. "S tebou se člověk učí rychle."

"Vracíme se na Terranii?" zeptal se Ray.

Mark pohlédl na Elsu a ta zavrtěla hlavou.

"Mám té planety dost. Pošlu tam Seidmana, aby to dal do pořádku. On už ty Bankertovy kulišárny rozplete. Kurz Země!"

Ray naprogramoval přechod do subprostoru a telepaticky k Markovi utrousil: "Škoda, rád bych se rozloučil s půvabnou Bessy."

"Neboj se, on tě Stoper zastoupí."

"Přechod do subprostoru za dvě minuty. Lehněte si."

Když přešla obvyklá nevolnost, Elsa se zvedla a vzala Marka za ruku. "Yuko, ráda bych vás požádala o službu."

"K službám, slečno."

"Během letu budu mít delší jednání s panem Stonem. Mohl byste po tu dobu řídit loď s Rayem?"

Pak s Markem zamířili ke své kabině. Ray je sledoval ironickým pohledem.

19

Prezident Grant se podíval na přítomné. Byl vysoký, štíhlý, měl úzký obličej a živé, lesklé, tmavé oči. Byl naprostý opak svého znamenitého předchůdce. Krátce tleskl a nastalo ticho.

"Pánové, zasedání je zahájeno. Svolal jsem je na výslovnou žádost jednoho z členů. Pane senátore Craytone, posloucháme vás."

Senátor otevřel desky a suchým hlasem spustil:

"Z Terranie V jsem dostal důležité informace. Zdá se, že jeden důstojník Služby pro dohled nad primitivními planetami, kapitán Mark Stone, úmyslně několikrát přestoupil zákon o nevměšování tím, že vnikl na domorodé území, aniž uvědomil naši komisi. Proto žádám generála Khova, aby jej okamžitě propustil ze služby."

Khov byl skoro dvoumetrový obr, který vážil hodně přes metr. Hlavu měl holou jako ledovec.

"Kapitán Stone je na řádné dovolené, a co dělá o dovolené, to se služby netýká."

"Za důstojníky ručíte za všech okolností. Znovu žádám o jeho definitivní odvolání, bez služného a výslužného, přirozeně."

V té chvíli zasáhl admirál Neuman: "Kapitán jednal na základě mých rozkazů a pouze je plnil. Za jeho činy jsem odpovědný já."

Senátor se na admirála upřeně zahleděl. Ti dva se dnes nestřetli poprvé. Ale tentokrát Crayton věřil ve své vítězství.

"Je chvályhodné, když se nadřízený snaží krýt přestupky svých lidí. Proto za jeho přestupky ponese odpovědnost vy. Ať už je vaše funkce jakkoli vysoká, neopravňuje vás porušovat zákon, který platí pro všechny. Nyní však projednáme chování vašeho chráněnce. Mám veškeré podrobnosti o jeho výstřelcích."

Sahal po papíru, ale slovo si vzal prezident.

"Kapitán Stone ani admirál Neuman zákon o nevměšování nepřekročili. Po dohodě s bezpečnostní radou

jsem ho pro Terranii V zrušil."

Senátor sebou trhl, jako by ho uštkl. "To je nesmysl, naše komise měla být informována jako první. Chci znát důvody, které vás vedly k přijetí takového rozhodnutí, pane prezidente."

"Události, k nimž došlo na Terranii V, označila bezpečnostní rada jako přísně tajné. Tudiž vám je nemohu sdělit. Pouze vám prozradím, že důstojníci, kteří se této akce zúčastnili, projeví chabrost a jsou navrženi na vyznamenání. Pokud nemáte žádné další dotazy, na které bych vám mohl odpovědět, můžeme toto zasedání rozpustit."

"Rád bych něco upřesnil," ozval se admirál. "Domnívám se, že pan senátor svůj spis založil na výpovědi jistého prokurátora Price. Chci upozornit, že toto individuum bylo zatčeno pro spoluvinu na podvodu a na pokusu o vraždu. Jeho tvrzení budou tedy značně nespolehlivá."

Crayton zbledl. Ani tentokrát mu to nevyšlo, a kdyby dál naléhal, jen by se zesměšnil. Ostatní členové komise se na něj už dívali podrážděně.

"V tom případě žádný další dotaz nemám, pane prezidente," vypravil ze sebe ztěžka.

Plukovník Still zavedl Marka do Neumanovy kanceláře. Still byl malý, břichatý a růžolící, naprostý opak Neumana. Pouze jeho chladné oči neodpovídaly dojmu hodného tatíka, který na první pohled budil. Admirál ukázal na křeslo. "Chtěl jsem vám říct, že na Terranii V je všechno v pořádku. Soudní počítač vašeho přítele Itoha rehabilitoval. Bankerta a Price převezou k soudu na Zemi." V očích se mu vesele zablesklo. "Stejně jsem měl dobrý nápad, že jsem vás tam poslal."

"Jak jste mohl vědět, jak budu reagovat?" zeptal se Mark.

"Bylo nad slunce jasné, že jakmile vám oznámím, že slečna Swensonová zmizela, tak se tam poženete. No a... měl jsem nějaké to hlášení, že Wixové se chovají nezvykle. I když jste se nechoval zrovna nejdiskrétněji a nectil jste příliš rády, uznávám, že jste si vedl dobře." Aby předešel případným protestům, dodal: "Zatčení prokurátora a toho Bankerta naštěstí zaujalo média natolik, že se nebudou příliš dotazovat na vojenské operace. Nařídil jsem Kingstoneovi, aby tvrdil, že šlo o obyčejná vojenská cvičení, která měla za cíl odradit Wixy od pronikání na naše území. Prezident si nepřeje, aby se veřejnost dozvěděla o nebezpečí, které hrozilo Unii. Veškerá data však byla zadána do počítače Obrany pro případ, že by ty potvory napadlo se do Galaxie vrátit. Navíc mě vaše hlášení přimělo k úvahám o organizaci našich jednotek na Terranii. Plukovník Kingstone není tím nejvhodnějším mužem na svém místě. Převelím ho na Zemi a svěřím mu funkci v administrativě."

"Koho chcete jmenovat za něj?"

"Řekl bych, že Stoper si zaslouží povýšení, navíc to bude mít tu výhodu, že bude mlčet."

Mark se v duchu usmál. Pro roztomilou Bessy tak bude práce zábavou a zábava prací.

Still na sebe upozornil diskrétním zakašláním.

"Rád bych využil kapitánovy přítomnosti a vyřídil finanční otázky. Prosím o instrukce. Kapitán Stone totiž požaduje, abychom mu refundovali všechny použité střely."

"Jeho požadavek nelze odmítnout. Použil je velice účelně."

"Pozor," řekl Mark. "Na dodávku dohlédne Ray. Ne abyste se mu pokoušeli dát nějaké prošlé kusy. Je přímo posedlý kvalitou. Navíc jsem byl příliš velkomyslný a nežádal jsem výměnu generátoru, protože jsem cestoval jako turista."

"Přejdeme k tomu hlavnímu," pokračoval Still a vzdychl tak, že by obměkčil i to nejzatvrdlejší srdce.

"Slečna Swensonová nám předložila účet za jachtu."

Položil na stůl papír a Neuman sebou trhl.

"Byla to velká loď a luxusní vybavení cenu ještě zvyšuje."

Admirál se dlouze zamyslel. "Nemohli bychom ten účet přesunout na vojáky? Pracovali jsme vlastně za ně."

"To by šlo těžko, protože slečna Swensonová naprosto jasně řekla, že jachtu zrekvíroval dočasný generál Vesmírné policie."

"Slečna Swensonová má smysl pro humor," zaskřípal Neuman zuby. Pak odevzdaně dodal: "Tak to zaplaťte, když to nejde jinak. Budeme-li se vykrucovat, má dost styků na to, aby mě žádostmi bombardovali i ministři."

"Jménem slečny Swensonové vám děkuji," pravil Mark.

"No a pak tu máme kapitánovo služné. Dva týdny v hodnosti generála prvního stupně, ale upozorňuji, že prémie za bojovou akci se nesčítají."

"To znamená co?"

"Dostane o dvacet tři dolsy méně, než kdyby to dělal obyčejný smluvní agent."

Mark se rozchechtal. "Úředníci jsou všude stejní. Takovéhle úvahy jsem už slyšel od hlavního účetního naší služby, když jste mě přinutil, abych zastupoval generála Khova, protože se ho pokoušeli zabít."

"Vzpomínám si na to. Vedl jste si docela dobře a byla z toho zajímavá zatčení. Kvůli třiadvaceti dolsům si jistě nebudete kupovat horší alkohol. Ten starý armagnac mi velice chutná."

"Myslím, že bude pro mě bezpečnější, když vám ho pošlu karton rovnou domů. Vždycky když si na něj zajdete ke mně, čeká mě nějaké nebezpečné dobrodružství."

"Vy rád všechno komplikujete, ale kdybyste toužil po tom stát se rychle generálem na plný úvazek, rád vás zaměstnám."

"Děkuji, pane admirále, ale já dám přednost těm svým divochům. Generál Khov by vám to navíc nikdy neodpustil."

"Asi máte pravdu," vzdychl admirál. "Kdoví, jak bych se rozhodl já ve vašem věku."

Mark už byl na odchodu, ale Neuman ho ještě zdržel.

"Na jednu maličkost jsem zapomněl. Prezident vás přijme v soukromí, stejně tak Parkera a Yuka. Dostanete řád."

"Měl by dekorovat i Elsu."

"Nebojte se, na slečnu Swensonovou taky nezapomněl, ale protože je to známá průmyslnice, může jí předat řád veřejně."

Když už seděli v transu, Ray poznamenal: "Prošel jsem mezitím několik počítačů. Krasové jsou tlusté masožravé housenky, které žijí v podzemních hnízdech. Své oběti paralyzují a konzumují zaživa. Člověk jim vydrží asi týden."

"Pak se nedivím, že Xato o setkání s Itohem moc nestál. Šlápni na to, Elsa mě pozvala na ten svůj ostrov a mořský vzduch mi udělá náramně dobře."